

Hồng Thủy

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 1

Yên Trang ngồi nơi bàn học. Chiều cuối thu gió thổi nhẹ, những hạt mưa bụi lất phất bay. Xếp quyển vở lại, Yên Trang rời chỗ ngồi, cô bé nhón gót nhìn ra đường. Không gian có vẻ mờ đục vì làn mưa. Cô bé xòe bàn tay ra đón những hạt mưa. Mưa vẫn bay bay ngoài khung cửa.

Bất chợt Yên Trang giật mình, cô bé nheo mắt nhìn kỹ. Rõ ràng chị Thảo Vi đứng kia, nhưng không phải một mình. Chị đang đứng cạnh một chàng trai. Hình như hai người đang làm “thủ tục giã từ”. Thảo Vi mỉm cười quay đi, còn anh chàng đưa mắt nhìn theo. Yên Trang thú vị với khám phá bất ngờ này. Cô bé thông thả bước xuống cầu thang.

Thảo Vi dắt xe đạp vào nhà. Cô cúi xuống cởi đôi giày xếp vào một góc và đứng đỉnh ôm cặp về phòng. Vừa tới chân cầu thang, Thảo Vi đụng đầu cô em gái. Yên Trang nhìn cô với nụ cười lém lỉnh.

- Chị Thảo Vi! Em bắt gặp rồi nghen, không hối lộ thì em méc mẹ.

Thảo Vi đứng khựng lại bối rối.

- Trang bắt gặp cái gì? Nói tầm bậy không hà.

- Em thấy rõ ràng, chị vừa đứng nói chuyện với ai?

Thảo Vi càng lúng túng hơn. Cô mỉm cười cầu hòa:

- Một anh bạn học cùng lớp chứ có ai đâu. Đừng bép xép với mẹ.

- Nếu vậy thì thay đồ rồi xuống nấu cơm. Còn phải mua cho em hai trái ổi

thật bực nữa.

- Mua ổi thì được rồi. Nhưng chiều nay tới phiên Trang nấu cơm mà?
- Chị muốn em giữ bí mật thì phải làm theo điều kiện của em. Hông thôi mẹ về em méc.
- Thôi được. Để chị thay đồ rồi xuống liền. Xui xẻo!

Thảo Vi nhéo mũi cô em gái rồi chậm rãi bước về phòng.

Tiếng Yên Trang léo nhéo vọng lên:

- Làm gì mà lâu quá vậy? Ba mẹ sắp về rồi , không khéo em bị la cho coi.
- Trang ơi bộ đồ chị để đây hồi trưa, Trang có đẹp đâu không?
- Em đang mặc nè. Chị chịu khó tìm bộ khác.

Thảo Vi bực bội nhưng không dám la em. Con nhỏ rất buồn cười, thích cái gì là nằn nì xin cho bằng được. Mấy hôm trước, Yên Trang cứ ngấm ngấm bộ đồ màu hồng điểm những bông hoa trắng mà Thảo Vi mới mua . Sợ Yên Trang hỏi xin, nên Thảo Vi cất kín trong tủ. Trưa nay vừa lấy ra ủi treo trên móc, con nhỏ xíu xộn lại mặc trước. Vậy mà lúc này mình ngớ ngẩn đến nỗi không nhìn thấy.

Thảo Vi thay bộ đồ ngắn rồi bước xuống nhà sau. Tuy đã trút gánh nặng sang vai bà chị, nhưng Yên Trang cũng cảm thấy thương thương. Cô bé vo gạo bỏ vô nồi cơm điện rồi nhìn Thảo Vi cười bên lễn:

- Em tính mặc thử chút xíu, thấy dễ thương quá nên em... mặc luôn. Chị đừng giận nha!

Làm sao mà giận Yên Trang cho được khi mà cô bé đã tỏ ra biết điều.

Thảo Vi bước tới nắm tay Yên Trang ngấm ngấm:

- Trang thích thì chị cho luôn, chị sẽ xin mẹ mua lại bộ khác.
- Thật không chị? Hay là chị xí gạt cho em mừng hự?
- Ai gạt Trang làm gì, lộn xộn chị đổi ý bây giờ.

Yên Trang vui sướng vuốt nhẹ lên má Thảo Vi.

- Chị dễ thương quá! Em nấu cơm rồi phần chị hâm lại thức ăn nhen.

- Ừ để đó chị coi.

Thảo Vi mở tủ lấy thức ăn ra hâm lại. Xong xuôi, cô bước ra phòng khách.

Yên Trang ngồi thu mình trên ghế salon như con mèo nhỏ. Cô bé đang thả hồn theo tiếng nhạc buồn phát ra từ chiếc cassette để trên tủ buýp phê. Thảo Vi yên lặng ngồi xuống bên em. Gió lùa vào khung cửa, mang theo những hạt mưa bay bay. Yên Trang ngẩng lên, đôi mắt nai ngơ ngác mở to.

- Chị ơi, sao giờ này ba mẹ chưa về?

- Làm sao chị biết được. Trang đói bụng chưa? Hay là mình ăn cơm trước?

-Em chưa đói... nhưng em lo quá!

-Vớ vẩn! Làm như ba với mẹ là con nít không bằng! Chắc bận họp hành gì đó.

Tuy miệng nói thế, nhưng trong lòng Thảo Vi cũng cảm thấy bồn chồn.

Xưa nay ba mẹ là những người mẫu mực trong vấn đề giờ giấc. Thảo Vi và Yên Trang cũng được giáo dục theo nề nếp đó.

Ba thường nghiêm khắc nhắc nhở chị em Vi: con gái đàn ông không được la cà ngoài phố, nhất là tránh giao du với bạn trai. Ba không nói rõ lý do, nhưng cả Vi và Trang đều không hề thắc mắc. Hai cô gái lớn lên trong không khí bình lặng, êm đềm.

Thời gian cứ trôi qua...

Kim đồng hồ đã nhích dần về con số 9. Mâm cơm nguội lạnh vẫn còn nguyên trên bàn. Thảo Vi bồn thần nhìn ra đường. Yên Trang đã ngủ gục trên ghế.

Cánh cửa bỗng xịch mở. Mẹ cô bước vào như cái bóng dật dờ, theo sau là ba cô nét mặt đăm chiêu căng thẳng. Thảo Vi bước tới đỡ túi xách cho mẹ.

- Ba mẹ về trễ làm tội con lo quá!

Mẹ cô cúi xuống nói nhỏ:

- Có việc đột xuất nên mẹ không về sớm được.

- Quan trọng không mẹ?

- Ừ... cũng có thể là quan trọng.

Yên Trang giật mình tỉnh ngủ, ngồi bật dậy nũng nịu:

- Mẹ ơi, đói bụng quá hà. Ba với mẹ đi đâu để con với chị Vi đợi hoài đợi hủ.

- Sao hai đứa không ăn cơm trước đi? Ba mẹ về trễ thì ăn sau, hơi đâu các con chờ.

Thảo Vi quay sang ba:

- Ba nghỉ chút xíu rồi ăn cơm nghen ba.

- Ba không đói. Các con cứ ăn cơm với mẹ. Trang, tắt nhạc đi, ồn quá!

- Dạ.

Thái độ của ba mẹ tối nay thật lạ. Linh tính như thâm báo với Vi có điều gì bất thường vừa xảy ra.

Ba mẹ cô đi về phòng mình, nhưng chỉ có mẹ cô thay đồ rồi trở ra.

Bữa cơm tối trôi qua trong không khí nặng nề. Ăn được lưng bát cơm mẹ buông đũa đứng dậy.

- Mẹ hơi mệt, hai đứa ăn cơm xong dọn dẹp, rồi lên lầu học bài. Nhớ đóng cửa cẩn thận.

Chờ mẹ đi khuất, Yên Trang thở dài:

- Em thấy hình như ba mẹ đang giận nhau. Chắc phải có điều gì nghiêm trọng.

- Chị cũng nghĩ vậy. Thôi ăn lẹ lên còn học bài nữa.

Hai chị em thu dọn bàn ăn rồi về phòng riêng. Thảo Vi cúi đầu vào quyển sách giáo khoa dày cộm. Yên Trang che miệng ngáp dài.

- Buồn ngủ quá, sáng chị nhớ kêu em dậy sớm.

- Sớm là mấy giờ?

- Khoảng năm rưỡi để em còn kịp tập thể dục.

- Trang ngủ kiểu này thế nào mai mốt cũng béo phì ra.

- Không sao, em có mấy bài tập thể dục thẩm mỹ. Bảo đảm với chị người vẫn thon thả như thường.

Trong nháy mắt Yên Trang đã nằm gọn trên giường, kéo mền trùm kín cổ. Con bé dễ ngủ thật, 18 tuổi rồi mà vẫn như trẻ thơ. Khuôn mặt tròn xinh xắn, đôi mắt nai ngơ ngác hiền lành. Nhìn Yên Trang, ai mà đoán được cô đã là sinh viên năm thứ nhất? Kỳ thi vừa rồi Yên Trang đã trúng tuyển vào khoa Thiết kế của trường Mỹ thuật.

Thảo Vi vươn vai đứng dậy lơ đãng nhìn ra ngoài. Đường phố đã vắng người, thỉnh thoảng một chiếc xe chở hàng vút qua, quét trên mặt đường những vệt sáng lấp loáng.

Thảo Vi chợt nhớ lại câu chuyện hồi chiều. Có lẽ Yên Trang đứng đây nên nhìn thấy. Mà nào đã có gì đâu. Cũng là chuyện tình cờ... Xưa nay hầu như Thảo Vi không có bạn trai, có chăng là mấy anh chàng học cùng lớp. Thạch cũng ở trong số đó. Tan học, vừa đạp xe tới ngã tư thì đèn đỏ bật lên, Thảo Vi dừng lại chờ. Một giọng nói chợt vang lên:

- Thảo Vi về ngã này à?

Cô giật mình quay sang.

- Ô Thạch mà Vi tưởng ai. Về nhà Vi phải đi qua đường này. Nhà Thạch

cũng ở gần đây?

Anh con trai mỉm cười:

- Không, nhà mình bên quận 4 , chiều nay mình đi dạy kèm, chỗ đó chắc gần nhà Vi.

- Thạch hay quá vậy... đi dạy rồi thời gian đâu học bài?

- Mình chỉ đi dạy một tuần ba buổi. Kể ra thì hơi chật vật về thời gian, nhất là gần kỳ thi. Nhưng không sao, rồi đâu cũng vào đấy thôi.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện thật vui. Tới trước cổng nhà Vi, Thạch dừng lại. Chờ Vi bước vào Thạch mới đạp xe đi. Có lẽ đó là lúc Yên Trang nhìn thấy.

Thảo Vi bật tiếng ho khế. Cô khép cửa sổ lại và trèo lên giường nằm cạnh Yên Trang.

Nửa tiếng, rồi một tiếng đồng hồ trôi qua, Thảo Vi không tài nào dễ được giấc ngủ. Vi cảm thấy miệng hơi khô, vì bữa ăn tối món thịt khá mặn. Cô len lén bước xuống cầu thang tìm chai nước lọc. Ngang qua phòng ba mẹ, Thảo Vi giật mình nghe như có tiếng khóc vọng ra. Vi lấy làm lạ, đứng áp tai vào cửa. Im lặng, Vi nghĩ thầm chắc là mình nghe lầm. Ba mẹ đã yên giấc, làm gì có ai khóc. Thảo Vi vừa dợm bước đi thì chợt nghe giọng nói rất khế của ba .

- Khóc lóc làm gì, dẹp mấy giọt nước mắt cá sấu ấy đi. Hai mươi năm trôi qua tôi đã tha thứ cho em. Tôi cố quên chuyện cũ. Ngày ấy em đã hứa với tôi những gì, em còn nhớ không?

Giọng mẹ cô nhẹ như hơi thở:

- Vâng em nhớ.

- Nếu nhớ thì tại sao em còn hèn hò gắp gỡ hần? Em qua mặt tôi bao nhiêu lần rồi?

- Từ đó đến nay em không hề gắp Kiên . Anh ấy đi nước ngoài và đã có vợ

con. Em không ngờ anh ấy trở về. Gặp nhau chỉ là sự tình cờ, mong anh hiểu cho.

Ba cô hẳn học:

- Tình cờ à? Tình cờ mà em biết rõ từng đường đi nước bước của hắn?

Người ta nói đúng mà... tình cũ không rủ cũng tới.

- Em van anh. Em đâu còn trẻ trung gì nữa. Mọi tình ấy như một kỷ niệm đau buồn của đời em. Em đã chôn vùi nó từ lâu.

- Tôi không tin em nữa. Vết tích kỷ niệm vẫn còn đây. Rõ ràng em chưa quên được hắn.

Mẹ cô thổn thức:

- Không! Anh Kiên không hề biết điều đó. Hãy để cho dĩ vãng ngủ yên, anh đừng khơi lại. Em đau lòng lắm...

Tiếng ba cô nhỏ dần khiến Thảo Vi không nghe gì nữa. Cô cảm thấy tai mình điếc đặc.

Thảo Vi lần mò bước lên cầu thang. Cô ngồi phịch xuống ghế hai tay ôm lấy đầu. Những giọt nước mắt rơi lã chã xuống trang sách mở ra trên bàn. Thì ra người mẹ mà Vi kính trọng yêu thương đã có một quá khứ lỗi lầm. Hạnh phúc gia đình đang đứng bên lề vực thẳm. Thảo Vi ngồi như thế không biết bao lâu. Cô mê mết gục xuống bàn.

Gần sáng Yên Trang giật mình thức dậy. Nhìn thấy Thảo Vi trong tư thế ấy. Cô thầm nghĩ chắc Thảo Vi học bài khuya quá nên ngủ quên luôn. Yên Trang nhẹ nhàng dìu Thảo Vi lại giường. Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy hai giọt lệ còn đọng lại dưới mi mắt Thảo Vi.

Thảo Vi thức dậy khi ánh nắng lọt qua khe cửa tràn vào căn phòng. Cô mở mắt nhìn lên trần nhà. Đầu óc lơ lửng như vừa trải qua một cơn mơ. Thảo Vi định thần nhìn chiếc đồng hồ để bàn. Gần mười giờ rồi! Ba mẹ đi làm, Yên Trang đi học. Cuộc sống vẫn nhịp nhàng như những ngày qua. Giá như đêm

qua Thảo Vi dùng khát nước, dùng nghe tiếng khóc mơ hồ vọng ra từ phòng ba mẹ... Ba, mẹ và người đàn ông tên Kiên? Người đàn ông đó xuất hiện trong đời mẹ từ bao giờ. Có lẽ là người yêu cũ của mẹ, bao năm không gặp giờ ông ta trở về? Một cuộc đụng độ vừa xảy ra giữa ba, mẹ và ông ta, nên mẹ thần thờ, ba giận dữ bỏ cơm. Đêm qua chỉ có Yên Trang là bình yên trong giấc ngủ. Con bé nào hay biết gì.

Thảo Vi bước vào phòng tắm mở vòi hoa sen, làn nước mát lạnh thấm vào da thịt khiến Thảo Vi tỉnh táo. Bao câu hỏi vang lên trong đầu cô. Ta phải làm gì đây? Im lặng như chưa hề nghe câu chuyện đêm qua? Hay là... hay là... hỏi mẹ? Bao suy nghĩ chập chờn như đám mây mờ. Người đàn ông hẳn là kẻ thứ ba đang lảng vảng đâu đây vẫn không rời tâm trí Thảo Vi.

Mặt trời lên cao. Những bông hoa mười giờ nở xòe trong nắng. Thảo Vi ngồi đó chìm đắm trong nỗi suy tư...

Tiếng gõ cửa từ ngoài vọng vào kéo Thảo Vi trở về thực tại. Giờ này mà ai gọi cửa? Hẳn là khách lạ vì người trong nhà ai cũng có chìa khóa riêng.

Thảo Vi điềm tĩnh bước ra mở cửa.

Đập vào mắt cô là bóng dáng cao lớn của một gã con trai. Anh ta cũng chăm chú nhìn cô với “ánh mắt đầy tự tin”. Thảo Vi có cảm tưởng như hẳn nhìn cô để đánh giá một món hàng. Ý nghĩ ấy khiến Thảo Vi đỏ mặt.

- Xin lỗi chắc anh gọi nhầm nhà.

- Không đâu. Hình như cô có vẻ sợ tôi?

Gã nói với nụ cười ngạo nghễ trên môi. Người đâu mà vô duyên tệ! Bỗng nhiên Thảo Vi cảm thấy tức giận. Cô gơ tay định khép cửa lại.

- Nếu muốn hù tôi thì mời anh đi chỗ khác. Tôi không có thói quen nói chuyện vu vơ với người lạ mặt ngoài đường.

Chàng trai có vẻ sững sờ. Sao cô ta dễ nổi nóng thế nhỉ? Mình có nói điều gì quá đáng đâu? Anh chàng vội nắm cánh cửa nói nhanh.

- Khoan, xin lỗi cô nếu tôi có lỡ lời. Tôi muốn hỏi đây có phải là nhà cô Bích Trân ?

Ánh mắt Thảo Vi dịu lại. Bích Trân là tên mẹ cô . Thảo Vi nhẹ nhẹ gật đầu.

- Đúng rồi, sao này giờ anh không hỏi?

- Tôi chưa kịp hỏi thì cô đã muốn tống cổ đi. Cô có mời tôi vào nhà không?

Thảo Vi mở rộng cánh cửa:

- Mời anh vào, nhưng nhớ là phải nói chuyện đàng hoàng. Tôi không thích giễu cợt đâu.

- Bây giờ phải nói là tôi sợ cô mới phải.

Chàng trai theo chân Thảo Vi vào nhà. Vừa ngồi xuống salon, anh đưa mắt ngó quanh. Thảo Vi rót nước ra tách mời:

- Mời anh uống nước. Anh tìm mẹ tôi có việc gì không?

Anh không vội trả lời câu hỏi của cô mà tự giới thiệu:

- Tôi tự giới thiệu tôi tên Bình, còn cô?

- Cứ gọi tôi là Thảo Vi.

-Ồ! Một loài cỏ non bé nhỏ. Tôi nói có đúng không?

- Tùy anh, tôi không rành lắm việc phân tích tên con gái, chắc đó là nghề của anh.

Bình thản nhiên. Anh không hề tỏ ra buồn phiền trước câu nói móc họng của Thảo Vi. Bình bung tách nước đưa lên môi hớp một ngụm rồi đặt xuống bàn.

- Cô pha trà ngon quá. Trà Bảo Lộc phải không cô?

Thảo Vi nhếch môi cười:

- Sao việc gì anh cũng rành hết vậy. Ba tôi rất thích uống trà nên mẹ tôi thường gọi mua tận Bảo Lộc.

- Mẹ cô chắc là đẹp lắm? Hình như cô giống mẹ thì phải?

-Ồ! Anh kiêm cả nghề thầy bói nữa à? Điều này có thể anh đoán đúng. Ba

thường bảo tôi là rất giống mẹ, còn Yên Trang có nét giống ba hơn.

Bình nheo mắt:

- Yên Trang là ai vậy?
- Nhỏ em gái của tôi. Sáng nay nó đến trường rồi.
- Cô bé đó chắc là học giỏi. Còn cô, sao cô lại ở nhà?
- Tại vì tôi học buổi chiều. Anh tìm hiểu gia đình tôi hơi kỹ đấy!
- Mà cô học trường nào vậy ?

Anh chàng này thật là kỳ quặc, tự nhiên tới nhà người ta đoán mò đủ thứ, lại còn thắc mắc này nọ nữa. Nhưng mắt anh ta thật đen và thật sáng. Ngay cả nụ cười cũng rất lôi cuốn. Nói chung là một người đàn ông ... thuộc hàng nội chất lượng cao !

Thấy Vi ngần ngừ, Bình cất giọng đùa cợt:

- Không dám nói vì sợ tôi tới đó đón đường chớ gì? Yên chí, tôi sẽ không làm điều gì mà cô chưa cho phép.
- Lần này thì anh đoán sai bét. Tôi nghĩ là anh không khi nào tới đó. Nếu sợ anh sao tôi dám mời anh vô nhà?
- Tôi tự tìm hiểu cũng được, nhưng tôi thích cô nói ra hơn.
- Vậy thì anh tự tìm hiểu lấy, tôi không nói đâu.

Bình đưa tay xoa trán, làm như đang nghĩ ngợi điều gì.

- Xin lỗi Thảo Vi. Lẽ ra cô học Ngữ văn mới đúng. Nhưng nếu tôi đoán không lầm thì cô đang học năm thứ hai trường đại học Ngoại thương. Đúng không nào?

Thảo Vi giật mình thảng thốt. Anh ta là người hay ma quỷ mà nói trúng phong phúc, chẳng hề sai biệt một ly. Thảo Vi ngần người ra nhìn Bình.

- Cứ cho là đúng đi. Nhưng sao anh có vẻ rành về tôi quá vậy?

Bình đáp tinh bơ:

- Có gì lạ đâu. Lúc nãy cô đã bảo tôi kiêm nghề thầy bói kia mà.

Thảo Vi mở to mắt nhìn . Bình:

- Anh thật là kỳ quặc. Tôi vẫn chưa rõ mục đích của anh đến đây làm gì?

- À, xin lỗi! Mãi nói chuyện, tôi quên mất.

Bình mở túi xách lấy ra một gói giấy để lên bàn.

- Chú tôi là bạn của ba mẹ cô vừa ở xa về, nhờ tôi trao dùm món quà nhỏ .

Thảo Vi cảnh giác :

- Tôi không thù oán gì với anh nghen . Cái gói ... có bom ở trong không ?

- Cô hai này ... bộ mặt tôi nhìn gian tà lắm hả ? Nếu có bom thì tôi rề rà ở đây chi cho chết chùm với với cô .

- Người lạ ai dám tin , sao ông ấy không tới đây mà phải nhờ anh?

- Chú tôi bận nhiều việc nên không đi được . Xong nhiệm vụ rồi, thôi chào Thảo Vi. Xin lỗi vì đã làm mất thì giờ quý báu của cô.

- Cảm ơn anh đã cất công tới đây. Mong anh đừng giận vì những lời không phải của tôi.

- Chỉ có con gái giận tôi thôi, chứ tôi ít khi nào giận con gái.

Bình mỉm cười bước ra cửa. Thảo Vi mang gói quà về phòng tân ngần mở ra xem. Ô, có hai hộp chocolat mà làm như quan trọng lắm! Quà này thì đích thực gửi cho cô và Yên Trang. Ba mẹ thường được nhiều người tặng quà quý hơn nhiều, sá gì hai hộp chocolat này!

Buổi sáng trôi qua thật nhanh.

Thảo Vi nhìn đồng hồ giật mình. Giờ này Yên Trang đi học sắp sửa về. Buổi trưa ba và mẹ ăn cơm ở ngoài không về nên phần cơm nước hai chị em phải tự lo lấy. Nồi cơm nguội và thức ăn vẫn còn đầy, Thảo Vi vội vàng hâm lại.

Bữa cơm trưa chỉ có hai chị em. Yên Trang nhìn chị với vẻ dò xét:

- Từ hôm qua tới giờ em thấy chị rất lạ. Buổi chiều thì bạn trai đưa về nhà, tối thì ngủ gục trên bàn... lại còn khóc nữa. Anh chàng đó hợp hôn chị rồi à?

- Trang nói kỳ ghê. Chị khóc hồi nào đâu. Còn Thạch tình cờ đi chung đường thôi chứ nào phải đưa đón.
 - Lúc em thức dậy em thấy nước mắt chị còn dính đầy trên má.
- Thảo Vi lúng túng giải thích:
- Ờ... ờ... có lẽ chị nằm mơ, chị thấy Trang giành ăn với chị. Ba mẹ đều bênh Trang nên chị khóc.
 - Chị nghĩ xấu cho em không hà. Em giành ăn với chị hồi nào?
 - Đã bảo là mơ mà, chị đâu có kiểm soát được giấc mơ. À chị có món này ngon lắm, để tối chị cho. Bây giờ chị sửa soạn đi học.
 - Chị khóa cửa ngoài luôn nha. Em ngủ một chút rồi dậy học bài.
 - Ngủ hoài không sợ béo trực béo tròn à?
 - Kệ em, chiều nhớ mua hai trai ổi. Chị nợ em đó nhớ không?
 - Nhớ rồi!

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 2

Bảo Thi nông nóng nhìn đồng hồ: 7 giờ 15 phút.

Trễ rồi! Cô đã dặn Bình đến sớm nửa tiếng vì trong thiệp mời nhỏ Phi Nga ghi đúng 7 giờ. Lúc sáng Phi Nga còn dặn đi dặn lại, đến trễ coi chừng bị phạt ra trò. Bảo Thi phải mất cả tiếng đồng hồ trang điểm và chọn mãi mới ưng ý cái áo đầm này. Bảo Thi đứng xoay người trước gương, làn da trắng muốt càng nổi bật trong màu xanh của áo. Bảo Thi xoa thêm một tí phấn hồng, kẻ thêm đường chân mày. Chắc chắn Bình sẽ mỉm cười hài lòng. Anh còn tìm đâu ra cô người yêu xinh đẹp như ta.

Nét rạng rỡ dần dần biến mất trên khuôn mặt Bảo Thi, thay vào đó là những cái nhíu mày tức tối. Giờ này, có lẽ buổi tiệc sinh nhật đã bắt đầu. Nhỏ Phi Nga đang rửa thắm ta là cái đĩa xài giờ đây thun. Bảo Thi bực bội cởi đôi giày ném vào góc nhà. 7 giờ 30 rồi còn đi với đứng gì nữa.

Vừa lúc ấy, Bình lao đến như cơn lốc. Anh dừng lại trước mặt Bảo Thi thở hổn hển.

- Xin lỗi em. Anh đã cố gắng về sớm nhưng thật đáng tiếc. Chúng ta đi còn kịp chứ!

Bảo Thi lạnh lùng bấu môi:

- Giờ này đến đó để cho người ta cười vào mặt.

- Thế ý em thế nào?

- Anh đi đi và đừng bao giờ đặt chân tới đây nữa!

Bình xuống nước năn nỉ:

- Bảo Thi, đừng giận anh. Anh có lý do chính đáng, anh sẽ giải thích với em sau, chúng ta đi đi em.

- Không, tôi rất chán cảnh hẹn hò với anh. Tôi không thể dài cổ ra chờ đợi. Anh để cho tôi yên.

Bình bước tới nắm chặt tay Bảo Thi:

- Sao em không chịu nghe anh giải thích. Em thật là cố chấp! Hay anh lao đầu xuống đất cho em vừa lòng?

Bảo Thi cười nhạt rút tay lại:

- Đây mới có tầng ba, anh rớt xuống không chết đâu. Tôi e rằng chỉ lợi giò, gãy tay. Tốt hơn hết, anh nên trèo lên tầng mười, hãy nhảy xuống.

- Rủi anh không chết mà chỉ gãy chân, gãy tay thì em có còn yêu anh không?

- Không, kể từ hôm nay tên anh bị xóa sổ!

- Cảm ơn em đã nói điều ấy. Nếu đó là sự thật thì anh sẽ không làm phiền em.

Bình đi chẳng xuống cầu thang.

Bảo Thi muốn lên tiếng gọi anh trở lại, nhưng cô vẫn còn tự ái đầy mình.

Bảo Thi nhào lên giường khóc rầm rức. Có mỗi chuyện chờ người ta đi sinh nhật mà cũng không xong. Sáng mai vô lớp, biết nói thế nào với nhỏ Phi Nga. Biết vậy lúc chiều đi với nhỏ Hồ Diệp, có phải đỡ mắt công gây sự không.

Ra tới đường, Bình mới cảm thấy hối hận. Anh muốn quay lại làm lành vì suy cho cùng, anh là người có lỗi. Bảo Thi xinh đẹp, thiếu gì người đeo đuổi. Vậy mà cô lại chọn Bình.

Họ quen nhau gần hai năm rồi. Giận hờn đó rồi lại yêu thương đó. Cô bạn cùng phòng luôn miệng trêu hai người là chó với mèo. Bảo Thi là sinh viên năm cuối khoa Anh một trường Dân lập. Cô dự định ra trường sẽ xin vào ngành du lịch, còn muốn ngon hơn thì làm cho mấy công ty nước ngoài. Nghe nói bây giờ chuyện ấy không khó lắm.

Gia đình Bảo Thi ở tận Cần Thơ. Bảo Thi và một cô bạn quê ở Vĩnh Long mượn một căn phòng trong cư xá và ở đó đi học. Bảo Thi không đủ can đảm chen chân vào ký túc xá. Cô học hành trung bình nhưng thường được điểm cao, nhất là mấy môn do thầy phụ trách.

Bình phóng xe trên đường. Thôi để chiều mai hãy gặp. Bây giờ quay lại cô ấy sẽ làm nư, hơi đầu năn nỉ. Giá như hồi chiều đừng la cà với chú Kiên. Sao chú có vẻ quan tâm tới gia đình Thảo Vi vậy? Chịu, Bình không sao hiểu nổi. Nhưng mà cô gái trông cũng hay hay. Mình mới đùa một tí đã nổi nóng mời đi chỗ khác chơi. Sao mình gặp toàn loại con gái cao tay ả cả. Bây giờ biết lấy lý do gì để la cà tới đó. Lần này không khéo cô ta tổng cổ ra đường thật. Mà về nhà giờ này cũng gay. Thế nào nhỏ em gái cũng la toáng lên là bị bỏ cho leo cây, quê quá! Thôi cứ làm gan tới đó, biết đâu lại chẳng gặp may.

Khác hẳn lần trước, hôm nay Thảo Vi chào đón Bình với nụ cười xinh tươi duyên dáng. Cô gọi Yên Trang xuống làm quen và thật sự coi anh là bạn.

Khi Yên Trang trở lên phòng, Bình mỉm cười tâm sự:

- Thảo Vi biết không, đáng lẽ giờ này tôi đi dự sinh nhật với một người bạn gái. Tôi bận việc tới trễ nên cô bạn giận dữ không thèm đi, cô ấy đuổi tôi về, báo hại tôi phải đi lang thang trên phố. Thế là tôi chợt có ý nghĩ đến thăm Vi. Tôi cũng hồi hộp sợ bị đuổi như lần trước.
- Vi xin lỗi rồi mà anh cứ nhắc hoài. Tại vì lúc đó Vi chưa biết anh là ai.
- Còn bây giờ Vi biết tôi như thế nào?
- Ít ra Vi cũng biết được tên anh là Bình.
- Một cái tên thì ăn thua gì. Vi còn biết thêm gì nữa không?
- Anh là người ưa khôi hài, rất giỏi khoa bói toán hay làm người khác giận vì cái tật lơ đãng.
- Ôi chẳng có điểm nào chấm được. Phải không?
- Vì vậy cô bạn anh giận là đúng rồi. Nếu là Vi, Vi sẽ nghỉ chơi luôn.
- Chẳng những nghỉ chơi, cô ấy còn xúi tôi trèo lên tầng mười nhảy xuống

chết quách cho rồi. Con gái thật là độc địa!

- Vì không tin đâu. Ai lại mong cho người yêu mình chết.

- Thật mà. Vì tôi có nói, nếu mà cô ấy muốn, tôi sẵn sàng lao đầu từ tầng ba xuống cho cô ấy vừa lòng. Cô ấy không ngăn cản mà còn xúi thêm.

Thảo Vi cười khúc khích:

- Sao anh không chiều theo ý muốn của chị ấy?

Bình nhả mặt:

- Con gái đều ác như nhau. Hết Bảo Thi bây giờ đến Vi. Tôi có hỏi cô ấy rủi không chết mà chỉ què chân, què tay thì cô ấy còn yêu không? Vi biết cô ấy nói sao không? Cô ấy lạnh lùng bảo từ nay sẽ xóa sổ tên tôi ra khỏi trái tim cô ấy.

- Vậy thì lần sau anh nên rút kinh nghiệm.

- Thôi tôi sợ rồi. Lần này nếu Bảo Thi nghỉ chơi thật thì tôi sẽ gia nhập hội “những người đàn ông cô đơn”. Nhưng Vi yên chí, cô ấy giận kiểu này nhiều lần rồi. Sau đó nếu tôi chịu khó xuống nước thì cô ấy sẽ vui vẻ trở lại.

- Vi cũng nghĩ thế. Nếu ngày sinh nhật của cô ấy mà anh quên thì mới gay go, còn đây chỉ là đi dự sinh nhật bạn thôi, chắc giận không lâu.

- Ngày sinh của cô ấy thì tôi còn nhớ rõ hơn cô ấy nữa. À, sinh nhật của Vi ngày nào tôi biết được không?

- Anh đoán thử xem.

- Cha khó quá! Đoán gì còn dễ, ai lại đoán ngày sinh nhật. Thôi được, ngày hai mươi tháng bảy phải không?

- Ngày thì đúng rồi, nhưng mẹ sinh Vi tháng tư chứ không phải tháng bảy.

- Ô sao lạ vậy. Tôi thấy rõ ràng con số bảy hiện lên kia mà.

- Lần này thì sai rồi ông thầy bói dóm ơi. Hồng tin Vi lấy khai sinh ra cho anh xem. Mẹ nói tháng tư nóng đỏ lửa nên Vi cứ chòi đạp lung tung.

- Hèn gì ... quậy từ thuở sơ sinh ... số tôi đi đến đâu cũng gặp toàn thứ dữ. Mà nhớ tổ chức sinh nhật đúng ngày để tôi còn đến chúc mừng đó.

- Vi sẽ mời anh trước một tuần nếu lỡ nhìn thấy cái mặt anh.

- Cái ngày này một khi đã vào bộ nhớ của tôi thì dễ gì nó chui ra. Để rồi Vi coi.

- Nhưng lỡ anh có quên thì Vi đâu có bắt anh nhảy từ tầng mười xuống mà anh lo.

- Chuyện ấy thì Vi đừng nên nhớ làm gì. Anh nào gặp Vi, không lơ mơ được đâu.

- Anh làm như Vi ghê gớm lắm vậy.

Bình mỉm cười nhìn Thảo Vi. Trông cô thật ngây thơ xinh xắn. Cô không đẹp sắc sảo như Bảo Thi nhưng gương mặt thoáng nhìn là không thể nào quên. Nhất là đôi mắt mênh mông như áng mây chiều.

- Nghề chính của anh là làm gì?

- Công nhân bình thường thôi.
- Anh có vẻ giống công tử hơn là công nhân.
- Sao Vi khi dễ tôi quá vậy? Vi xếp tôi vào loại “lưng dài vai rộng” suốt ngày chạy long nhong ngoài đường chẳng làm nên trò trống gì, chứ gì?
- Ô, đó là tự anh suy diễn. Anh không nghĩ đó là một lời khen ư?
- Khen kiểu đó nghe muốn nổi da gà. Thà Vi cứ bảo tôi giống mấy thằng cha sửa xe đạp còn dễ chịu hơn.
- Hình như anh dị ứng với hai tiếng đó. Vi đâu có ý mỉa mai hay là nói móc anh?

Bình đưa tay gãi đầu:

- Hồi còn đi học, mỗi lần đi lao động, đám bạn thường gọi tôi là công tử bột. Vi biết tại sao không? Vì hồi đó da dẻ tôi trắng hồng như con gái, ra nắng là sỏ mũi nhưc đầu. Rốt cuộc tôi chỉ có nhiệm vụ mang nước uống ra phục vụ... “chiến trường”, trong khi bọn con gái thi nhau cuốc đất giữa trời trưa nắng. Tôi bị tụi nó chế nhạo nên từ đó, đứa nào gọi tôi là công tử, tôi chỉ muốn nện cho mấy cái. Bây giờ nghe Vi nhắc lại, tôi tưởng đâu Vi cũng muốn chế nhạo tôi.

Thảo Vi che miệng cười:

- Xin lỗi, tôi thấy da anh đâu có trắng, nếu không nói là ngăm ngăm bánh mật. Chẳng qua tôi thấy anh có vẻ bảnh bao, lịch sự. Anh không giống mấy chú công nhân gần nhà tôi tí nào.
- Vậy... Vi dám đi chơi với tôi không?

Câu hỏi bất ngờ của Bình làm Thảo Vi thoáng bối rối. Cô nói nhỏ:

- Tôi chưa hề đi chơi với bạn trai bao giờ. Anh đừng cười, tôi nói thật.
- Vi cứ đi thử sẽ thấy là rất thú vị. Bảo đảm Vi không còn là chú thỏ con bị nhốt trong chuồng. Mai tôi tới đón Vi, có phiền gì không?

Anh ta đang thách thức mình đây! Mình cứ nhận lời xem sao. Mẹ chẳng khuyến khích mình nên ra ngoài cho đầu óc thư thả là gì. Đi với tính cách bạn bè thì đâu có sợ. Trông anh ta cũng đàng hoàng, chưa hề tán tỉnh mình một câu. Ai đời vừa quen bạn gái đã tồ tồ kể chuyện bị người yêu xưa đuổi vì cái tội trễ hẹn. Về điểm này phải công nhận anh ta thành thật.

Bình lên tiếng:

- Sao mà có vẻ nghĩ ngợi dữ vậy?
- Tôi đang phân vân không biết nên trừ hao giờ hẹn của anh bao nhiêu phút?
- Nhất định tôi không để Vi chờ lâu. Hôm nay khác, hôm nay tôi có chút việc đột xuất.
- Được, tôi cũng thử tin anh.
- Nghĩa là Vi nhận lời?

Vi nhè nhẹ gật đầu. Bình mỉm cười vui vẻ chào Thảo Vi ra về.

Chờ cho Bình bước ra khỏi cổng, Yên Trang hỏi ngay:

- Chị Vi, anh Bình có phải là cái anh chàng đứng nói chuyện với chị bữa trước không?
- Hôm trước là Thạch học cùng lớp với chị, còn anh Bình là người mang chocolate đến cho mình ăn đấy.
- Chị quen ảnh hồi nào?
- Thì bữa ảnh mang quà lại.
- Là thật, không quen biết trước sao tự nhiên cho quà?
- Trang không hiểu gì hết, mấy hộp chocolate đâu phải của ảnh. Ảnh mang tới giùm cho một người nào đó bạn của ba mẹ.
- Mới quen sao nói chuyện nhiều quá vậy. Chắc là anh ta kết môden chị rồi đó.

Thảo Vi tát nhẹ lên má em gái:

- Đừng có nói tầm bậy. Chị chỉ xem anh Bình như người bạn, anh ấy vui tính và nói chuyện có duyên.

Đôi mắt Yên Trang mơ màng:

- Chừng nào lớn như chị, em cũng sẽ có bạn trai. Nhất định phải cao ráo đẹp trai như anh Bình em mới chịu.

Thảo Vi lại cốc lên đầu em:

- Người ta thích nhau vì hợp tính tình, vì cảm phục tài năng, đức độ, chứ ai lại nói... “mắt quan điểm” như Trang.
- Nếu vậy mai một em cầu mong cho chị lấy một người chồng vừa lùn vừa xấu trai, xem chị có “yêu” nổi không.
- Thôi, nói chuyện bậy bạ không hà. Trang không thấy ba mẹ mình đó sao. Lúc trước ba cưng chiều mẹ, còn bây giờ ba cứ gây chiến với mẹ hoài.
- Sao em cứ nghe ba than là mẹ làm cho ba khổ. Hay mẹ lại dính vào chuyện nợ nần gì hờ chị?
- Chuyện khác chứ không phải chuyện nợ nần đâu. Trang nè, có khi nào Trang nghĩ trước khi lấy ba, mẹ đã một mối tình sâu đậm không?
- Em không biết, nhưng nếu có thì chuyện ấy đã thuộc về quá khứ.
- Nếu chị không lầm thì cũng vì chuyện ấy đấy. Hình như mẹ gặp lại người yêu cũ.
- Thì có gì quan trọng đâu. Bây giờ ai cũng có gia đình riêng. Bộ chị sợ mẹ nổi lại tình xưa hủ?
- Chị không nghĩ vậy, nhưng từ bữa đó tới giờ nhìn mặt ba ... dễ sợ quá!

Yên Trang mở to mắt ngạc nhiên:

- Thật vậy à? Sao chị biết?

Thảo Vi nhìn về phía phòng mẹ nói khẽ:

- Đêm đó học bài khuya, chị xuống dưới này uống nước, ngang qua phòng ba mẹ, chị nghe tiếng mẹ khóc, rồi tiếng ba cáu gắt. Ba bảo mẹ không giữ lời hứa, mẹ còn hẹn hò “người ta”, mẹ có thanh minh nhưng dường như ba

không tin.

-Sao chị không kể cho em nghe với? Nếu vậy thì đúng rồi, hèn gì ba cứ trách mẹ!

-Trang đừng hỏi mẹ. Đừng làm mẹ rối lên. Nếu mẹ không có lỗi thì trước sau gì ba cũng nghĩ lại.

Yên Trang ngây thơ hỏi:

- Khi nào “yêu nhiều” người ta mới “ghen” hờ chị, kỳ ghê há?

- Nhỏ hỏi toàn những điều rắc rối. Thôi im, mẹ ra kia!

Mẹ mặc chiếc áo ngủ dài phủ chân nhẹ nhàng bước ra phòng khách. Gương mặt mẹ phẳng phất nét u buồn, mái tóc búi cao, vạt còng lò xo xoa trước trán.

-Hai đứa nói xấu gì mẹ đó.

Yên Trang đáp nhanh:

- Dạ đâu có nói xấu. Tội con nói mẹ đẹp quá trời.

- Thôi đi cô, muốn xin tiền may áo mới phải không?

Yên Trang cười bẽn lễn. Thảo Vi quay sang mẹ:

- Mẹ ơi, Yên Trang đang muốn tìm hiểu “chuyện người lớn” đó.

Mẹ giật mình:

- Chuyện người lớn... mà chuyện của ai vậy Trang?

- Chị Vi trêu con đó mẹ. Hồi nãy mẹ không ra đây xem mặt ‘người yêu’ của chị, to cao như cầu thủ vậy.

Mẹ nhìn Vi dò xét:

- Đúng không Vi, sao con không cho mẹ biết?

Thảo Vi đỏ mặt:

- Mẹ đừng nghe con nhỏ đó. Anh Bình là bạn mới quen của con. Mẹ ơi, con có thể... đi chơi với anh ấy được không?

- Bạn mới quen mà thân đến độ rủ đi chơi rồi à? Con thấy nó đứng đắn không?

- Theo con thì anh ấy rất đàng hoàng. Mẹ chẳng bảo là con đã lớn rồi sao?

- Mẹ đâu có cấm con đi chơi. Chỉ có điều mẹ mong con tìm được người tốt.

Vi à, mẹ thấy trong mắt con có gì là lạ...

Thảo Vi bối rối:

- Không phải đâu mẹ, mẹ tin con đi.

Yên Trang cười khúc khích:

- Mẹ ơi tiêu chuẩn chọn người yêu của chị Vi là loại trừ mấy anh chàng đẹp trai lịch sự. Chỉ ấy chỉ nhắm vào mấy anh lùn thôi. Mẹ yên chí, thế nào cũng kén được chàng rể cao đúng một mét tư.

Thảo Vi ngó người ra trong khi mẹ nhíu mày nhìn hai cô con gái. Mẹ chưa kịp hỏi thì Thảo Vi đã đính chính:

- Trang bôi bác con đó mẹ. Nó còn nhỏ mà ham xen vô chuyện người lớn.

Hồng chừng Trang lấy chồng trước con nữa đó.

Yên Trang vénh mặt:

- Ô nói em, rồi em nói lại, đừng có tức à ghen.

Mẹ lặng lẽ nhìn ra cửa. Mới đây mà nhanh quá. Thời gian qua như giấc mộng. Hai đứa con gái sẽ lần lượt theo chồng. Tuổi già sẽ ập đến trong cô đơn hắt hiu . Đòi người có là bao, sao không dành cho nhau những phút giây bình yên êm ấm? Sao lại dằn vặt làm khổ nhau cho cuộc sống lê thê, nặng nề.

Thấy mẹ đột nhiên dăm chiêu tư lự, Yên Trang lo lắng:

_Sao mẹ buồn vậy mẹ?

Mẹ im lặng không đáp, đưa mắt nhìn ra đường với vẻ lo âu. Đã nhiều ngày trôi qua mặt ông chồng yêu quý của bà vẫn hình sự mỗi khi về nhà . Không biết hai cô con gái vốn vô tư có cảm nhận được sự ủ ê của hai người lớn .Hắn chúng cũng không hề biết mỗi đêm khi cánh cửa phòng khép lại ba chúng bắt đầu bươi móc chuyện xưa cũ để dằn vặt bà , để khuyến cáo rằng phẩm hạnh của bà đang có vấn đề . Rằng cái thằng ấy { ba làm trong ngành văn hóa nên không tiện chữi } hai mươi năm trước đã quất ngựa truy phong , sao không bỏ xứ đi luôn còn vác mặt mo trở về làm gì . Lại còn cả gan tìm đến tận nơi làm việc tìm gặp cố nhận , thật là quá đáng !

Mẹ cố kiên nhẫn giải thích với ba rằng mẹ hoàn toàn không ngờ có cuộc gặp mặt này , khi ông ấy xuất hiện trước mặt mẹ cứ ngỡ người ra nhìn . Rồi mẹ thấy đứng đó trò chuyện không tiện nên mời ông ta ra quán cà phê bên cạnh . Ông ta cứ hỏi chuyện lan man khiến mẹ quên cả giờ giấc đến lúc sực nhớ thì đã muộn . Mẹ hốt hoảng khi để ba chờ quá lâu , từ chỗ đứng của mình ba thấy rất rõ mẹ và ông ta từ quán cà phê bước ra . Ba nóng nảy nạt nộ không cho mẹ giải thích , qui chụp mẹ đủ thứ tội trên đời . Lần đầu tiên mẹ thấy ba giận dữ cố chấp đến vậy và từ bữa đó đến nay bầu không khí trong nhà thật nặng nề .

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 3 & 4

Quán Thanh Trúc nằm trong một đường hẻm lớn. Cách lộ chính chưa đầy 100 mét mà cảnh trí như tách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài. Ở đây có nhiều cây xanh, khung cảnh rất thơ mộng, hữu tình. Quán nằm trong khuôn viên khá khang trang của một ngôi biệt thự.

Đó là thứ hai họ bước vào đây. Lần đầu, khi Bình đưa Thảo Vi đến, cô ngỡ ngàng trước vẻ hấp dẫn thơ mộng này. Họ ngồi nghe nhạc và thưởng thức vị đắng của cà phê.

Lần này, khi Bình và Thảo Vi bước vào, quán hãy còn vắng khách. Kéo ghế cho Vi ngồi xuống, Bình cười cười hỏi:

- Vi uống gì?
- Vô quán cà phê thì chỉ uống cà phê thôi. Vi đáp lẳng lửng.
- Nhưng cà phê đá hay cà phê sữa?
- Vi uống cà phê nguyên chất.
- Vi đừng ngại đồng lương công nhân của tôi, tuy ít ỏi nhưng tôi không bắt Vi uống cà phê đen đâu. Nào, Vi uống gì? Nước cam nhé?

Thảo Vi chống cằm nhìn Bình:

- Anh lạ thật. Tôi thích uống cà phê đen thì anh cứ gọi. Không phải tôi sợ anh không đủ tiền trả đâu.
- Nhưng Vi không thuộc loại người hảo cà phê. Thôi được rồi, đừng kênh mặt lên thế xấu lắm.
- Anh có khen tôi cũng không ham.

Bình len lén nhìn cô. Hình như Vi có điều gì ưu tư, gương mặt phảng phất nét băn khoăn sầu muộn. Giờ này mà chọc cô thì hải biết. Bao nhiêu hờn giận sẽ trút lên đầu mình. Bình nghĩ thầm.

Thấy Bình ngồi yên không nói, Thảo Vi tưởng là anh tự ái, cô dịu giọng:

- Anh giận Vi à?
- Tôi không quen giận con gái.
- Thế sao anh ngồi thừ ra vậy?
- Vì Vi đang cần yên lặng để suy tư.
- Vi đang nghĩ, chắc anh hay dẫn bạn gái đến đây.
- Thế thì sai rồi. Tôi có đưa Bảo Thi tới đây một lần, nhưng cô ấy kêu buồn quá. Từ đó Bảo Thi không chịu đến đây nữa.
- Hửn anh còn biết nhiều chỗ thú vị hơn?
- Cái đó còn tùy. Với Bảo Thi những nơi ồn ào có nhạc sống, có khiêu vũ mới là lý tưởng. Tôi không thích nhưng cũng phải chiều cô ấy. Riêng tôi lại

hợp với không khí yên tĩnh như thế này hơn.

- Sở thích không giống nhau mà yêu nhau đắm đuối kẻ cũng lạ. Thảo Vi cười vu vơ.

- Đôi khi tôi vẫn tự hỏi, không biết cuộc tình này rồi sẽ đi đến đâu. Bảo Thi kiêu ngạo ít thông cảm, sẽ chia. Cô ấy đòi hỏi hơi nhiều và muốn mọi cái đều tròn trịa, viên mãn. Nhưng thôi, mình đôi đề tài, nói chuyện khác vui hơn.

- Chuyện tình của anh cũng vui và hấp dẫn đấy chứ! Vi thích nghe đề còn học tập kinh nghiệm.

Bình sửng sốt:

- Trời ơi, Vi nói đùa đấy à? Nhưng Vi đang thực hành điều ấy với ai vậy?

- Thực hành điều gì?

- Thì... cái kinh nghiệm chết tiệt mà Vi đang muốn tập tành đó.

Như nhớ ra, Thảo Vi đáp bừa:

- Với anh bạn cùng lớp. Anh ta rất thích Vi, ngày nào sau giờ học cũng đòi đưa Vi về nhà. Còn Vi thì cũng bắt đầu “cảm” rồi.

Bình ngăn người ra:

- Chắc anh ta phải đẹp trai, học giỏi?

- Học giỏi thì đương nhiên rồi. Còn đẹp trai không thì không biết nữa... Ờ... trông cũng sáng sủa.

- Nhà anh ta hẳn là giàu?

- Điều này khó xác định hơn, vì anh ấy hay mua kẹo cho Vi, nhưng mỗi tuần phải đi dạy kèm ba buổi.

- Cảm động quá nhỉ! Nhưng Vi coi chừng ngậm phải viên kẹo đắng.

- Khó gì, đắng thì Vi sẽ nhổ ra.

- Vì đừng đưa hấn tới đây nhé.

- Sao vậy? Vi nghĩ là chỗ này rất thích hợp cho những người mới bắt đầu “cảm” nhau.

- Nhưng tôi không muốn thấy hấn cặp kè với Vi đến đây. Chỗ này Vi hãy dành riêng cho tôi. Tình bạn đôi khi cũng có những ích kỷ... rất khó nói.

Thảo Vi ngược nhìn Bình cười nụ, rồi vội cúi xuống khuấy ly cà phê. Biết là nó đắng nhưng nhiều người cứ thích uống. Lần đầu hớp thử một ngụm, Thảo Vi nhăn mặt, cô nuốt khổ sở như uống thuốc đắng. Tối về, trần trọc suốt đêm không thể nào chợp mắt được. Thế mà lần này, Thảo Vi bướng bỉnh gọi tiếp cà phê. Dầu sao, vị đắng của cà phê còn dễ chịu, nhiều thứ còn đắng hơn mà người đời vẫn phải nuốt.

Chợt nhớ ra điều gì, Thảo Vi quay sang Bình, giọng buồn buồn:

- Anh Bình, anh đã làm lành với Bảo Thi chưa?

Bình hơi bối rối:

- Thú thật từ hôm đó tới giờ, tôi chưa gặp lại Bảo Thi. Nghe đâu, cô ấy có điện thoại tới nhà nhằm lúc tôi đi vắng.

- Chứng tỏ Bảo Thi đã hết giận?

- Có lẽ thế. Cô ấy nóng tính nhưng mau nguôi lắm. –Bình thật thà trả lời.

Thảo Vi tự cười mình, chuyện riêng tư của người ta, mình xía vô làm gì. Tò mò quá không tốt, nhất là với bạn trai.

Nhưng từ sâu thẳm lòng mình, Thảo Vi phải thừa nhận một điều, trong những phút sóng gió của gia đình, ngồi bên Bình cô cảm thấy tâm hồn thư thả, bình yên. Cô như con chim non mới rời tổ chẳng may gặp phải cơn gió mạnh, mà Bình giờ đây chẳng khác nào một chỗ trú thân, trong khi đường về còn xa...

Vừa bước vô nhà, Bình đã nghe cô em gái chát vắn.

- Từ chiều tới giờ anh Hai đi đâu vậy?

Bình nheo mắt:

- Đi chơi với bồ, còn thắc mắc nữa không?

Oanh bĩu môi:

- Không dám đâu, ai thèm thắc mắc chi cho mệt. Sở dĩ người ta hỏi vì có người đẹp tới tìm anh chứ bộ.

Bình ngạc nhiên:

- Ai tìm anh vậy, Oanh?

- Thì chị Bảo Thi chứ còn ai vô đây nữa. Chị ấy ngồi đợi anh cả tiếng đồng hồ, mặt mày cau có, mới vừa về đó. Chiến tranh vùng Vịnh ... lan sang đây rồi hả anh Hai?

Bình lặng thinh không đáp. Oanh – cô em gái lúc nào mồm miệng cũng bép xép. Thấy Bình đứng yên, cô bé hỏi tới:

- Hay anh có bồ mới, nói người cũ rồi?

- Đừng nói bậy. Bảo Thi có nhắn gì anh không?

- À, cái khoản này thì phải hỏi lộ mới được. Thôi em lên phòng học bài đây.

- Nói đi, mai anh cho mười gói ô mai.
 - Nhớ nhé, nhưng anh hay ăn gian lắm. Mai mấy giờ mới được.
 - Trước khi anh đi làm.
 - Vậy đưa chìa khóa xe đây em giữ. Sáng có mười gói ô mai chuộc, em đưa lại cho.
- Bình dứt tay vào túi quần, lấy năm tiền lẻ đưa cho Oanh. Bình cốc nhẹ lên đầu em gái:
- Thôi hồi lộ liền tại chỗ. Bảo Thi nhắn gì anh?
- Cô bé cười tít mắt:
- Chị ấy nhắn tới gấp. Nếu không thì nghỉ chơi với anh luôn.
- Bình nghĩ thầm: Dọa nhau hoài, muốn nghỉ chơi thì nghỉ. Chứ mỗi chút mỗi giận hờn ai mà chịu nổi...
- Bình đi thẳng về phòng riêng, gieo mình xuống giường. Anh gối tay dưới đầu, suy nghĩ miên man. Lạ thật! Cái tên Bảo Thi giờ đây không còn làm Bình xôn xao như trước. Anh mơ hồ nhận ra điều ấy, nhưng không dám thừa nhận. Trái lại, từ lúc gặp Thảo Vi, tâm hồn Bình rung động lạ kỳ. Nhất là chiều nay, tuy chỉ ngồi bên nhau nói chuyện vu vơ nhưng Bình thấy khó lòng lìa xa cô gái này. Có lẽ...
- À quên, chú Kiên nhắn anh chiều mai đến khách sạn Thanh Bình gặp chú ấy gấp.
- Oanh lấp ló ngoài cửa, miệng nhai đầy ô mai.
- Anh nghe rồi.

Bình ngồi bật dậy, sắp xếp mớ giấy tờ trên bàn. Anh nhìn quanh phòng. Căn phòng khá bừa bộn, quần áo vắt đầy ghế, sách vở mỗi nơi một quyển. Thỉnh thoảng Bảo Thi vẫn hay lên đây, Bảo Thi chê Bình ở dơ, luộm thuộm. Thay vì sắp xếp lại cho ngăn nắp, Bảo Thi nằm duỗi chân trên ghế, điềm nhiên nghe nhạc.

Bình tốt nghiệp Bách Khoa ngành cơ khí thuộc loại giỏi. Anh được nhận về làm việc ở một nhà máy cơ khí phụ tùng. Bình thích ứng với công việc rất nhanh. Sau thời gian thực tập, Bình được công nhận là một kỹ sư có năng lực. Anh đã đề ra nhiều sáng kiến cải tiến kỹ thuật có giá trị kinh tế cao. Nhiều khi do một chi tiết nhỏ của máy chưa khắc phục được, Bình cũng mất ăn mất ngủ. Bình làm việc siêng năng và khiêm tốn học hỏi, kết quả mang lại khiến Bình tự tin hơn.

Nhà máy của Bình mới mở thêm chi nhánh ở một tỉnh đồng bằng sông Cửu Long. Sắp tới, Bình sẽ được điều đến đó một thời gian để hỗ trợ cho các bạn đồng nghiệp.

Quanh quẩn ở thành phố mãi cũng chán nên có dịp được đi xa Bình rất náo nức. Vả lại, xa thành phố một tháng, cũng là dịp tốt để anh đánh giá lại tình cảm của Bảo Thi, và trải nghiệm ngay chính lòng mình nữa...

Bình nghĩ bụng, cố gắng lo cho xong mấy việc mà chú Kiên nhờ, trước khi lên đường đi. Bình không hiểu nổi mối quan hệ giữa chú Kiên với gia đình Thảo Vi như thế nào mà chú có vẻ quan tâm lo lắng đến vậy. Từ hôm ở nước ngoài về đây, ngoại trừ những lần đi lo thăm thú bạn bè, còn thì hầu như suốt ngày chú chỉ hỏi thăm tin tức về những gì liên quan đến gia đình Thảo Vi. Hình như giữa họ có một điều gì bí mật mà Bình không tiện hỏi. Hóa ra lại hay, nhờ vậy mà Bình làm quen được Thảo Vi.

Ba của Bình là anh em kết nghĩa với chú Kiên. Chú Kiên nhỏ hơn ba Bình gần một con giáp. Nghe kể hồi đó hai người chơi rất thân thiết rồi kết nghĩa anh em. Chú Kiên có yêu một cô gái, tình thoáng có dẫn đến nhà Bình chơi, lúc ấy Bình chỉ là cậu bé bảy, tám tuổi.

Sau ngày chú Kiên đi du học, hình như mối tình ấy đổ vỡ. Chú Kiên đã có vợ con bên trời Tây, chú đi một lèo đến mãi 20 năm sau mới về quê hương, ai mà biết chú có định tìm lại người cũ không.

Bình vẫn nằm yên trên giường buông thả suy nghĩ hướng về Bảo Thi. Hai tuần nay, Bình không gặp cô. Chưa bao giờ hai người giận nhau lâu thế. Trước kia, Bình quen chiều chuộng cô hết mực. Hầu như cô muốn điều gì Bình đều cố gắng thực hiện.

Mỗi lần Bảo Thi giận là Bình cuống cuồng. Anh hết lời năn nỉ ỉ ôi. Còn lần này như có một sức mạnh “vô hình” níu kéo bước chân Bình lại. Anh không còn háo hức đến gặp Bảo Thi, mặc dầu trong lòng vẫn buồn man mác.

Sáng hôm sau, trong lúc Bình còn chìm sâu trong giấc ngủ thì Oanh đã đập

cửa thình thình:

- Anh Bình ơi! Dậy đi, có khách tìm kìa.

Bình bật dậy càu nhàu;

- Ai đến chi giờ này, có việc gì cũng chờ người ta thức dậy đã chứ.

- Lẹ lên, ở đó mà cần nhần. Anh biết mấy giờ rồi không? Sáu giờ rưỡi rồi chứ đâu có sớm. Khẩn trương lên, không thôi người ta lại bỏ về cho mà xem.

- Nói “người ta” làm ơn làm phước chờ anh một chút, chậm nhất là năm phút nữa anh ra.

Bình vội vã làm vệ sinh, rồi trông đại bộ đồ dơ vắt trên ghế vào người. Anh hơi bất ngờ khi nhận ra đây là Bảo Thi.

Mặt Bảo Thi như đeo cục đá. Bình bước tới ngồi xuống bên cạnh, cố hỏi giọng bình thường:

- Sáng nay Thi không đi học à?

Bảo Thi nói tỉnh bơ:

- Em cúp cua!

Bình giả lả:

- Anh tính chiều nay đến Thi đây.

Bảo Thi gằn giọng:

- Thôi đi ông, đừng có xạo. Em có chuyện cần gặp anh. Anh đi đâu hoài vậy?

Bình nhú mày:

- Nhưng mà anh phải đi làm. Nào có chuyện gì mà gấp rút quá vậy? Em không thể để khi khác được sao?

- Em không dám quấy rầy anh lâu đâu. Hừ! Em bỏ cả buổi học, còn anh thì tính toán với em từng phút.

- Không phải thế đâu. Nếu anh có quyền, cả đời anh có thể dành cho em, sá gì năm, mười phút? Đằng này giờ giấc chỗ anh rất nghiêm ngặt, anh tới trễ là cả dây chuyền sản xuất bị ngưng trệ.

Bảo Thi cắn móng tay, ra chiều tư lự:

- Hồi trước anh đâu có thế. Anh châu chực đón đưa em. Còn bây giờ mấy lần em gọi điện thoại anh đều đi vắng, lúc thì ở nhà máy, lúc thì đi công chuyện. Chiều hôm qua em tới đây chờ anh cả tiếng đồng hồ, thế mà chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Anh Bình, bộ anh còn cay cú em về chuyện hôm trước sao? Anh giận em à?

Bình im lặng trước câu hỏi nhẹ nhàng của Bảo Thi. Một thoáng xúc động như con sóng nhỏ chao qua lòng anh.

- Hôm đó em hơi nóng tính nên nặng lời với anh. Ai mà chẳng có lúc bức tức không kiềm chế được mình. Ngay chiều hôm sau, em cứ mong chờ anh đến để xin lỗi. Nhưng anh không đến, em biết anh giận thật rồi.

Bình quay qua Thi:

- Em đã tuyên bố gạch bỏ tên anh trong trái tim em, thì anh còn tới làm gì?

- Trong cơn nóng giận, người ta có thể nói bất cứ điều gì. Em nghĩ, những câu nói điên điên như vậy, anh đã quen tai rồi mà. Vả lại, anh còn lạ gì tính em, giận đó rồi quên đó.

- Vì anh quen chịu đựng nên em lừng mặt. Em coi thường và khi dễ anh quá.

- Lần này thì em biết nhận lỗi rồi. Sự hiện diện của em ở đây không nói lên điều gì sao? Anh không biết chứ, hôm sau nhỏ Phi Nga mắng mỏ em như tát nước vào mặt. Nó bảo em xảo, du hí với người yêu quên cả sinh nhật của bạn. Nếu là anh, xem anh có nổi nóng không?

- Thôi được rồi, bây giờ anh đưa em đi ăn sáng, rồi em đi học. Anh còn phải đi làm, hôm khác anh sẽ tới đón em đi chơi.

Bảo Thi phụng phịu:

- Anh hứa chắc bao giờ anh đến thì em mới chịu.

- Chiều mai vậy!

- Lâu quá, chiều nay không được sao?

- Chiều nay anh có cái hẹn với ông chú họ.

Bảo Thi nghi ngờ:

- Hẹn với ông chú hay hẹn với cô nào. mấy hôm nay, em thấy anh hơi khác khác. Phải kiểm tra gắt gao anh mới được.

- Em chỉ giỏi đa nghi. Hôm trước cũng vì đi lo công chuyện cho chú ấy nên anh mới tới trễ. Em không tin thì hôm nào anh sẽ dẫn em đến giới thiệu với chú ấy.

- Thật vậy hả? Em tạm tin lời anh.

Bình đưa Bảo Thi đến một quán phở. Ăn xong hai người chia tay. Nghe lời Bình, Bảo Thi đến trường, còn Bình phóng xe về nhà máy. Nắng đã lấp lóa trên các dãy tường cao.

Trên đường đi, đầu óc Bình không sao dứt khỏi những suy nghĩ tản mạn chung quanh thái độ của Bảo Thi. Tự nhiên Bảo Thi đâm ra dịu dàng thùy mị. Một điều xưa nay hiếm thấy ở cô. Chính điều ấy khiến lòng Bình mềm như bún.

Hồi mới yêu Bảo Thi, Bình háo hức, bồn chồn mỗi lần đến với cô. Bảo Thi là một cô gái biết khai thác tối đa ưu điểm của mình, không ít chàng trai lao đao vì cô. Trong tình cảnh đó, Bình vất vả lắm mới chinh phục được Bảo Thi. Sự kên kiệu khinh đời của cô có sức hấp dẫn đặc biệt. Đôi khi Bình

ngĩ một người đẹp như Bảo Thi có quyền làm điều đó. Anh choáng ngợp trong nụ cười, ánh mắt của cô.

Cuộc tình của họ kéo dài đã hai năm. ngoài Bảo Thi ra, Bình hầu như không quan tâm tới một cô gái nào khác. Biết được điểm yếu của Bình là chỉ yêu mình cô, nên Bảo Thi cứ xoáy vào đó hành hạ Bình. Đôi khi chỉ vì những hờn giận vu vơ cũng khiến Bình điêu đứng.

Từ lúc quen Thảo Vi, Bình không còn đủ tỉnh táo để phân tích tình cảm của mình. Lòng anh rối như tơ vò. Từ đây tuy không dễ dàng xa được Bảo Thi, nhưng mức độ nhớ nhung không cháy bỏng như xưa. Còn Thảo Vi, lãng đãng như áng mây, như một nỗi nhớ mơ hồ... không dứt được.

Bất giác Bình lẩm bẩm thở dài: số mình chắc khổ vì những cô gái mang vận ỉ! Hết Bảo Thi rồi đến Thảo Vi. Cũng may là mới có hai cô.

Quán Thanh Trúc nằm trong một đường hẻm lớn. Cách lộ chính chưa đầy 100 mét mà cảnh trí như tách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài. Ở đây có nhiều cây xanh, khung cảnh rất thơ mộng, hữu tình. Quán nằm trong khuôn viên khá khang trang của một ngôi biệt thự.

Đó là thứ hai họ bước vào đây. Lần đầu, khi Bình đưa Thảo Vi đến, cô ngỡ ngàng trước vẻ hấp dẫn thơ mộng này. Họ ngồi nghe nhạc và thưởng thức vị đắng của cà phê.

Lần này, khi Bình và Thảo Vi bước vào, quán hãy còn vắng khách. Kéo ghế cho Vi ngồi xuống, Bình cười cười hỏi:

- Vi uống gì?
- Vô quán cà phê thì chỉ uống cà phê thôi. Vi đáp lấp lửng.
- Nhưng cà phê đá hay cà phê sữa?
- Vi uống cà phê nguyên chất.
- Vi đừng ngại đồng lương công nhân của tôi, tuy ít ỏi nhưng tôi không bắt Vi uống cà phê đen đâu. Nào, Vi uống gì? Nước cam nhé?

Thảo Vi chống cằm nhìn Bình:

- Anh lạ thật. Tôi thích uống cà phê đen thì anh cứ gọi. Không phải tôi sợ anh không đủ tiền trả đâu.
- Nhưng Vi không thuộc loại người hảo cà phê. Thôi được rồi, đừng kênh mặt lên thế xấu lắm.
- Anh có khen tôi cũng không ham.

Bình len lén nhìn cô. Hình như Vi có điều gì ưu tư, gương mặt phẳng phất nét băn khoăn sâu muộn. Giờ này mà chọc cô thì hải biết. Bao nhiêu hờn

giận sẽ trút lên đầu mình. Bình nghĩ thầm.

Thấy Bình ngồi yên không nói, Thảo Vi tưởng là anh tự ái, cô dịu giọng:

- Anh giận Vi à?
- Tôi không quen giận con gái.
- Thế sao anh ngồi thừ ra vậy?
- Vì Vi đang cần yên lặng để suy tư.
- Vi đang nghĩ, chắc anh hay dẫn bạn gái đến đây.
- Thế thì sai rồi. Tôi có đưa Bảo Thi tới đây một lần, nhưng cô ấy kêu buồn quá. Từ đó Bảo Thi không chịu đến đây nữa.
- Hẳn anh còn biết nhiều chỗ thú vị hơn?
- Cái đó còn tùy. Với Bảo Thi những nơi ồn ào có nhạc sống, có khiêu vũ mới là lý tưởng. Tôi không thích nhưng cũng phải chiều cô ấy. Riêng tôi lại hợp với không khí yên tĩnh như thế này hơn.
- Sở thích không giống nhau mà yêu nhau đằm đuối kể cũng lạ. Thảo Vi cười vu vơ.
- Đôi khi tôi vẫn tự hỏi, không biết cuộc tình này rồi sẽ đi đến đâu. Bảo Thi kiêu ngạo ít thông cảm, sẻ chia. Cô ấy đòi hỏi hơi nhiều và muốn mọi cái đều tròn trịa, viên mãn. Nhưng thôi, mình đôi đũa tãi, nói chuyện khác vui hơn.
- Chuyện tình của anh cũng vui và hấp dẫn đấy chứ! Vi thích nghe để còn học tập kinh nghiệm.

Bình sửng sốt:

- Trời ơi, Vi nói đùa đấy à? Nhưng Vi đang thực hành điều ấy với ai vậy?
- Thực hành điều gì?
- Thì... cái kinh nghiệm chết tiệt mà Vi đang muốn tập tành đó.

Như nhớ ra, Thảo Vi đáp bừa:

- Với anh bạn cùng lớp. Anh ta rất thích Vi, ngày nào sau giờ học cũng đòi đưa Vi về nhà. Còn Vi thì cũng bắt đầu “cảm” rồi.

Bình ngăn người ra:

- Chắc anh ta phải đẹp trai, học giỏi?
- Học giỏi thì đương nhiên rồi. Còn đẹp trai không thì không biết nữa... Ồ... trông cũng sáng sủa.
- Nhà anh ta hẳn là giàu?
- Điều này khó xác định hơn, vì anh ấy hay mua kẹo cho Vi, nhưng mỗi tuần phải đi dạy kèm ba buổi.
- Cảm động quá nhỉ! Nhưng Vi coi chừng ngậm phải viên kẹo đắng.
- Khó gì, đắng thì Vi sẽ nhổ ra.
- Vì đừng đưa hấn tới đây nhé.
- Sao vậy? Vi nghĩ là chỗ này rất thích hợp cho những người mới bắt đầu “cảm” nhau.

- Nhưng tôi không muốn thấy hấn cặp kè với Vi đến đây. Chỗ này Vi hãy dành riêng cho tôi. Tình bạn đôi khi cũng có những ích kỷ... rất khó nói. Thảo Vi ngược nhìn Bình cười nụ, rồi vội cúi xuống khuấy ly cà phê. Biết là nó đắng nhưng nhiều người cứ thích uống. Lần đầu hớp thử một ngụm, Thảo Vi nhăn mặt, cô nuốt khổ sở như uống thuốc đắng. Tối về, trần trọc suốt đêm không thể nào chợp mắt được. Thế mà lần này, Thảo Vi buống bình gọi tiếp cà phê. Dầu sao, vị đắng của cà phê còn dễ chịu, nhiều thứ còn đắng hơn mà người đời vẫn phải nuốt.

Chợt nhớ ra điều gì, Thảo Vi quay sang Bình, giọng buồn buồn:

- Anh Bình, anh đã làm lành với Bảo Thi chưa?

Bình hơi bối rối:

- Thú thật từ hôm đó tới giờ, tôi chưa gặp lại Bảo Thi. Nghe đâu, cô ấy có điện thoại tới nhà nhằm lúc tôi đi vắng.

- Chứng tỏ Bảo Thi đã hết giận?

- Có lẽ thế. Cô ấy nóng tính nhưng mau nguôi lắm. –Bình thật thà trả lời.

Thảo Vi tự cười mình, chuyện riêng tư của người ta, mình xía vô làm gì. Tò mò quá không tốt, nhất là với bạn trai.

Nhưng từ sâu thẳm lòng mình, Thảo Vi phải thừa nhận một điều, trong những phút sóng gió của gia đình, ngồi bên Bình cô cảm thấy tâm hồn thư thả, bình yên. Cô như con chim non mới rời tổ chẳng may gặp phải cơn gió mạnh, mà Bình giờ đây chẳng khác nào một chỗ trú thân, trong khi đường về còn xa...

Vừa bước vô nhà, Bình đã nghe cô em gái chát vắn.

- Từ chiều tới giờ anh Hai đi đâu vậy?

Bình nheo mắt:

- Đi chơi với bồ, còn thắc mắc nữa không?

Oanh bĩu môi:

- Không dám đâu, ai thèm thắc mắc chi cho mệt. Sở dĩ người ta hỏi vì có người đẹp tới tìm anh chứ bộ.

Bình ngạc nhiên:

- Ai tìm anh vậy, Oanh?

- Thì chị Bảo Thi chứ còn ai vô đây nữa. Chị ấy ngồi đợi anh cả tiếng đồng hồ, mặt mày cau có, mới vừa về đó. Chiến tranh vùng Vịnh ... lan sang đây rồi hả anh Hai?

Bình lặng thinh không đáp. Oanh – cô em gái lúc nào mồm miệng cũng bép xép. Thấy Bình đứng yên, cô bé hỏi tới:

- Hay anh có bồ mới, nói người cũ rồi?

- Đừng nói bậy. Bảo Thi có nhắn gì anh không?

- À, cái khoản này thì phải hồi lộ mới được. Thôi em lên phòng học bài đây.
- Nói đi, mai anh cho mười gói ô mai.
- Nhớ nhé, nhưng anh hay ăn gian lắm. Mai mấy giờ mới được.
- Trước khi anh đi làm.

- Vậy đưa chìa khóa xe đây em giữ. Sáng có mười gói ô mai chuộc, em đưa lại cho.

Bình rút tay vào túi quần, lấy nắm tiền lẻ đưa cho Oanh. Bình cốc nhẹ lên đầu em gái:

- Thôi hồi lộ liền tại chỗ. Bảo Thi nhấn gì anh?

Cô bé cười tít mắt:

- Chị ấy nhấn tới gấp. Nếu không thì nghỉ chơi với anh luôn.

Bình nghĩ thầm: Dọa nhau hoài, muốn nghỉ chơi thì nghỉ. Chứ mỗi chút mỗi giận hờn ai mà chịu nổi...

Bình đi thẳng về phòng riêng, gieo mình xuống giường. Anh gối tay dưới đầu, suy nghĩ miên man. Lạ thật! Cái tên Bảo Thi giờ đây không còn làm Bình xôn xao như trước. Anh mơ hồ nhận ra điều ấy, nhưng không dám thừa nhận. Trái lại, từ lúc gặp Thảo Vi, tâm hồn Bình rung động lạ kỳ. Nhất là chiều nay, tuy chỉ ngồi bên nhau nói chuyện vu vơ nhưng Bình thấy khó lòng lìa xa cô gái này. Có lẽ...

- À quên, chú Kiên nhấn anh chiều mai đến khách sạn Thanh Bình gặp chú ấy gấp.

Oanh lấp ló ngoài cửa, miệng nhai đầy ô mai.

- Anh nghe rồi.

Bình ngồi bật dậy, sắp xếp mớ giấy tờ trên bàn. Anh nhìn quanh phòng. Căn phòng khá bừa bộn, quần áo vắt đầy ghế, sách vở mỗi nơi một quyển. Thỉnh thoảng Bảo Thi vẫn hay lên đây, Bảo Thi chê Bình ở dơ, luộm thuộm. Thay vì sắp xếp lại cho ngăn nắp, Bảo Thi nằm duỗi chân trên ghế, điềm nhiên nghe nhạc.

Bình tốt nghiệp Bách Khoa ngành cơ khí thuộc loại giỏi. Anh được nhận về làm việc ở một nhà máy cơ khí phụ tùng. Bình thích ứng với công việc rất nhanh. Sau thời gian thực tập, Bình được công nhận là một kỹ sư có năng lực. Anh đã đề ra nhiều sáng kiến cải tiến kỹ thuật có giá trị kinh tế cao.

Nhiều khi do một chi tiết nhỏ của máy chưa khắc phục được, Bình cũng mất ăn mất ngủ. Bình làm việc siêng năng và khiêm tốn học hỏi, kết quả mang lại khiến Bình tự tin hơn.

Nhà máy của Bình mới mở thêm chi nhánh ở một tỉnh đồng bằng sông Cửu Long. Sắp tới, Bình sẽ được điều đến đó một thời gian để hỗ trợ cho các bạn đồng nghiệp.

Quanh quẩn ở thành phố mãi cũng chán nên có dịp được đi xa Bình rất náo nức. Vả lại, xa thành phố một tháng, cũng là dịp tốt để anh đánh giá lại tình

cảm của Bảo Thi, và trải nghiệm ngay chính lòng mình nữa...

Bình nghĩ bụng, cố gắng lo cho xong mấy việc mà chú Kiên nhờ, trước khi lên đường đi. Bình không hiểu nổi mối quan hệ giữa chú Kiên với gia đình Thảo Vi như thế nào mà chú có vẻ quan tâm lo lắng đến vậy. Từ hôm ở nước ngoài về đây, ngoại trừ những lần đi lo thăm thú bạn bè, còn thì hầu như suốt ngày chú chỉ hỏi thăm tin tức về những gì liên quan đến gia đình Thảo Vi. Hình như giữa họ có một điều gì bí mật mà Bình không tiện hỏi. Hóa ra lại hay, nhờ vậy mà Bình làm quen được Thảo Vi.

Ba của Bình là anh em kết nghĩa với chú Kiên. Chú Kiên nhỏ hơn ba Bình gần một con giáp. Nghe kể hồi đó hai người chơi rất thân thiết rồi kết nghĩa anh em. Chú Kiên có yêu một cô gái, thỉnh thoảng có dẫn đến nhà Bình chơi, lúc ấy Bình chỉ là cậu bé bảy, tám tuổi.

Sau ngày chú Kiên đi du học, hình như mối tình ấy đổ vỡ. Chú Kiên đã có vợ con bên trời Tây, chú đi một lèo đến mãi 20 năm sau mới về quê hương, ai mà biết chú có định tìm lại người cũ không.

Bình vẫn nằm yên trên giường buông thả suy nghĩ hướng về Bảo Thi. Hai tuần nay, Bình không gặp cô. Chưa bao giờ hai người giận nhau lâu thế.

Trước kia, Bình quen chiều chuộng cô hết mực. Hầu như cô muốn điều gì Bình đều cố gắng thực hiện.

Mỗi lần Bảo Thi giận là Bình cuống cuống. Anh hết lời năn nỉ ỉ ôi. Còn lần này như có một sức mạnh “vô hình” níu kéo bước chân Bình lại. Anh không còn háo hức đến gặp Bảo Thi, mặc dầu trong lòng vẫn buồn man mác.

Sáng hôm sau, trong lúc Bình còn chìm sâu trong giấc ngủ thì Oanh đã đập cửa thình thịch:

- Anh Bình ơi! Dậy đi, có khách tìm kia.

Bình bật dậy càu nhàu;

- Ai đến chi giờ này, có việc gì cũng chờ người ta thức dậy đã chứ.

- Lẹ lên, ở đó mà cần nhần. Anh biết mấy giờ rồi không? Sáu giờ rưỡi rồi chứ đâu có sớm. Khẩn trương lên, không thôi người ta lại bỏ về cho mà xem.

- Nói “người ta” làm ơn làm phước chờ anh một chút, chậm nhất là năm phút nữa anh ra.

Bình vội vã làm vệ sinh, rồi trông đại bộ đồ dơ vắt trên ghế vào người. Anh hơi bất ngờ khi nhận ra đây là Bảo Thi.

Mặt Bảo Thi như đeo cục đá. Bình bước tới ngồi xuống bên cạnh, cố hỏi giọng bình thường:

- Sáng nay Thi không đi học à?

Bảo Thi nói tỉnh bơ:

- Em cúp cua!

Bình giả lả:

- Anh tính chiều nay đến Thi đây.

Bảo Thi gằn giọng:

- Thôi đi ông, đừng có xạo. Em có chuyện cần gặp anh. Anh đi đâu hoài vậy?

Bình nhú mày:

- Nhưng mà anh phải đi làm. Nào có chuyện gì mà gấp rút quá vậy? Em không thể để khi khác được sao?

- Em không dám quấy rầy anh lâu đâu. Hừ! Em bỏ cả buổi học, còn anh thì tính toán với em từng phút.

- Không phải thế đâu. Nếu anh có quyền, cả đời anh có thể dành cho em, sá gì năm, mười phút? Đằng này giờ giấc chỗ anh rất nghiêm ngặt, anh tới trễ là cả dây chuyền sản xuất bị ngưng trệ.

Bảo Thi cắn móng tay, ra chiều tư lự:

- Hồi trước anh đâu có thế. Anh chiều chục đón đưa em. Còn bây giờ mấy lần em gọi điện thoại anh đều đi vắng, lúc thì ở nhà máy, lúc thì đi công chuyện. Chiều hôm qua em tới đây chờ anh cả tiếng đồng hồ, thế mà chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Anh Bình, bộ anh còn cay cú em về chuyện hôm trước sao? Anh giận em à?

Bình im lặng trước câu hỏi nhẹ nhàng của Bảo Thi. Một thoáng xúc động như con sóng nhỏ chao qua lòng anh.

- Hôm đó em hơi nóng tính nên nặng lời với anh. Ai mà chẳng có lúc bực tức không kiềm chế được mình. Ngay chiều hôm sau, em cứ mong chờ anh đến để xin lỗi. Nhưng anh không đến, em biết anh giận thật rồi.

Bình quay qua Thi:

- Em đã tuyên bố gạch bỏ tên anh trong trái tim em, thì anh còn tới làm gì?

- Trong cơn nóng giận, người ta có thể nói bất cứ điều gì. Em nghĩ, những câu nói điên điên như vậy, anh đã quên tai rồi mà. Vả lại, anh còn lạ gì tính em, giận đó rồi quên đó.

- Vì anh quen chịu đựng nên em lừng mặt. Em coi thường và khi dễ anh quá.

- Lần này thì em biết nhận lỗi rồi. Sự hiện diện của em ở đây không nói lên điều gì sao? Anh không biết chứ, hôm sau nhỏ Phi Nga mắng mỏ em như tát nước vào mặt. Nó bảo em xạo, du hí với người yêu quên cả sinh nhật của bạn. Nếu là anh, xem anh có nổi nóng không?

- Thôi được rồi, bây giờ anh đưa em đi ăn sáng, rồi em đi học. Anh còn phải đi làm, hôm khác anh sẽ tới đón em đi chơi.

Bảo Thi phụng phịu:

- Anh hứa chắc bao giờ anh đến thì em mới chịu.

- Chiều mai vậy!

- Lâu quá, chiều nay không được sao?

- Chiều nay anh có cái hẹn với ông chú họ.

Bảo Thi nghi ngờ:

- Hẹn với ông chú hay hẹn với cô nào. Mấy hôm nay, em thấy anh hơi khác khác. Phải kiểm tra gặt gao anh mới được.

- Em chỉ giỏi đa nghi. Hôm trước cũng vì đi lo công chuyện cho chú ấy nên anh mới tới trễ. Em không tin thì hôm nào anh sẽ dẫn em đến giới thiệu với chú ấy.

- Thật vậy hả? Em tạm tin lời anh.

Bình đưa Bảo Thi đến một quán phở. Ăn xong hai người chia tay. Nghe lời Bình, Bảo Thi đến trường, còn Bình phóng xe về nhà máy. Năng đã lấp lóa trên các dãy tường cao.

Trên đường đi, đầu óc Bình không sao dứt khỏi những suy nghĩ tản mạn chung quanh thái độ của Bảo Thi. Tự nhiên Bảo Thi đâm ra dịu dàng thùy mị. Một điều xưa nay hiếm thấy ở cô. Chính điều ấy khiến lòng Bình mềm như bún.

Hồi mới yêu Bảo Thi, Bình háo hức, bồn chồn mỗi lần đến với cô. Bảo Thi là một cô gái biết khai thác tối đa ưu điểm của mình, không ít chàng trai lao đao vì cô. Trong tình cảnh đó, Bình vất vả lắm mới chinh phục được Bảo Thi. Sự kên kiệu khinh đời của cô có sức hấp dẫn đặc biệt. Đôi khi Bình nghĩ một người đẹp như Bảo Thi có quyền làm điều đó. Anh choáng ngợp trong nụ cười, ánh mắt của cô.

Cuộc tình của họ kéo dài đã hai năm. ngoài Bảo Thi ra, Bình hầu như không quan tâm tới một cô gái nào khác. Biết được điểm yếu của Bình là chỉ yêu mình cô, nên Bảo Thi cứ xoáy vào đó hành hạ Bình. Đôi khi chỉ vì những hờn giận vu vơ cũng khiến Bình điêu đứng.

Từ lúc quen Thảo Vi, Bình không còn đủ tỉnh táo để phân tích tình cảm của mình. Lòng anh rối như tơ vò. Từ đây tuy không dễ dàng xa được Bảo Thi, nhưng mức độ nhớ nhung không cháy bỏng như xưa. Còn Thảo Vi, lãng đãng như áng mây, như một nỗi nhớ mơ hồ... không dứt được.

Bất giác Bình lâm bầm thờ dài: số mình chắc khổ vì những cô gái mang vắn i! Hết Bảo Thi rồi đến Thảo Vi. Cũng may là mới có hai cô.

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 5

Sau chuyến đi công tác miền Tây về, Bình đâm ra tư lự. Tâm hồn anh băng khuâng xao động. Đã hai ngày qua Bình nằm vùi trong phòng. Lạ thật. Những ngày xa thành phố, hình bóng Bảo Thi mờ nhạt trong tâm trí Bình.

Và một điều lạ lùng đã đến với Bình khiến anh không sao lý giải nổi.

Hai năm trời yêu nhau. Bảo Thi luôn tỏ ra nắm gọn trái tim yêu cháy bỏng của Bình. Với bạn bè, Bình cứng rắn bao nhiêu thì với Bảo Thi, Bình tỏ ra mềm yếu bấy nhiêu. Bảo Thi có nhiều bạn trai, nếu Bình không làm cô hài lòng thì cô sẽ đi chơi với người khác để trêu tức Bình. Đôi khi Bình nổi cơn tự ái, anh cố dằn lòng không đến gặp Bảo Thi. Nhưng những ngày thiếu vắng cô, Bình thấy khổ tâm quá. Bảo Thi có sức lôi cuốn mạnh, nhìn cô, Bình như quên đi bao nhiêu bực bội, ghen hờn. Chỉ có lần này, xa Bảo Thi hơn một tháng rồi, Bình chợt thấy mình hờ hững với cô.

Chiều nay Bình chẳng còn hứng thú mấy khi đến thăm Bảo Thi. Lần đầu tiên anh thấy ngại ngùng, khi leo lên gác ba – căn phòng trọ của Bảo Thi. Cánh cửa đóng im ỉm. Bình đưa tay gõ mấy tiếng, bên trong vẫn lặng thinh. Bình chán nản đưa tay lên xem đồng hồ: 6 giờ 30 phút! Bảo Thi đi đâu mà giờ này chưa về? Bình cảm thấy máu nóng dồn lên mặt, tự nhiên anh thấy giận Bảo Thi. Điều đó chứng tỏ Bảo Thi chẳng trông ngóng anh. Xa cách anh, Bảo Thi vẫn có khối người đưa đón. Bình lầm lũi bước xuống cầu thang. Xuống tới tầng trệt, anh chạm trán Hồ Điệp, hai tay cô cầm lĩnh kinh thức ăn.

- Anh Bình, anh mới tới à?

- Mình vừa leo lên ấy, thấy cửa đóng. Không biết các bạn đi đâu?

Nét mặt Hồ Điệp hơi bối rối.

- Em đi chợ còn nhỏ Thi đi học thêm. Anh lên phòng chơi, chắc nhỏ Thi sắp về.

Bình chần chừ.

- Minh ngại trở lên quá. Thôi để mình tới trường đón Thi.
- Tùy anh.

Bình chào Điệp rồi vội vã trèo lên xe phóng đi. Anh đứng lóng ngóng trước cổng trường Sư phạm, tưởng tượng đến vẻ mặt ngạc nhiên của Bảo Thi khi bất ngờ gặp anh. Chờ khoảng 10 phút vẫn chưa hết giờ học, Bình lấy thuốc ra hút. Anh sờ vào túi áo, túi quần không thấy chiếc bật lửa đâu. Vậy là lúc nãy anh để quên trên bàn. Bình cầm điều thuốc bước tới cạnh người đàn ông đang ngồi chống tay trên chiếc Dream II bóng lộn.

- Anh bạn cho mỗi điều thuốc.

Người đàn ông lịch sự bật lửa cho Bình châm thuốc. Bình mỉm cười làm quen.

- Anh cũng chờ bạn gái à?

Gã đàn ông ngược lên nhìn Bình:

- Mình chờ con “gơ”. Còn mười phút nữa mới tan học. Đi cũng dở mà ở thì... sốt ruột.

Cách nói chuyện của gã khiến cho Bình khó chịu. Anh định bước đi nhưng gã đã lên tiếng hỏi:

- Anh cũng chờ “ghe” à?

Bình lắc đầu:

- Không, mình chờ cô bạn gái.

Gã đàn ông nhếch môi cười, khuôn mặt gã bành, đôi môi dày thâm xì vì khói thuốc. Nhìn chung gã chẳng có điểm nào đáng cho con gái mê cả.

Gã cất giọng khoe khoang:

- Không biết cô bạn của anh thế nào, chứ con “gơ” của tôi xịn nhất ở đây đó.

- Vậy à? Anh tốt phúc nhỉ?

Gã trề môi:

- Phúc đức gì đâu. Chẳng qua con gái đứa nào chẳng ham tiền. Mình hào phóng một chút là các ả bu theo như ruồi. Con nhỏ này mới kết với mình gần tháng nay. Thấy cô ta đẹp mình thử chọc chơi, ai dè con nhỏ “chịu đèn” liền.

Bình tức cho cô gái nào đó. Trước mặt cô gã nói ngon ngọt, khen ngợi cô hết lời, để rồi sau lưng cô hắt dửng toàn những lời thô tục, coi cô khác chi những cô gái đại khờ.

-Anh bạn cứ nghiệm đi sẽ thấy, trên đời này con gái không thích gì bằng tiền, - gã sôt sắng nói tiếp.

Bình lặng thính dắt xe đứng khuất sau gốc cây to. Các cô gái lần lượt bước qua cổng trường. Bình ngược nhìn về phía gã đàn ông. Anh tò mò muốn xem mặt con “gơ” của gã. Bỗng nhiên mắt Bình tối sầm lại. Cô gái mặc chiếc áo pull màu đỏ đang trao tặng gã đàn ông nụ cười, không ai khác hơn là Bảo Thi yêu dấu của anh. Bình choáng váng đưa tay dụi mắt. Chiếc Dream II đã chở Bảo Thi lao vút đi trước cái nhìn đau buốt của Bình.

Bình phóng xe qua các nẻo đường. Anh không biết mình đi đâu và làm gì. Sự phản bội trắng trợn của Bảo Thi làm anh hụt hẫng. Bình cảm thấy con gái phức tạp quá. Lẽ nào Bảo Thi đã quên đi bao kỷ niệm êm đềm của những tháng ngày yêu nhau vì thằng cha chợ trời đó sao? Bình ngán ngẩm cho xe quay trở lại căn nhà trọ của Bảo Thi. Ít ra Hồ Diệp cũng cho anh biết thêm dù những điều ấy thật cay đắng, bẽ bàng.

Hồ Diệp ngạc nhiên khi thấy Bình trở về một mình.

- Anh không gặp Bảo Thi à?

Bình cười đau khổ:

- Có, nhưng Thi đã đi với người khác.

- Nó có trông thấy anh không?

- Không!

Hồ Diệp lặng lẽ rót cho Bình ly nước nguội. Bình nhìn cô thần thờ:

- Diệp có cà phê không, cho mình một ly.

Diệp gạt đầu bước vào trong đặt ấm nước lên bếp. Cô chờ nước sôi, pha cà phê xong mới bung ra cho Bình.

- Anh uống đi cho đầu óc tỉnh táo.

- Buồn chứ Diệp. Diệp là bạn thân của mình và Thi. Diệp đừng giấu mình.

Hồ Diệp ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Bình. Giọng cô hơi trách móc.

- Ngay từ đầu, anh đã tỏ ra quá nuông chiều Bảo Thi. Tính nó xưa nay muốn gì được nấy.

- Bảo Thi thừa biết tôi đi công tác. Hôm tiễn tôi đi, Thi đã rơm rón nước mắt dặn tôi về sớm. Vậy mà mới có một tháng, Thi đã thay lòng đổi dạ.

Hồ Diệp an ủi:

- Anh đừng buồn. Vắng anh, Thi nó đi chơi cho đỡ quạnh hiu...

Bình nhìn thẳng vào mắt cô:

- Cái tay đi Dram đó quen Thi trong dịp nào?

- Quen khơi khơi ngoài đường thôi anh Bình ạ. Thi kể với tôi anh ta tên Sửu, có cửa hàng kim khí điện máy trên đường Hùng Vương, rất giàu. Tôi có

khuyên Thi đừng giao du với hắn. Thi chê tôi cù lần, tay đó giàu tôi gì không lợi dụng.

Bình lắm bầm:

- Những thằng như thế rất mưu mô xảo trá. Chỉ sợ Thi bị hắn ta lợi dụng.
- Anh Bình, ngay từ đầu em đã thấy tính tình Bảo Thi không hợp với anh. Em khuyên lon thì Bảo Thi nghĩ sai cho em. Nếu Bảo Thi sa ngã thì anh hãy lôi kéo nó trở về.
- Thường thì cô ấy đi đến mấy giờ?

Điệp lúng túng:

- Dạ khoảng 9.... 10 giờ...
- Bây giờ gần 11 giờ rồi. Thôi tôi về đây. Chừng nào Bảo Thi về, Điệp nói lại có tôi tới thăm. Ngoài ra đừng nói gì cả.
- Nhưng anh đừng nghĩ là em bao che cho Thi.
- Tôi hiểu lòng tốt của Điệp. Tôi phải cảm ơn Điệp mới phải.
- Thôi anh. Đừng có móc họng nhau.
- Tôi về nghe Điệp.
- Dạ, anh Bình về.

Bảo Thi vút túi xách lên bàn. Cô để nguyên quần áo nằm chuôi ra giường, đôi mắt mệt mỏi khép lại. Hồ Điệp nằm trên giường của mình, lặng lẽ quan sát điệu bộ bơ phờ của bạn. Bảo Thi nằm úp xuống, vùi mặt vào chiếc gối thêu.

Hồ Điệp ngồi dậy bước sang giường Thi, lay vai bạn.

-Thi, thay đồ ra rồi ngủ.

Bảo Thi thở hắt ra, hơi thở cô nặc nồng mùi rượu.

Hồ Điệp giận dữ:

- Quá lắm rồi, hắn cho Thi uống rượu hả?

Bảo Thi cất giọng nhừa nhựa:

- Không, Thi chỉ uống một ly bia và hút một điếu thuốc. không quen nên say quá!

- Thi biết không, anh Bình đến đây ngồi chờ Thi...

- Chờ, chờ... Điệp không bảo ảnh cút xéo đi với các máy móc của ảnh. Lúc nào cũng máy móc với bù loong...

- Thi nói kỳ hông. Anh Bình là kỹ sư cơ khí... không hơn thằng cha Sửu chợ trời của Thi à...

- Anh Bình cù lằn lằn. Còn anh Sửu chịu chơi số một.

- Thi say rồi, mẹ Thi mà biết chuyện này, bác sẽ buồn lắm.

Bảo Thi hơi tỉnh ra:

- Mai một mẹ Thi lên, Điệp đừng méc ghen. Thi tò mò nên uống thử một lần này thôi.

- Thi dám hứa không?

- Hứa mà.

- Thôi dậy thay đồ ra đi, trông bệ rạc quá.

Điệp gỡ bộ đồ trên móc đặt vào tay Bảo Thi. Bảo Thi ngồi dậy thay quần áo trước mặt Điệp không hề mắc cỡ. Điệp lắc đầu chui vào giường mình. Nằm một lúc, cô nghe Thi gọi.

- Điệp ơi, ngủ chưa?

- Sắp sửa, không ngủ đi còn kêu réo làm gì?

- Khó ngủ quá, ai bảo say có cảm giác lâng lâng bay bổng, riêng mình chỉ thấy nhức đầu.

- Thi đi với thằng cha đó coi chừng, thằng chả cho uống bia rồi lợi dụng.

- Không có đâu. Anh ấy lịch sự đàng hoàng. Anh ấy chiều Thi gấp mấy lần anh Bình.

- Thằng cha ấy thấy cái mặt là không tin được. Thi bị bùa mê của hắn rồi.

- Ủa, Thi bắt đầu mê anh ấy đấy.

- Đừng có giỡn ghen, còn anh Bình thì sao?

- Kệ anh. Hay là Thi nhường cho Điệp đó. Hình như Điệp cũng có cảm tình với anh Bình mà.

Hồ Điệp giãy nảy lên:

- Đừng có ruồng rẫy người ta, rồi tìm cách nói bậy. Mình nói thật, thằng cha Sửu không đáng xách dép anh Bình.

- Nè, nói năng gì nghe dễ tự ái quá vậy? Thử hỏi Điệp, anh Bình có khi nào dám tặng Thi chiếc lắc hai, ba chỉ như anh Sửu không?

- Hắn bỏ tiền ra để dụ Thi đó mà.

- Ảnh còn hứa thứ bảy này đưa Thi đi nhà hàng năm sao. Điệp biết không, ở đó người ta xài toàn tiền đô...

- Giọng Thi hôm nay sao nghe nặng mùi vật chất quá. Nè, tỉnh táo một chút kéo sa bẫy thì uống đời.

Bảo Thi vẫn mơ màng:

- Hay là để Thi bảo ảnh làm mai cho Điệp một người bạn... cũng giàu thua ảnh chút xíu, Điệp chịu không?

- Đừng có nói khùng. Thứ ấy cho hăng tá mình cũng không thêm... - Điệp nạt nhỏ.

- Kiều căng dữ. Để coi mai một Điệp cặp bồ với ai cho biết.
- Điệp nhồm đầu dậy:
- Bồ với mấy người như vậy thà mình... ở giá còn hơn. Nói nghiêm chỉnh đi. Thi không sợ anh Bình buồn sao?
- Nếu buồn thì một lúc nào đó sẽ quên. Anh ấy cũng sáng giá thì thiếu gì cô yêu.
- Nhưng anh ấy yêu Thi chân thành...
- Bảo Thi cãi lại:
- Thi anh Sửu cũng yêu Thi chân thành vậy.
- Hồ Điệp xì một tiếng to:
- Xí! Mới quen có một tháng mà cũng tin, trong khi anh Bình yêu Thi hai năm nay rồi.
- Chỉ còn mấy tháng nữa ra trường, mình phải tính toán chứ. Cũng may là Thi quen anh Sửu. Anh có người chú làm Phó giám đốc Công ty Du lịch. Anh hứa xin cho Thi về đó.
- Mình cũng mong cho Thi gặp may. Chỉ sợ là...
- Thôi đi bà cụ non. Sợ, sợ cái gì?
- Chừng nào anh Bình lại Điệp cứ nói là Thi đã yêu người khác.
- Điệp ngao ngán lắc đầu:
- Chuyện của mấy người kệ mấy người, xía vô mắt công mang họa.

Kể cũng lạ, Bảo Thi không ngờ mình quên Bình một cách dễ dàng. Dễ còn hơn trở bàn tay. Phải chăng sự tung tiền hào phóng của Sửu có một sức mạnh cực kỳ? Bảo Thi nhắm mắt lao theo Sửu bất kể những lời can ngăn của bạn bè. Cô đã chuẩn bị sẵn những lời chia tay để nói với Bình. Anh có con đường của anh, tôi có con đường của tôi không còn gì luyến tiếc vắn vương, chúng ta hãy chia tay trong tình bạn... Thế là êm đẹp, thế là tất cả đều ổn thỏa. Cô sẽ sống cuộc đời giàu sang nhàn hạ bên Sửu. Tuy không đẹp trai, không học thức nhiều, nhưng Sửu có thứ mà Bảo Thi cần đến. Đồng tiền là thước đo giá trị con người. Đó là quan điểm sống hiện tại của Bảo Thi trong lúc này.

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 6

Vào ngày sinh nhật Thảo Vi tròn 21 tuổi ba mẹ cô đưa đơn ra tòa li dị . Thật

ra vết rạn nứt giữa hai người đã có từ lâu , từ lúc Thảo Vi còn nhỏ xíu . Nhưng họ vẫn bám bụng sống với nhau và cô con gái thứ hai là Yên Trang ra đời.

Ba Thảo Vi là một viên chức mẫn cán , hết việc ở công sở là về nhà tiếp tục nghiên cứu để xem có cải tiến nền văn hóa nước nhà thêm bước nào không . Tính ba trầm ít nói . Ba sống khá cực đoan không có nhiều bạn bè nên rất hiếm khi có khách của ba đến nhà chơi . Ba nói là không muốn làm vợ con bận rộn vì mẹ đi làm ngày tám tiếng ở Bưu điện cũng đủ mệt rồi , còn Thảo Vi và Yên Trang bài vở cũng đâu có ít . Nhìn về phương diện đàn ông thì ba có phần khô cứng tẻ nhạt mà không hiểu sao vẫn có điềm nào đó hấp dẫn mẹ . Trong cách cư xử hằng ngày mẹ rất dịu dàng với ba . Chỉ cần ba không hài lòng điều gì đó lớn tiếng một chút là mẹ im re . Mẹ đã nhẫn nhịn đến vậy mà chỉ cần nghe tin người ấy trở về không cần biết thực hư ra sao , ba dứt tình sau ngần ấy thời gian là vợ chồng . Mẹ lặng người nhìn ba gom góp quần áo và những thứ cần thiết của ba cho vào valy rồi khỏi nhà sau khi đồng đạc tuyên bố để lại nhà cửa và hai đứa con gái cho mẹ . Cũng may là vào giờ đó Thảo My và Yên Trang đều đến trường chứ không thì thế nào cũng có một trận nín kéo khóc lóc như mưa .

Mẹ bình thần chờ Thảo Vi đi học về rồi thông báo ngắn gọn là ba đi công tác dài ngày , gấp quá nên không kịp dự sinh nhật con gái . Vi hơi buồn một chút rồi lẩn xấn cùng mẹ vào bếp .

Tối nay Vi chỉ mời vài người bạn cùng lớp. Nhà Vi ít có tiệc tùng nên dịp sinh nhật mỗi thành viên trong gia đình là bữa tiệc rôm rả nhất . Vi muốn mời thêm một người nữa nhưng không biết tìm anh ở đâu. Gần ba tháng nay, Bình đi đâu biệt tăm biệt tích không để lại một dấu vết nào chứng tỏ anh còn có mặt trên đời này . Thôi kệ anh ta , cái đồ chết tiệt chắc là đang đi tìm thuốc chữa bệnh thất tình .

Còn ba sao lại đi công tác vào đúng ngày hôm nay ? Gần đây Thảo Vi thấy ba kỳ kỳ sao ấy . Ba thường uống bia với bạn bè bên ngoài , về nhà gồm gồm nhìn mẹ bằng con mắt hình trái bom bi , chẳng ngó ngang hỏi han đến hai cô con gái , nụ cười của ba cũng trở thành hàng quý hiếm . Có buổi tối vừa trèo lên giường , Yên Trang vừa lè lưỡi thỏ thẻ :

- Ba mình bị bà sếp ở cơ quan đi hay sao ấy chị .
- -Sao Trang biết ?
- Hồi bữa em thấy ba đi vô toa - lét nói lảm bảm : Ôi đàn bà !
Thảo Vi vỗ bốp lên mông em cười :
-Ba đang hát đấy , Trang không thấy mỗi lần vô đó ngồi là ba hát từ Trường Sơn đông cho tới ... về đi kéo người ta chờ ... à ?
Yên Trang cãi :
- Không phải , mặt ba quạu quọ lắm . Chị hông nhớ có lần ba kể với mẹ bà sếp của ba hắc ám lắm đó sao , bắt ba viết hết báo cáo này tới báo cáo nọ làm ba phải thức khuya đọc quá trời tài liệu .
- Thì nghề của ba mà .
- Lạ à nha em đâu có nghe bài hát nào có lời Ôi đàn bà .
- Không có thì ba tự sáng tác , ba ... giỏi lắm chứ bộ !
Yên Trang cười khúc khích rồi lăn ra ngủ . Thảo Vi định bụng chờ lúc nào thấy ba vui vui cô sẽ hỏi ba về bài hát ba mới sáng tác này . Nhưng ngày nào thấy ba về tới nhà mặt cũng khó dăm dăm đến mẹ còn tìm cách né thì Vi sao dám mở miệng ?

Sắp tới giờ nhập tiệc , Yên Trang duyên dáng trong chiếc áo đầm màu kem, phần váy xòe ra như cánh bướm. Thảo Vi mặc quần short áo thun tóc cột túm lại bằng chiếc nơ hồng xinh xắn. Ba cô bạn gái của Vi và anh chàng Thạch đã có mặt trên chộc nhau huyên náo cả góc nhà . Không chủ ý nhưng mắt thảo Vi chột nhìn ra cửa . Và ngay lúc đó Bình bỗng xuất hiện trong tầm mắt cô. Thảo Vi chạy ào ra mở cửa.

- Anh Bình ... đi đâu vậy ?

Bình nói nhỏ:

- Đi dự sinh nhật . Vi không nhớ Vi có mời tôi à?
- Vậy hả ...Có đem quà theo hông ?
- Có chứ !

Không khí sôi động hẳn lên nhờ sự có mặt của Bình. Mẹ cũng thầm cảm ơn chàng trai lạ, đã khiến Vi quên đi sự thiếu vắng của ba.

Người khách ra về sau cùng là Bình. Mẹ thầm đoán đây là người bạn trai thân thiết của Thảo Vi. Mẹ ý tứ lui về phòng riêng để hai người tâm sự.

Bình lấy trong túi ra chiếc hộp giấy đặt vào tay Thảo Vi.

- Có món quà nhỏ tặng Vi!

Thảo Vi cười xúc động:

- Hỏi chơi thôi mà có quà thiệt hả ?

Bình cũng đùa:

- Có chứ . Hông có chắc đứng ngoài cửa luôn .

- Anh thù dai quá .

- Trêu Vi một chút cho vui. Thời gian qua, tôi không đến vì... có chuyện buồn.

- Chắc lại thật tình nữa chứ gì?

Bình đứng lên:

- Chúng ta ra ngoài đi, ngồi đây ngột ngạt quá.

Vi theo chân Bình bước ra ngoài. Cả hai ngồi xuống bậc tam cấp rì rào trò chuyện.

- Vi nói có đúng không? Sao trông anh ...tiều tụy vậy?

- Tôi nói điều này Vi đừng cười ghen... Bảo Thi đá tôi một cú đau như trời giáng !

Thảo Vi tròn mắt ngạc nhiên:

- Vi không tin đâu. Anh lại kể chuyện tiếu lâm chứ gì?

- Không phải, lần này thì đau khổ thật sự.

- Tội nghiệp chưa ? Hèn gì trông anh héo úa...

- Vi làm như tôi là cánh hoa không bằng. Tuy đau khổ chán chường nhưng mấy thằng bạn làm chung vẫn bảo tôi còn phong độ lắm, còn khả năng yêu thêm người nữa!

- Anh chưa ngán sao?

- Ngán chứ. Cho nên không dám tới đây! – Bình nói đầy ngụ ý.

- Vi đâu có dữ dằn, đâu có bắt anh lao từ tầng mười xuống mà anh sợ.

- Những điều đó thì tôi không sợ. Tôi chỉ sợ chạm trán anh chàng hay cho Vi kẹo.

Thảo Vi cười khúc khích:

- Vớ vẩn, nếu thế thì lúc nãy anh chạm rồi đấy.

- Thế à? Chàng thư sinh ấy trông cũng đẹp trai đáng gờm thật.

- Anh kể chuyện đau khổ của anh đi.

- Giờ thì hết buồn rồi.

- Có nghĩa là đã hòa thuận?

- Hòa thuận gì... cắt đứt luôn thì có.

- Anh kể thử đầu đuôi xem sao...

- Đại khái, vừa rồi tôi đi công tác xa một tháng, lúc trở về tôi tới nhà trọ tìm Bảo Thi thì không gặp. Cô bạn cùng phòng cho biết Bảo Thi đi học thêm buổi tối. Thế là tôi dong xe tới trường. Lúc đứng chờ ngoài cổng, tình cờ tôi gặp một gã đàn ông cũng đứng chờ người yêu. Muốn tạo cho Bảo Thi sự bất ngờ nên tôi đứng nấp sau bóng cây chờ cô ấy ra. Thật là trớ trêu! Vi biết sao không? Bảo Thi vừa bước ra đường là leo lên xe gã đàn ông chạy mất. Tôi tức quá đến nhà chờ cô ấy về, mười một giờ vẫn không thấy đâu. Sau đó gặp nhau, Bảo Thi nói tỉnh bơ. Thôi không yêu nhau nữa, đừng ai nấy đi.

Bình dừng lại thở dài. Đôi mắt bỗng trở nên xa vắng. Lòng Thảo Vi thoáng chút xót xa. Trước mặt cô là người con trai bị người yêu phụ rẫy. Anh chỉ buồn chứ không oán trách người con gái ấy.

- Chuyện của anh lâm li quá, có thể viết tiểu thuyết được đấy.

- Thôi mà, Vi đừng cười nhạo tôi nữa, khổ quá. Tôi biết là gã đàn ông ấy chẳng tốt lành gì, nhưng Bảo Thi thấy hắn chơi sang nên lao vào. Cô ấy đang xây mộng đẹp trên một gò đất đã mục ruỗng mà không hay biết. Bảo Thi gạt phắt lời can ngăn của bạn bè. Cô ấy còn cho là họ ganh tị với mình. Thật tình tôi thấy lo ngại cho Bảo Thi hơn là ghen tức. Cô ấy không cảm lòng được trước sự hào nhoáng bề ngoài, tới chừng vỡ lẽ ra thì e đã muộn.

- Anh không oán trách Bảo Thi sao?

- Nếu trả lời không thì hẳn là Vi không tin. Tôi chỉ lấy làm tiếc cho một bông hoa đẹp.

Thảo Vi vuột đuôi:

- Mất một bông hoa đẹp ai mà chẳng tiếc!

- Nữa... Vi cứ nói cái kiểu ầu ơ ví dầu ấy. Nếu là người khác chắc họ buồn nẫu ruột. Riêng tôi thì Vi yên chí, Vi không chọc giận được tôi đâu.

- Hơi tiếc chút xíu thôi vì... cả khi bị đuổi ra đường anh còn không thêm giận nữa là...

Bình làm bộ nghiêm mặt:

- Vi lém lỉnh và nhớ dai thật. Vậy mà tôi lại đại dột trút hết bầu tâm sự với Vi. Chẳng những không thông cảm Vi còn cười trên nỗi thất vọng của tôi.

Thảo Vi quay sang, nhìn thẳng vào mắt Bình.

- Anh có đoán là điều này sẽ xảy ra không? Vi nhớ là anh có tài bói toán giỏi lắm mà...

Bình nói ồm ồm:

- Vi cứ việc trêu tôi đi, mai một thế nào cũng tới phiên Vi.

- Vi mà bị bồ đá thì anh cứ tha hồ trêu cợt. Thật đó! Làm gì mà nhìn Vi dữ vậy?

- Nhìn kỹ để tôi ngủ khỏi thấy chiêm bao. Nhiều lúc muốn tới thăm Vi, chỉ sợ Vi nhìn thấu tim đen.

Thảo Vi ngượng ngùng xoay chiếc hộp trong tay. Cô hy vọng ngòi khuất ánh đèn để Bình không nhìn thấy hai má cô đang hồng lên, và ánh mắt bối rối bởi sự rung động nhẹ nhàng sâu lắng trong lòng.

Bình nói thật khẽ:

- Vi có thích hôm nào trở lại quán cà phê Thanh Trúc không?

Thảo Vi ngược lên:

- Vi không uống cà phê đen nữa. Nếu đi thì anh có đủ tiền bao Vi uống cà phê sữa không?

- Vi muốn uống bao nhiêu cũng có. Chỉ sợ Vi không đủ kiên nhẫn ngồi với tôi.

- Thì anh cứ rủ đi, nhớ đem tiền theo nhiều nhiều nghen – Giọng Thảo Vi bốn cột .

Bình đưa ngón tay trở ra:

- Ngoéo tay đi, tối thứ bảy này nghen. Coi chừng hôm nào tôi sẽ cả gan đến trường Vi nữa đó.

- Đi đâu kệ anh, Vi cứ tỉnh bơ như chưa hề quen biết.

Bình chợt nắm lấy tay cô siết nhẹ:

- Người như Vi không thể ác độc như thế được. Chúc Vi xinh xắn dễ thương như tuổi hai mươi một đây mơ mộng.

- Cảm ơn anh.

- Chờ mãi mới nghe được câu tử tế . Thôi chào Vi tôi về !

Vi đứng trông theo Bình. Thật lâu cô mới trở vào nhà. Cửa phòng mẹ đã khép. Yên Trang nằm ngủ với nụ cười chưa khép trên môi. Thảo Vi nôn nóng mở chiếc hộp. Cô không ngờ món quà của mình là một chiếc vòng đeo tay xinh xắn. Thảo Vi âu yếm áp chiếc vòng lên môi và cẩn thận đặt nó trở vào hộp. Chiếc vòng này sẽ là báu vật đối với cô.

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 7

Í ạch thi lại năm lần bảy lượt cuối cùng Bảo Thi cũng tốt nghiệp .

Tin vào lời hứa hẹn của Sửu, Bảo Thi yên chí sẽ được nhận vào công ty Du lịch. Sửu vẫn đưa cô đến những nơi sang trọng và hào phóng tặng cô nhiều món quà đắt giá. Bảo Thi vinh vào cho mình là cô gái khôn ngoan. Tình yêu của Bình chẳng còn đọng lại gì trong cô. Bảo Thi cảm thấy nhẹ nhõm khi chia tay Bình. Chắc Bình vẫn miệt mài với đồng bù loong, phụ tùng máy móc và trái tim tan vỡ. Đôi khi Bảo Thi cảm thấy thương hại anh kỹ sư tốt bụng, hai năm trời khổ sở vì cô. Bảo Thi nhớ lại thái độ âm thầm chịu đựng của Bình trong lần gặp gỡ cuối cùng. Cô ngồi đây và Bình ngồi đó, đốt hết điều thuốc này sang điều khác.

Bình đứng dậy ra về sau khi nói lại một câu:

- Anh mong em sáng suốt để không nhầm lẫn. Bảo Thi! Anh vẫn mong cho đời em hạnh phúc.

Bảo Thi hơi mềm lòng, cô quay mặt đi để chứng tỏ mình không yếu đuối.

- Anh đừng quá lo cho em, đời em, em toan tính được. Em cũng cầu mong anh hạnh phúc.

- Cảm ơn em. Từ nay anh sẽ không làm phiền em.

Bảo Thi chìa tay ra nhưng Bình không bắt tay cô. Anh chậm rãi bước từng bước xuống những bậc cầu thang. Bảo Thi nghe tiếng xe quen thuộc của Bình xa dần. Cô biết rằng Bình sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới đây nữa.

Chiều nay, Bảo Thi trang điểm thật lộng lẫy. Lát nữa Sửu sẽ tới đây đưa cô đi khiêu vũ rồi đi ăn ở nhà hàng. Cuối cùng lúc chia tay thế nào Sửu cũng nhét vào tay cô một món quà nhỏ để ghi nhớ lần đi chơi ấy.

Tối nay, lúc ngồi bên nhau trong nhà hàng Thiên Vũ, Bảo Thi nũng nịu hỏi:

- Sao anh không đưa em về ra mắt gia đình?

Sửu đáp một cách tron tru:

- Ba má có mình anh là con trai nên chọn dâu rất kỹ. Để từ từ anh huấn luyện em trở thành một cô gái quý tộc, đài các, lúc ấy ba má anh sẽ gật đầu liền.

Bảo Thi giận dỗi:

- Còn bây giờ bộ em quê mùa xấu xí lắm hả?

Sửu gấp một miếng thịt gà bỏ vào chén Thi:

- Ai nói vậy hồi nào, thôi ăn đi người đẹp.

Sửu nghĩ thầm trong bụng, bộ con nhỏ muốn chết sớm sao mà đòi vào hang cọp. Mình đã tiêu tốn với nó không biết bao nhiêu tiền của rồi mà nó chỉ cho hôn hít sơ sơ, con nhỏ cũng khôn thiệt. Nó tưởng đâu mình muốn cưới nó làm vợ. Vợ mình mà thấy mình ngồi với nó thế này là gay go. Thôi liệu mà đánh nhanh rút gọn. Khổ nỗi mình cũng mê con nhỏ, đã đẹp lại ranh ma như cáo.

Sau khi đưa Bảo Thi về, trong đầu Sửu chợt lóe lên ý nghĩ liêu lĩnh:

- Thi nè, cho anh lên phòng cung nghỉ chút xíu, anh cảm thấy hơi nhức đầu.

- Thì anh đứng đây một chút cho tỉnh táo rồi về.

Sửu nài nỉ:

- Sao giữ kẽ với anh quá vậy? Anh có làm gì em đâu.
 - Không phải, tại vì phòng em bẽ bộn quá... em không muốn anh nhìn thấy.
 - Trước sau gì anh cũng thấy mà. Nha cung, anh có quà cho em nè.
- Bảo Thi do dự một chút rồi gật đầu.
- Anh vô gọi xe đi. Nhớ là chỉ ngồi chừng mười phút thôi đó.
 - Hết mệt là anh về liền, cung khỏi lo.

Họ cùng leo lên cầu thang, Bảo Thi mở xách tìm chìa khóa. Mấy hôm nay Hồ Diệp về quê nên cô ở một mình.

Sửu nhìn một lượt khắp căn phòng.

Bảo Thi thích phô trương, cô treo đầy ảnh tài tử trên tường. Đồ đạc của Bảo Thi thứ nào cũng màu mè chói mắt.

Bảo Thi rót một ly nước lạnh đặt trước mặt Sửu.

- Anh uống tạm, nhà em chỉ có mỗi thứ này.

Sửu nhìn cô đăm đăm, ánh mắt gã lóe lên một sự thèm khát. Như được hơi men kích thích, Sửu đưa tay mở sợi dây chuyền đang đeo trên cổ mình, rồi bước vòng ra sau lưng Bảo Thi rót vào tai cô:

- Tặng cung nè...

Bảo Thi làm bộ ngúng ngẩy:

- Thôi em không dám nhận quà của anh nữa đâu.
- Bậy nà, anh thương em thật tình mà. Để anh đeo vào cho.

Bảo Thi đẩy tay Sửu một cách lầy lệ, rồi để yên cho gã đeo sợi dây chuyền vào cho mình.

Gã cúi xuống hôn vào chiếc gáy trắng ngần của Thi, bàn tay mơn trớn vuốt ve làn da cổ mát rượi của cô. Bảo Thi gỡ nhẹ tay gã, giọng run run:

- Đừng anh!...

Sửu lòn tay vào ngực áo Bảo Thi và cúi xuống đặt lên môi cô nụ hôn thô bạo. Dường như Bảo Thi cũng bị kích thích. Nhưng ý thức phản kháng nhắc nhở cô đừng nên buông xuôi.

Bảo Thi yếu ớt vận vẹo cơ thể, cố trườn khỏi đôi tay rắn chắc của Sửu. Nhưng Sửu đang trong trạng thái đam mê, gã đẩy Bảo Thi xuống giường và ngả lên người cô. Sửu đúng là một tay yêu đương lão luyện, Bảo Thi không còn biết gì nữa ngoài sự rung động của một cơ thể đang bị kích thích.

Cuối cùng cô nhắm mắt buông xuôi để mặc Sửu thỏa mãn cơn thèm khát.

Sau khi ăn được trái cấm, Sửu càng mê tít Bảo Thi. Gã rộng rãi sắm sửa cho Bảo Thi không thiếu món gì. Căn phòng trọ của Bảo Thi phút chốc thay đổi, chứa đầy những đồ đạc đắt tiền. Những người hàng xóm được cô giới thiệu rằng Sửu là chồng sắp cưới của cô. Bảo Thi say sưa trong niềm hoan lạc. Cô sắm sửa, tiêu xài thoải mái. Chỉ có một điều Sửu chẳng nhắc nhở gì đến chuyện cưới xin. Dần dần Bảo Thi cũng không thèm hỏi tới.

Cô cũng chẳng buồn tính chuyện đi làm.

Hồ Diệp nhận quyết định phân công về một trường cấp ba thị trấn.

Trong lúc thu xếp đồ đạc, Hồ Diệp bảo rằng cô rất lo ngại cho cách sống của Bảo Thi. Bảo Thi không muốn tranh luận với Diệp dù thâm tâm cô cười thầm đầu óc lú lẫn của bà cụ non đó.

Nhìn vẻ mãn nguyện của Bảo Thi, Hồ Diệp lại băn khoăn. Hay là Bảo Thi đã chọn đúng? Trên đời này làm gì có tình yêu lý tưởng. Phải chăng tình yêu đã vượt khỏi tầm tay Bình vì anh không đủ điều kiện vật chất để cung phụng cho Bảo Thi. Hồ Diệp thương hại Bình, cô trách Bảo Thi sống quá thực dụng, nhưng những đứa như nó có khi lại sướng đấy.

Vừa cho mấy thứ linh tinh vào túi xách, Diệp vừa hỏi:

- Từ bữa đó tới giờ, Thi có gặp lại anh Bình không?

Bảo Thi lắc đầu:

- Không, mình cũng sợ anh ấy đeo đuổi làm phiền nhưng anh ấy không hề tới đây.

- Chuyện tình yêu của mấy người sao dễ dàng quá. Chia tay mà không hề

đau khổ, lạ thật!

- Nếu không có anh Sửu thì chưa chắc mình quên anh Bình mau như vậy. không hiểu là anh ấy đã có ai chưa?

- Thì đã người ta một cái đau điếng mà còn thắc mắc gì? Mình cũng ráng chờ xem mối tình sét đánh của quý vị sẽ tới đâu.

- Cái giọng của Điệp sao nghe trù ẻo quá. Thời buổi này tình yêu phải hiện đại. Mà thôi, chừng nào làm đám cưới, mình sẽ đánh gởi thiệp mời cho Điệp... Điệp sẽ thấy là mình chọn đúng.

Hồ Điệp nhún vai:

- Thi nói thế thì mình chịu thua. Mai một có gặp anh Bình, cho mình gởi lời chào.

Hồ Điệp đi rồi, còn lại một mình, Bảo Thi càng tự do quan hệ với Sửu. Cô bất chấp những lời dị nghị của bạn bè. Tuy được bật đèn xanh, nhưng chưa bao giờ Sửu dám ở lại vào ban đêm. Trễ mấy gã cũng tìm cách ra về. Bảo Thi không hề tỏ ra nghi ngờ Sửu. Dưới mắt cô, Sửu là người đàn ông hoàn hảo nhất.

Trong những ngày này, Bình vẫn miệt mài với công việc ở nhà máy. Có lúc ngồi một mình, anh hồi tưởng lại cuộc tình đã qua và lấy làm lạ tại sao anh và Bảo Thi chia tay một cách quá dễ dàng. Với Bảo Thi là sự ngưng ngảy giận hờn, là những lần Bình thót ruột vì trễ hẹn với cô. Giờ đây, Bình cảm thấy tâm hồn thư thái. Phải chăng cuộc đời cố ý đẩy Bảo Thi ra khỏi tầm tay Bình để rồi Thảo Vi xuất hiện nhẹ nhàng, huyền diệu như cơn gió thoảng.

Chiều nay mưa dai dẳng. Hơn một giờ trôi qua, mưa vẫn còn nhiều giọt. Bình nhìn ra ngoài... con đường loang loáng nước, đường phố thưa thớt người. Bình khoác chiếc áo mưa lên người, rồi dắt xe ra cổng. Anh ao ước được nhìn thấy Thảo Vi vì đã sáu ngày qua anh không gặp mặt.

Thảo Vi ngồi khoanh tay, nghe tiếng mưa rơi ngoài hiên. Cô giật mình khi nghe tiếng gõ cửa. Vi bước vội ra ngoài. Một đốm sáng lóe lên trong mắt cô khi nhìn thấy đầu tóc Bình ướt sũng nước mưa.

- Anh vô nhà đi, ướt hết rồi kìa.

Bình nhìn cô không chớp mắt.

- Vi đứng yên cho anh nhìn một phút rồi anh về.

Thảo Vi nắm tay Bình kéo nhẹ:

- Có chuyện gì vậy anh? Anh lại nổi cơn điên rồi à? Dù chuyện gì cũng phải vô nhà đã chứ.

Bình ngoan ngoãn bước theo Thảo Vi. Anh giữ chiếc áo mưa, vắt lên cửa sổ. Thảo Vi nhanh nhẩu mang ra cho Bình chiếc khăn lông và ly trà nóng.

- Anh lau tóc tai mặt mũi đi. Anh đi đâu mà dầm mưa gấm gió thế này?

Bình vừa lau mặt vừa trả lời chậm rãi.

- Anh không thể ngồi yên vì anh chợt nhận ra một điều...

Bình ngưng lại, tia nhìn xoáy vào đôi mắt Thảo Vi. Bỗng nhiên Thảo Vi cảm thấy lúng túng.

- ... Anh nhận ra điều gì...?

- Vi tha lỗi cho anh, nếu anh nói ra điều này lỡ xúc phạm Vi... Anh muốn đến đây trốn chạy nỗi cô đơn. Sáu ngày qua, anh đã thử thách mình. Anh tưởng tượng những điều không tốt về Vi, anh tìm mọi cách dùng nghĩ tới Vi. Nhưng anh hoàn toàn thất bại... Anh lao ra đường giữa cơn mưa với mong ước được nhìn Vi... một phút rồi anh về!

Thảo Vi ngơ ngàng tròn xoe mắt nhìn Bình:

- Anh nói gì Vi không hiểu...?

Gương mặt Bình trông thật khổ sở:

- Anh nói rõ ràng vậy mà Vi không hiểu sao? Vi không dành cho anh chút xíu tình cảm nào sao?

- Có... có... Vi đâu có ghét anh. Vi vẫn xem anh là bạn.

- Chưa có cô gái nào làm anh xúc động như Vi. Anh muốn nói là anh rất nhớ Vi, muốn nghe Vi nói, muốn nhìn Vi cười... và muốn hôn Vi nữa. Thảo Vi! Anh phải làm sao để được yêu em?

Thảo Vi ngồi lặng yên. Ngoài hiên tiếng mưa vẫn rơi rả rích. Bình hơi chồm người tới nắm lấy bàn tay Thảo Vi đang buông lơ lửng trên thành ghế.

Thời gian như ngưng đọng lại. Có lẽ đó là phút giây quan trọng nhất đời mà sau này Thảo Vi sẽ nhớ mãi.

Cơn mưa rồi cũng dứt, Thảo Vi như sực tỉnh, cô khẽ khàng rút tay lại, mỉm cười bối rối.

- Anh nói chỉ muốn gặp em một phút, này giờ lỡ nhiều rồi đây...

- Vi muốn đuổi anh về ư?

Thảo Vi cúi xuống, cô không muốn Bình đọc thấy trong mắt cô nỗi khát khao chờ mong. Cô lúng túng biện minh:

- Không phải... em sợ anh bận việc khác.

- Đối với anh, không có gì quan trọng bằng được ngồi bên em.
- Em chỉ ngại trong một phút xao lòng anh chợt nghĩ tới em. Nếu sau này chị Bảo Thi quay lại, anh sẽ quên em.
- Bảo Thi là dĩ vãng, là những gì đã qua đi. Còn Vi, em là hiện tại, là tương lai của anh. Thành thật mà nói, những ngày Bảo Thi chưa rời bỏ anh, tình cảm trong anh đã hướng về Vi. Anh tự xỉ vả mình nhưng rồi anh cảm ơn cuộc đời đã đưa em đến với anh.

Thảo Vi nhìn qua khung cửa sổ. Chiều qua đi và màn đêm đang buông xuống. Bất chợt Thảo Vi nghĩ tới mẹ. Đã nhiều đêm rồi, mẹ sống trong cô đơn khắc khoải, sao đàn ông lại gây cho đàn bà lắm nỗi muộn phiền như thế? Thảo Vi ngẩng lên nhìn sâu vào mắt Bình.

- Anh Bình! Trong lúc cô đơn tuyệt vọng anh lỡ nói với Vi điều đó. Biết đâu một lúc nào đó anh sẽ hối hận. Anh Bình, tình yêu đến không dễ dàng, anh có thể rút lại những lời vừa nói. Em không phiền hà gì anh đâu.

Giọng Bình tha thiết:

- Thảo Vi, em có biết anh muốn điên lên vì em? Anh không thể nào chờ đợi. Anh phải nói ra điều ấy. Hãy để cho anh được chứng minh lòng mình. Thảo Vi, anh biết là em cũng yêu anh, anh đã đọc thấy điều ấy trong mắt em.

Thảo Vi quay mặt đi.

- Anh làm rồi, Vi... đâu... có... yêu anh.
- Thật không? Vi nói điều ấy sao không nhìn vào mắt anh?
- Tại vì... em không thích nhìn.

Bình làm ra vẻ tuyệt vọng:

- Nếu thế thì anh về đây. Vi làm ơn ra mở cửa giùm anh.

Nói xong Bình đứng lên với tay lấy chiếc áo mưa. Thảo Vi bối rối.

- Anh về thật à?
- Tạm biệt. Hy vọng anh sẽ quên được em.

Bình bước ra ngoài. Thảo Vi bậm môi nhìn chàng, rồi bước ra theo.

Trong bóng tối nhạt nhòa, Bình kéo Thảo Vi vào lòng và hôn lên đôi mắt đen u buồn của cô. Thảo Vi ngỡ ngàng đón nhận nụ hôn của Bình.

- Anh biết là em cũng yêu anh mà, phải không cô bé?

Thảo Vi xấu hổ lặng im.

Cô biết rằng từ đây lòng mình không còn thanh thản nữa.

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 8

Một buổi chiều lang thang cùng Bình qua những con đường ghồ ghề cách xa trung tâm thành phố , Thảo Vi nhìn thấy có một quán cháo gà , cô kéo áo Bình .

-Anh nè ... một tô cháo gà thì bằng mấy ly cà phê ?

-Cỡ 3 hay 4 ly gì đó .

-Vậy em sẽ không uống 4 ly cà phê ... em muốn ăn cháo gà .

Bình dừng xe phì cười :

- Trời ơi muốn ăn cháo gà mà rào đón khiếp quá . Em làm như anh là tên ky bo có hạng hả ?

- Em không biết vì em chưa từng thấy anh mời em ... ăn cháo gà !

Trước cửa quán có một cây trướng cá tán lá xum xuê , Bình nắm tay Thảo Vi cùng bước vào . Nhưng vừa kéo ghế ngồi xuống , Thảo Vi bỗng giật mình tái mặt ... người đàn ông ngồi chéo góc bên kia , mặc cái áo kẻ sọc đang há mồm cho người phụ nữ ngồi ăn cùng dứt cho miếng thịt gà không phải ai xa lạ mà chính là ba cô .Sợ mình đi ngoài đường hoa mắt ,

Thảo Vi chớp chớp hai ba cái để nhìn cho rõ hơn và cô khẳng định mình không nhầm lẫn . Ba đi công tác dài ngày là ở đây sao ? Thảo Vi muốn bước tới gặp ba hỏi cho ra lẽ nhưng khi cô đứng dậy thì hai chân như muốn khụy xuống .Thấy thái độ lạ lùng của cô , Bình lo lắng hỏi :

- Sao mặt em tái mét vậy , em có sao không ?

Thảo Vi lắc đầu lấp bắp :

- Em không sao , em không muốn ăn nữaMình về đi anh .

- Vậy là còn đủ bốn ly cà phê hén .

Bình muốn đưa cô đến một quán ăn khác nhưng Thảo Vi muốn anh đưa cô về nhà . Nhìn vẻ thần thờ của Vi, Bình không khỏi ngạc nhiên. Anh nói ồm ờ:

- Con gái thay đổi còn nhanh hơn... thời tiết. Mới tươi rói đó mà bây giờ bí xì.

Thảo Vi muốn cãi lại rằng cô dễ chịu hơn thời tiết , rằng cô không phải loại con gái đồng đánh sáng nắng chiều mưa , chỉ tại cái điều tồi tệ vừa nhìn thấy khiến cô chẳng hứng thú gì .Rõ ràng không nên để cho Bình biết cô là con

nhà ... khá phức tạp về mặt tình cảm !

Thảo Vi rón rén bước vào phòng mẹ. Mẹ đặt quyển sách đang đọc dở xuống giường , nhìn Vi hỏi :

- Sao con về sớm vậy ? Đi chơi không vui à ?

Thảo Vi ngồi sà xuống bên mẹ.

-Con không vui khi thấy mẹ buồn .Không phải ba đi công tác , phải không mẹ ?

Mẹ lộ rõ sự bối rối :

- Vi à ... ba mẹ không sống cùng nhau nữa .Mẹ tính thư thả sẽ nói chuyện với con và em Trang .

- -Ba có người khác rồi mẹ à , con nhìn thấy ba và người ta trong quán cháo gà .

- Không thể trách ba được , lỗi tại mẹ .

Thảo Vi nhìn mẹ thăm dò :

- Có phải vì chú Kiên không mẹ ?

Mẹ lặng lẽ ngắm con gái. Lòng mẹ quặn lên một nỗi đau, ký ức đưa mẹ trở về dĩ vãng. Thảo Vi ơi con có biết đâu, con là tiền đề gây nên mọi lỗi lầm trong cuộc đời mẹ. Vì con, mẹ phải dứt bỏ tình yêu. Vì con, mẹ phải vội vã lấy chồng để rồi dẫn đến kết cuộc như hôm nay. Sự hiện diện của con như một dấu ấn khắc ghi lại mỗi tình đầu tiên của mẹ. Làm sao con có thể ngờ được người đàn ông hôm ấy chính là cha con.

Mẹ nhẹ nhàng bảo con gái:

- Thảo Vi à ai cũng có những lỗi lầm thời trẻ ...

Thảo Vi nhìn mẹ xót xa:

- Nhưng chuyện ấy đã thuộc về quá khứ, sao ba con lại quá hẹp hòi.

Mẹ giật mình:

- Con nói vậy là sao?

Thảo Vi dụi đầu vào ngực mẹ:

- Mẹ đừng giấu con nữa, con biết hết rồi.

Mặt mẹ tái xanh, giọng mẹ hốt hoảng:

- Thảo Vi, con biết chuyện gì?

- Thì chuyện ngày xưa của mẹ. Trước khi lấy ba, mẹ đã có người yêu. Mẹ ơi,

con không ghét chú Kiên đâu. Sao hồi đó mẹ và chú ấy không lấy nhau?

Mẹ thở phào như vừa trút được gánh nặng. Vậy là Thảo Vi chưa biết điều bí mật kia.

Mẹ vuốt tóc cô trùi mền:

- Ai nói với con chú Kiên là người yêu cũ của mẹ? Chuyện xảy ra lâu lắm rồi, khi mẹ bằng tuổi con bây giờ. Ba con biết rõ chuyện này và đã bỏ qua cho mẹ. Mới đây chú Kiên đột ngột trở về tìm gặp mẹ. Chỉ có vậy thôi mà con ghen ngấm ngấm của ba con bùng nổ. Thảo Vi, con gái bao giờ cũng thiệt thòi, khi yêu con phải giữ lại khoảng cách cuối cùng. Đó là điều mẹ muốn khuyên con.

Thảo Vi lờ mờ hiểu ra, nhưng cô vẫn thắc mắc:

- Sao ngày ấy mẹ không lấy chú Kiên nếu như mẹ và chú yêu nhau?

- Mẹ không biết giải thích thế nào. Có một điều mẹ chưa thể cho con biết. Mới tình đầu thường hay dang dở, mẹ cũng ở vào trường hợp đó.

Thảo Vi lặng thinh, cô biết là mẹ đang buồn. Không biết giờ này lòng mẹ đang hướng về ai? Về ba cô hay về người đàn ông đã bay đi như cánh chim trời. Thảo Vi gặp chú Kiên vào buổi tối mà chú hẹn Bình đến khách sạn. Lúc đó Vi đi cô vũ cho tiết mục văn nghệ của Yên Trang về thì thấy mẹ và chú Kiên ngồi nói chuyện trong phòng khách. Mẹ bảo Vi chào chú và giới thiệu:

- Đây là chú Kiên bạn cũ của mẹ. Chú cháu làm quen với nhau đi.

Thảo Vi ngồi xuống cạnh mẹ, cô đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Đây là nhân vật quan trọng đã gây nên cuộc chiến tranh lạnh giữa ba và mẹ sao? Thảo Vi vốn không muốn thỏa hiệp với những kẻ chuyên phá rối gia đình người khác, nhưng người đàn ông này không có vẻ gì là kẻ phá bĩnh cả. Trái lại trông ông rất phong độ, khả kính và ánh mắt thì nhìn Thảo Vi ấm áp một cách kỳ lạ. Thảo Vi thấy mình hơi mất tự tin.

- Chào chú. Chú mới ... về?

Chú Kiên gật đầu:

- Chú đi xa đã lâu, vừa về khoảng hai tháng nay. Ngày xưa, chú và mẹ cháu là bạn rất thân. Thảo Vi, cháu rất giống mẹ.

Thảo Vi cười e thẹn:

- Cháu giống mẹ, nhưng không đẹp bằng mẹ. Hồi đó mẹ cháu đẹp lắm phải không chú?

- Đúng rồi! Mẹ cháu nổi tiếng là hoa khôi. Còn cháu, cháu dịu dàng xinh xắn đâu thua gì mẹ.

- Chú chỉ khen cho vừa lòng cháu. Mẹ ơi! Ba về chưa hở mẹ?

Thảo Vi nhắc khéo. Cô muốn cho ông khách kia phải hiểu rằng trong ngôi nhà này, còn có sự hiện diện của ba cô.

Mẹ cô bối rối nhìn con gái. Trong mắt nó có điều gì là lạ. Thảo Vi thừa biết ba cô không về vào giờ này.

- Ba đi công việc với mấy người bạn có nói với mẹ là tối nay về trễ.

Chú Kiên nhìn cô hỏi :

- Cháu yêu thương kính trọng ba lắm phải không?

Thảo Vi cười hãnh diện:

- Vâng. Ba cháu là người đàn ông tuyệt vời. Ba rất quý mẹ và thương yêu tụi cháu.

- Theo chú nghĩ, ba cháu là người diễm phúc đấy.

Thảo Vi cắc cớ hỏi:

- Còn chú , chắc chú cũng có một gia đình hạnh phúc?

Chú Kiên cười thật hiền :

- Chắc là chú cũng hạnh phúc . Thảo Vi, cháu thông minh và ngoan quá.

Chú ước gì có một đứa con gái như cháu.

- Chú không có con sao?

- Có chứ, chú lập gia đình trễ nên các con chú đều còn nhỏ.

Mẹ cô vẻ sốt ruột vì sợ câu chuyện kéo dài không biết sẽ tới đâu nên vội cắt ngang :

-Anh đã chuẩn bị đồ đạc để mai lên đường chưa ?

Biết bà chủ nhà muốn đuổi khéo mình , chú Kiên vội đứng lên :

-Thôi tôi xin phép về , cũng chẳng có gì để chuẩn bị . Thảo Vi ...hẹn gặp lại cháu !

Thảo Vi nhìn chú Kiên rồi nhìn mẹ. Cô không nói gì cả. Lý trí muốn cô xua đuổi người đàn ông này ra khỏi ngôi nhà êm ấm của mình. Còn tình cảm trong cô thì ngược lại, Thảo Vi thấy có gì vương vướng nghèn nghẹn... Ánh mắt của ông ta tình cảm làm sao. Bỗng nhiên Thảo Vi thấy thương mẹ thật nhiều. Cô chợt hiểu vì sao mẹ cô yêu ông ấy. Cô lại nhìn ông bằng ánh mắt thân thiện:

- Chú đi bình yên !

- Cháu hãy thương yêu mẹ.

Thảo Vi hơi ngỡ ngàng nhìn ông khách bước nhanh ra cửa. Ông ấy đã đi khuất mà mẹ cô vẫn đứng thẫn thờ trông theo. Thảo Vi bước tới nắm tay mẹ.

Trong bóng đêm, cô nghe bàn tay mẹ run lên nhè nhẹ. Thảo Vi gọi nhỏ: Mẹ ơi!

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 9

Một ngày nắng ấm, Bình đưa Thảo Vi về ra mắt gia đình. Thảo Vi hồi hộp quá. Đêm qua, cô trằn trọc không ngủ được, làm con gái, ai không một lần bồ ngõ bước chân về nhà người ta. Lúc Bình đến xin phép, mẹ Thảo Vi đã dặn dò kỹ lưỡng. Nào là Thảo Vi ít tiếp xúc nên tính tình nhút nhát. Nào là Thảo Vi không được khéo tay trong việc bếp núc, vụng về trong việc nói năng... Bình chỉ cười khuyên bà hãy yên tâm, ba má Bình không đến nỗi khắt khe lắm.

Vừa rồi Bình được đề bạt chức Trưởng phòng Kỹ thuật. Công việc bề bộn khiến anh không có thời gian nghỉ ngơi. Là một người tháo vát, năng nổ, chẳng mấy chốc Bình đã chiếm được lòng tin yêu của bạn bè và cấp trên. Ba mẹ lo ngại khi thấy Bình bước sang tuổi 29 mà chẳng nghĩ gì tới chuyện lấy vợ. Từ ngày chia tay Bảo Thi, Bình chẳng hề đưa cô gái nào về giới thiệu gia đình. Mẹ Bình thậm nghĩ chắc là nó chưa quên được Bảo Thi. Bất chợt hôm qua trong bữa cơm chiều, Bình nói ngắn gọn là hôm nay anh sẽ đưa cô bạn gái về chơi. Ba anh nháy mắt nhìn vợ. Hai ông bà có vẻ vui ra mặt. Oanh cũng háo hức chờ xem dung nhan “bà chị dâu” tương lai. Thảo Vi then thùng bước vô phòng khách. Bình vẫn đi bên cạnh cô động viên:

- Đừng run, em sẽ thấy đây là gia đình thứ hai của em.
- Em hồi hộp quá!

Thảo Vi khép nép ngồi xuống salon. Bình gọi với vào trong:

- Oanh ơi, Thảo Vi đến rồi nè.

Có tiếng dạ nhỏ và Oanh bước ra. Bình giới thiệu:

- Đây là Oanh, em gái của anh. Còn đây là Thảo Vi... chị dâu tương lai của nhỏ.

Oanh liền thoáng:

- Ôi chị dễ thương quá, anh Bình cứ nhắc chị hoài!

Thảo Vi nhoen miệng cười. Cô đoán Oanh năm nay chừng 17, 18 tuổi. Cô bé có cái miệng hơi vênh trông rất có duyên.

- Chắc anh Bình nói xấu chị nhiều lắm hả?
- Không có đâu. Anh ấy hoàn toàn ca ngợi chị, mà em thấy đúng thật. Để em

vào cho ba mẹ hay .

Oanh vừa dợm quay đi thì ba mẹ Bình bước ra. Thảo Vi vội vàng đứng dậy, gật đầu:

- Thưa hai bác con mới tới.

Nụ cười tươi tắn nở trên môi mẹ Bình . Vừa trông thấy Thảo Vi bà đã có cảm tình.

- Ô cháu ngồi xuống đi. Hai bác chờ lâu quá nên vừa vào trong nghỉ một chút.

Ba Bình cất giọng vui vẻ:

- Biết hôm nay cháu tới nên đêm qua bà ấy có ngủ được đâu.

Bình chen vô:

- Mẹ thấy Thảo Vi dễ thương không mẹ?

- Còn phải hỏi. Mẹ hơi tiếc là tới hôm nay con mới đưa Thảo Vi về.

Quay sang Vi, bà tiếp:

- Vi à, thằng Bình nó hư lắm. Bác hỏi nó cưới vợ mau mau mà nó cứ chần chờ. Cháu định bao giờ cho phép hai bác sang bên nhà cháu?

Thảo Vi bối rối, không tìm ra câu trả lời. Ba Bình vội đáp thay:

- Từ từ đã bà, bà hỏi quá cháu nó quỳnh lên.

Không khí trong gia đình hôm nay thật là vui. Mẹ Bình ngồi bên cạnh Thảo Vi luôn miệng hỏi han cô về hoàn cảnh gia đình. Bà giữ Thảo Vi ở lại ăn cơm nhưng Bình nôn nóng muốn đưa cô đi chơi, nên hẹn mẹ tuần sau Thảo Vi sẽ tới.

Mẹ Bình quyến luyến nhìn theo cô. Ba anh thấy vậy trêu :

- Tôi coi bộ bà mê con nhỏ còn hơn thằng Bình nữa.

Mẹ quay lại nguýt ba :

- Con gái người ta ăn nói nhỏ nhẹ lại xinh xắn như thế thì ai lại không có có cảm tình, không biết chừng nào tui nó mới chịu làm đám cưới?

- Trước sau gì nó cũng là con dâu mình. Hơi đâu bà lo cho mệt.

Ra tới đường, Bình khoan khoái trêu Vi:

- Mẹ mê em rồi đó. Thế nào mẹ cũng bắt anh phải cưới liền.

Thảo Vi mắc cỡ đỏ mặt:

- Anh không nhớ là một năm nữa em mới ra trường à?

Bình than thở:

- Một năm nữa, chắc cổ anh dài ra hai tấc.

Chiều chủ nhật, phố xá thật đông đúc. Hình như mọi người đều đổ dôn ra đường.

Đang đi, Bình bỗng nghe có tiếng gọi giật giọng:

- Anh Bình! Anh Bình!

Thảo Vi kéo áo Bình:

- Ai gọi kìa anh.

Bình giảm bớt ga, chiếc xe chậm lại. Một cô gái ăn mặc rất model đi chiếc xe tay ga dần tới. Bình nhận ra Phi Nga, cô bạn học cùng lớp với Bảo Thi. Phi Nga gật đầu chào Thảo Vi.

- Xin lỗi, Nga làm phiền anh chị quá.

Bình cười xởi lởi:

- Có gì đâu, Nga đi đâu về đây?

- Dạ em đi đường này.

Phi Nga nhìn Thảo Vi rồi ngập ngừng:

- Anh Bình, Nga có chuyện quan trọng cần nói với anh. Tối nay anh cố gắng ghé lại nhà Nga. Anh còn nhớ địa chỉ không?

Bình gật đầu:

- Anh nhớ rồi. Được, tối nay anh sẽ tới.

Phi Nga gật đầu chào hai người rồi phóng đi.

Bình quay lại hỏi:

- Em thích đi đâu nè?

Thảo Vi hờn mát:

- Anh đưa em về nhà. Tối nay anh có hẹn mà.

Không muốn Vi hiểu lầm, Bình nói trở đi:

- Phi Nga là em của bạn anh. Hôm trước cô ấy có nhờ anh xin việc cho anh bạn, anh hứa giúp nhưng lại quên mất.

- Em có nói gì đâu. Chưa gì anh đã thanh minh.

Bình nắm tay cô siết nhẹ:

- Anh sợ em nghĩ ngợi rồi buồn.

- Em chỉ buồn khi nào anh không thành thật với em.

- Vậy anh ghé chơi với em. Được không?

Thảo Vi vòng tay ôm lưng Bình:

- Tất nhiên là được.

Suốt buổi tối, Bình sống trong tâm trạng hoang mang. Anh cố gắng không để lộ ra ngoài, nhưng với linh cảm con gái, Thảo Vi vẫn mang máng nhận ra có một điều không bình thường đang làm Bình bứt rứt...

Ra khỏi nhà Thảo Vi, Bình lục lọi trong trí nhớ, tìm địa chỉ Phi Nga. Lúc trước Bảo Thi thường hay rủ Bình tới đó nên anh vẫn nhớ đường đi.

Phi Nga đón Bình với thái độ nôn nóng bồn chồn.

- Anh Bình ngồi đi, Nga không biết phải bắt đầu như thế nào.

- Có gì Nga cứ nói. Chuyện liên quan tới Bảo Thi phải không?

Phi Nga ngập ngừng hỏi:

- Xin lỗi anh, Nga tò mò một chút, anh còn nghĩ gì tới nhỏ Thi không?

Bình lặng lẽ châm một điếu thuốc. Phi Nga gọi lại chuyện ấy làm gì. Cô thừa biết anh và Bảo Thi chia tay nhau rồi kia mà?

Thấy Bình ngồi im, Phi Nga cảm thấy áy náy. Cô thu hết can đảm nói toạc

ra:

-Anh Bình, Bảo Thi đang trong tình trạng nguy ngập. Nó bị đánh ghen một trận suýt chết. Nếu không nhờ hàng xóm can thiệp thì có lẽ giờ này Nga không cầu cứu đến anh. Anh cũng biết Sửu là một tên sở Khanh hèn hạ. Từ lúc Bảo Thi lâm nạn, nó trốn biệt luôn. Chỉ khổ cho bà mẹ Bảo Thi. Vì có một mình nó là con gái nên bà cứ ngất lên ngất xuống. Anh Bình, nếu không còn tình cảm với Thi thì Nga xin anh hãy dành cho nó chút lòng thương hại. Sau khi chuyện ấy xảy ra, Thi nằm bệnh viện cả tháng trời. Vừa hồi sức, nó nhớ lại chuyện cũ và cảm thấy nhục nhã nên dùng kéo đâm vào mạch máu tự tử... may là được cứu kịp. Bảo Thi không chịu ăn uống và cứ khóc suốt ngày. Bác sĩ cho biết nếu để tình trạng này kéo dài Bảo Thi sẽ điên mất. Chỉ có anh may ra cứu được nó.

Bình ngồi lặng đi. Anh không ngờ sự sai lầm của Bảo Thi phải trả một giá đắt như thế. Anh nhìn Phi Nga với ánh mắt xôn xang:

- Dù sao anh và Thi cũng còn là bạn bè. Anh sẽ đến thăm cô ấy.
- Anh Bình. Nga rất nể phục tấm lòng quảng đại của anh. Nhìn mẹ của Thi, Nga không thể nào cầm được nước mắt.
- Chiều mai anh đến đây và cùng đi với Nga.
- Nhớ đấy. Nga sẽ chờ anh.

Đúng hẹn, chiều hôm sau Bình mua hai hộp sữa và cùng Phi Nga đến bệnh viện. Nếu không có Phi Nga, Việt Bình không sao nhận ra cô bệnh nhân ấy chính là Bảo Thi. Bà Hai, mẹ của Bảo Thi đang đổ dành, bón cho cô từng muỗng nước cam. Bảo Thi quay mặt đi, khi thấy Bình bước vô. Việt Bình lặng người. Trời ơi, cô sinh viên đã một thời làm anh điên đảo, chẳng lẽ lại là cô gái xấu xí tiều tụy này?

Phi Nga ngồi xuống lay vai bạn:

- Thi! Anh Bình đến thăm Thi nè.

Bà Hai đứng lên, nhường chiếc ghế cho Bình.

- Cháu ngồi đi. Bác khổ quá, nó cứ khóc suốt.

Bảo Thi chột khóc òa lên. Bình luống cuống đổ dành:

- Bảo Thi, em ráng khỏe lên. Anh đến thăm, sao em lại khóc?

Bà Hai lấy khăn lau nước mắt cho con.

- Thi ơi, anh Bình nè con. Con không sợ anh Bình cười sao?

Bảo Thi vẫn khóc rầm rức. Bà Hai và Phi Nga đổ dành mãi cô mới nín. Cứ sốc vừa qua đã khiến cho tinh thần Bảo Thi hoàn toàn suy sụp. Bà Hai kéo Bình ra hành lang. Bà nhìn Bình với ánh mắt van nài:

- Bình! Cháu hãy cứu giùm con gái bác. Nếu nó có mệnh hệ nào bác làm sao sống nổi. Lỗi tại bác quá nuông chiều, nên nó mới hư.

Bình trấn an:

- Ở đây đã có bác sĩ chữa trị. Thế nào Bảo Thi cũng khỏi. Xin bác chớ bi

quan.

Bà Hai rơm rớm nước mắt:

- Bệnh của nó bác sĩ cũng bó tay. Chỉ có cách cháu năng tới lui thăm viếng nó. Cháu hãy tỏ ra yêu thương và tha thứ cho nó. Bình, sau khi con bác bình phục, bác không dám đòi hỏi gì hơn ở cháu, con bác có lỗi với cháu. Suốt đời bác mang ơn cháu.

Bình xúc động nghẹn ngào trước lời lẽ thương tâm của một người mẹ đau khổ. Anh an ủi bà:

- Cháu không dám hứa. Nhưng cháu sẽ cố gắng đến thăm cô ấy.

- Những lúc mê sảng nó hay gọi tên cháu và cầu xin cháu tha thứ cho nó. Gặp cháu, nó xúc động, đó là dấu hiệu đáng mừng.

Lương tâm không cho phép Bình làm ngơ. Dù trong quá khứ Bảo Thi đã phản bội anh. Bình tự hỏi, nếu như ngày đó anh yêu Bảo Thi tha thiết thì anh đã có đủ sức mạnh lôi kéo cô trở lại. Lúc gặp Sửu trước cổng trường, Bình đã biết hẳn là một tên lưu manh. Vì tự ái nên anh đã bỏ mặc Bảo Thi trượt dốc, Bình thấy mình cũng có lỗi phần nào.

Khi Bình và bà Hai bước vào, Bảo Thi đã ngủ.

Trên đường về, Bình đưa Phi Nga vào một quán nước.

Phi Nga van vãn:

- Anh Bình, Nga và anh đều là bạn của Thi. Hai tháng nay, Thi như người mất hồn. Vì lương tâm con người, Nga van anh đừng bỏ rơi nó lúc này. Nó chán nản tuyệt vọng và chờ đợi ở anh một sự tha thứ. Nga biết đòi hỏi anh điều ấy thật là vô lý, nhưng anh hãy vì bác Hai mà bỏ qua cho nó.

Bình ngẩng lên hỏi:

- Nhưng điều ấy liệu giúp ích được gì cho Bảo Thi?

Phi Nga từ tốn phân tích:

- Anh biết không, bọn đánh thuê đánh con nhỏ rất ác. Mục đích của vợ thằng Sửu là biến Bảo Thi thành một con người tàn phế bỏ đi. Sau khi được cứu chữa, cả thể xác và tinh thần Bảo Thi đều bị tổn thương. Nó ray rứt với ý nghĩ đây là một sự trừng phạt dành cho nó. Có lẽ nó hối hận và nhớ tới anh nhiều lắm.

Bình đắm chiêu suy nghĩ. Trước mắt anh hiện lên hình ảnh một Bảo Thi xanh xao, gầy gò, da dễ nhăn nhoe trong bộ đồ bệnh nhân trắng toát. Giờ đây, những người từng đeo đuổi Bảo Thi, có ai đủ can đảm ôm trong vòng tay xác thân bệnh hoạn của cô. Còn ai đủ can đảm hôn lên đôi môi khô nẻ của cô?

Bỗng nhiên, Bình thấy nhớ Thảo Vi. Có nên kể cho Thảo Vi nghe chuyện này không? Thảo Vi sẽ nghĩ sao khi biết anh đang săn sóc kẻ cận bên Bảo Thi? Nhất định Thảo Vi sẽ suy diễn và sẽ buồn. Đẳng nào cũng rắc rối. Hay là mình cứ im lặng lo cho Bảo Thi bình phục, rồi sẽ tính.

- Có gì mà anh suy nghĩ dữ vậy? – Phi Nga hỏi.
- Anh không thể bỏ mặc Bảo Thi trong lúc này, nhưng Nga cũng biết là anh đã có người yêu. Anh không thể trở lại với Bảo Thi. Sau này có gì rắc rối Nga hãy làm chứng giùm anh.

Phi Nga phì cười:

- Anh yên tâm, tình yêu đang dở không dễ gì nối lại. không ai bắt anh cưới Bảo Thi, chỉ sợ lúc đó anh lại quyến luyến nó.

Bình nghiêm mặt:

- Không thể có chuyện đó. Khi nào Bảo Thi bình phục anh sẽ không quay lại. Lúc ấy tùy Nga giải thích.

Phi Nga gật đầu:

- Người tốt như anh không gặp chuyện rắc rối đâu. Kể từ ngày mai, sau giờ làm việc anh hãy ghé thăm Bảo Thi và lựa lời an ủi nó. Nga cũng sẽ thường xuyên ghé qua.

Những ngày sau đó, chiều nào Bình cũng vào bệnh viện thăm Bảo Thi. Mấy lần đầu trông thấy Bình, Bảo Thi chỉ khóc. Sau đó, nhờ Phi Nga và bà Hai nói mãi cô mới dám ngược lên nhìn Bình và tin rằng anh đã tha thứ cho cô. Bình ân cần chăm sóc và nhìn cô với ánh mắt dịu dàng. Bảo Thi ngoan ngoãn vâng lời anh. Cô đã chịu ăn uống và chẳng mấy chốc sức khỏe dần dần hồi phục, trạng thái tinh thần bắt đầu ổn định. Một tháng sau tuy còn yếu nhưng sắc diện Bảo Thi đã lấy lại vẻ hồng hào. Bà Hai vui mừng đưa cô trở về căn nhà trọ. Bà dự định chờ Bảo Thi khỏe hẳn bà sẽ đưa cô về Cần Thơ.

Hôm đó Bình mua một bó hoa nhờ Phi Nga trao lại cho Bảo Thi và bảo là bận đi công tác đột ngột nên không thể tới đón cô. Bảo Thi hơi buồn nhưng cô vẫn hy vọng Bình sẽ trở lại với cô.

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 10

Sân trường vắng lặng.

Người sinh viên cuối cùng đã rời cửa lớp mà Bình vẫn không thấy bóng dáng Thảo Vi.

Bình bôn chồn nhìn con đường trước mặt rồi quay lại nhà Thảo Vi. Yên Trang đang đứng nơi bậc thềm. Cô có vẻ lúng túng khi nhìn thấy Bình trở lại.

Bình hấp tấp hỏi:

- Trang ơi, Thảo Vi về chưa? Anh đã đến trường nhưng giờ này chẳng còn ai.

- Em không biết. Anh và chị Vi có giận nhau không?

Bình lắc đầu:

- Hôm kia Thảo Vi còn dặn đi dặn lại chiều nay anh tới sớm đưa Vi đi xem phim. Lạ thật, Vi đi đâu mà không báo trước?

- Thôi anh về đi, hơi đầu mà đợi. Chừng nào chị Vi về em sẽ xài xể giùm cho.

Bình vẫn đứng yên:

- Anh lo quá. Có chuyện gì Trang nhớ điện thoại cho anh.

- Chắc không có chuyện gì đâu. Anh giàu óc tưởng tượng quá.

- Ủ, anh hơi sốt ruột, thôi anh về. Trang nhớ phon cho anh nhe.

Bình vừa quay lưng đi, Yên Trang đã chạy vội lên lầu.

Thảo Vi đang nằm trùm chăn kín mít. Yên Trang lôi tay kéo chị dậy.

- Anh Bình về rồi, nói cho em nghe đi, sao chị lại trốn anh?

- Đơn giản là chị không muốn gặp anh nữa.

Yên Trang nhăn nhó:

- Chị nói dễ nghe thiệt á, phải biết vậy hồi đó chị... để anh cho em.

Thảo Vi cốc nhẹ lên đầu Trang:

- Nói khùng! Chị đang buồn muốn chết. Từ đây sắp tới chị không muốn gặp anh Bình, lúc nào anh tới Trang cứ nói là chị không có nhà.

- Nhưng một hai lần thì được chứ chẳng lẽ kéo dài? Sao chị nỡ hành hạ anh vậy? Em thấy tội tội làm sao?

- Anh làm bộ màu mè cho người ta thương. Tiếc rằng chị đã làm lần.

- Chị nói gì kỳ lạ vậy?

- Thôi Trang ra ngoài để cho chị yên. Anh có điện thoại lại nói chị chưa về.

Yên Trang lắc đầu:

- Em chưa thấy ai kỳ cục như chị...

Cô bỏ ra ngoài mặc cho Thảo Vi nằm cuộn mình trong chăn. Từ hôm tới giờ Thảo Vi chết cả cõi lòng. Thảo Vi giấu kín nỗi niềm u uẩn để không một ai biết, là cô đang đau khổ. Suốt đêm Thảo Vi nằm trằn trọc khóc thầm. Sao cô

lại chấp nhận tình yêu của Bình một cách dễ dàng mà không cần thẩm tra lại? Hóa ra Bình là người bắt cá hai tay. Trong lúc yêu cô, Bình vẫn quan hệ với người con gái năm xưa. Người con gái mà Bình bảo là đã phản bội anh. Anh còn yêu Bảo Thi tại sao lại bày đặt đưa cô về giới thiệu với gia đình. Để cô ngỡ là mình đang ôm giữ một tình yêu trọn vẹn. Thảo Vi sợ gặp lại con người bội bạc ấy. Với cô thế là hết! Đúng như lời mẹ nói hôm nào. Mỗi tình đầu thường hay dang dở...

Thảo Vi ngồi dậy lấy một tờ giấy hí hoáy viết:

“Anh Bình!

Vi xin chấm dứt trò chơi với anh. Từ nay anh đừng tìm gặp Vi làm gì. Thạch mới chính là tình yêu của Vi. Còn anh, anh chỉ là người mà Vi đùa giỡn. Vi không hề dành cho anh một chút cảm tình”.

Chào anh.

Thảo Vi”

Thảo Vi xếp mảnh giấy làm tư và cẩn thận cho vào phong bì dán kín.

Bảo Thi đã hoàn toàn bình phục. Cô xin được một chỗ dạy kèm và sống yên phận với đồng lương kiếm được. Bà Hai muốn cô trở về Cần Thơ nhưng Bảo Thi thích ở lại thành phố. Tuy cô không nói ra nhưng bà Hai biết con gái vẫn hy vọng nối lại tình yêu với Bình.

Có lần Bảo Thi tới nhà Bình, cô thấy ba mẹ anh và cả Oanh nữa xem cô như người khách lạ. Riêng Bình chẳng hơn gì, anh nói chuyện một cách hờ hững miễn cưỡng như muốn đuổi khách .

Bảo Thi muốn khôi phục tình cảm của Bình. Nhưng cô không muốn bước vào ngôi nhà với bầu không khí lạnh lẽo dành cho cô. Bảo Thi vẫn không quên sự chăm sóc tận tình của Bình khi cô nằm bệnh viện. Bảo Thi tin tưởng Bình vẫn còn yêu cô, và chỉ nghĩ tại gia đình anh ghét bỏ cô vì những lỗi lầm trước đây.

Một buổi chiều, không chịu nổi sự cô đơn giày vò, Bảo Thi lang thang đến trước nhà Bình. Cô biết giờ này Bình sắp sửa đi làm về. Bảo Thi ngồi bên cái quán xéo góc nhìn sang. Nếu Bình về, cô sẽ gọi để kỏi phải vào nhà. Bảo Thi đợi chừng mười phút thì thấy một cô gái cỡi chiếc mini màu xanh dừng lại bấm chuông.

Cô gái bấm ba lần mà không thấy ai mở cửa. Bảo Thi tò mò bước qua khẽ gọi:

- Chị ơi hình như không có ai ở nhà.

Cô gái bẽn lễn:

- VẬY Ạ CHỊ. EM MUỐN TÌM OANH, CHẮC NHÀ CHỊ GẦN ĐÂY?

Bảo Thi giải thích:

- TÔI CŨNG LÀ KHÁCH, TÔI CHỜ NẤY GIỜ MÀ ANH ẤY CHƯA VỀ.

Một nét bối rối thoáng qua gương mặt cô gái.

Cô ngáp ngừng nói:

- KHÔNG CÓ OANH Ở NHÀ THÔI EM VỀ.

Bảo Thi buột miệng:

- MÌNH CŨNG ĐI VÌ MÌNH KHÔNG MUỐN GẶP NGƯỜI NHÀ ANH ẤY.

Cô gái nhìn kỹ Bảo Thi. Đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên tò mò:

- CHỊ LÀ BẠN ANH NHỎ OANH À?

Bảo Thi gật đầu.

- HỒI TRƯỚC Ở ĐÂY AI CŨNG THÍCH MÌNH. CÒN BÂY GIỜ HỌ TỎ RA LẠNH NHẠT. LÂU RỒI MÌNH KHÔNG TỚI NHÀ NÀY. THÔI MÌNH VỪA ĐI VỪA NÓI CHUYỆN CHO VUI... BUỒN QUÁ! - TỰ NHIÊN BẢO THI BỘC BẠCH.

Đạp xe đi được một đoạn, Thảo Vi – cô gái đi chiếc xe mimi màu xanh – mời Bảo Thi ghé vào quán kem bên đường. Có người tâm sự nên Bảo Thi vui vẻ nhận lời.

Thảo Vi hoang mang nhìn người đối diện. Cô chưa kịp hỏi tên thì Bảo Thi đã tự giới thiệu:

- MÌNH TÊN LÀ BẢO THI. CÒN CHỊ?

Thảo Vi hơi choáng khi nghe cô gái giới thiệu. Cô nhanh trí trả lời:

- DẠ EM TÊN TRANG, EM VỚI OANH LÀ BÀ CON CHÚ BÁC. EM CÓ NGHE ANH BÌNH NHẮC ĐẾN CHỊ LUÔN.

Mắt Bảo Thi long lanh:

- THẬT À? ANH BÌNH NÓI SAO VỀ MÌNH?

Thảo Vi lúng túng:

- DẠ ẠNH KHEN CHỊ ĐẸP... CHỊ THÔNG MINH.

Bảo Thi nghe nói, gật gù nhìn Thảo Vi với ánh mắt đầy thiện cảm:

- Không giấu gì Trang, thấy Trang là mình có cảm tình liền. Mình và anh Bình yêu nhau nhưng còn gặp nhiều trở ngại.

Thảo Vi chết điếng trong lòng. Cô múc một muỗng kem và cầm mãi trên tay. Làm sao bây giờ? Làm sao để biết Bình và Bảo Thi còn đi lại với nhau?

Thảo Vi gắng gượng trấn tĩnh, cô tỏ vẻ quan tâm:

- Em nghe nói chị với anh Bình yêu nhau lâu rồi sao không tiến tới hôn nhân?

Trần Bảo Thi nhăn lại, giọng cô trầm buồn:

- Mình có lỗi với anh Bình nhiều. Anh ấy là người đàn ông tốt nhất trên đời... Trang biết không, tuổi trẻ nào lại không ham vui, lại không đua đòi, nhất là con gái? Nếu không vì một chút vấp ngã, có lẽ mình và anh Bình đã lấy nhau. Đôi lúc mình thấy không xứng đáng với anh Bình, nhưng anh ấy sẵn sàng tha thứ và vẫn yêu thương mình như xưa. Anh ấy cực khổ biết bao trong những ngày mình nằm bệnh viện. Nhất định mình sẽ yêu thương anh ấy để chuộc lại lỗi lầm.

Tại Thảo Vi lòng bùng. Cảm giác hụt hẫng khiến cô thấy chiếc ghế đang ngồi như bị hồng chân và nó từ từ kéo cô ngã xuống.

Thảo Vi vội vã trả tiền và xin lỗi ra về, trước sự ngỡ ngàng của Bảo Thi.

Thảo Vi về nhà trong tâm trạng nặng nề. Nếu chiều nay đừng nghỉ hai tiết cuối thì cô đâu có đến nhà Bình rủ Oanh đi mua áo. Và trở trêu thay lại gặp Bảo Thi. Thảo Vi bỏ bữa cơm chiều, nằm khóc vùi trong phòng.

Nếu tình yêu vừa bắt đầu chớm nở thì có lẽ Thảo Vi không đau khổ nhiều. Trong lúc Bình yêu đương hứa hẹn với Bảo Thi, thì đối với cô anh vẫn tỏ ra nồng nàn tha thiết. Sự lừa dối của Bình như một sự xúc phạm mà Thảo Vi không thể nào tha thứ.

Chiều hôm sau nghe tiếng Bình hỏi chuyện Yên Trang, Thảo Vi không kiềm nổi hai dòng nước mắt.

Tối hôm đó cô đã viết bức thư cắt đứt tình cảm với Bình.

Bình đọc đi đọc lại hàng trăm lần dòng chữ nguệch ngoạc của Thảo Vi. Lúc đầu anh cứ tưởng cô đùa, nhưng sau đó Thảo Vi liên tiếp lánh mặt khiến Bình không có cách nào gặp cô. Những chiều tan học, Thảo Vi thường ngồi lên xe cho Thạch chở về. Có một lần nhìn thấy Bình, Thảo Vi cố ý ngồi sát vào Thạch, mắt nhìn âu yếm, khiến Bình cảm thấy tức như điên. Anh tấp vào một quán bia và uống thật say. Bình buột miệng rủa: “Con gái là đồ phản bội!”

Bình quyết định gặp Thảo Vi. Anh không tin những điều cô viết là sự thật. Cơ hội đó đã đến với Bình, Thảo Vi đang đi lang thang một mình. Bình bất ngờ cho xe thắng gấp bên cô. Thảo Vi hốt hoảng nhìn Bình bằng đôi mắt to ngơ ngác.

Bình kêu lên:

- Thảo Vi, lên xe anh đưa đi.

Vi lắc đầu cương quyết:

- Không, anh đi đi.

Bình van vãn:

- Vi, anh có lỗi làm gì, em nói đi, anh sẽ sửa đổi. Đừng hành hạ anh bằng cách đó.

Thảo Vi run rẩy, nước mắt sắp trào ra khóe mắt. Một chiếc xích lô trờ tới, Thảo Vi đưa tay vẫy.

- Cho tôi về đường

Bình hét lên:

- Vi, anh không hiểu nỗi em.

Thảo Vi rung rung nước mắt. Bác xích lô mỉm cười đạp xe đi, cảnh hờn giận thì bác còn lạ gì.

Bình nắm chặt tay Thảo Vi, dịu giọng:

- Em lên xe anh đưa về.

Thảo Vi ngồi lên xe như cái máy. Cô để mặc Bình muốn đưa đi đâu thì đưa.

Bình cho xe chạy chậm chậm. Thảo Vi ngồi im thin thít. Tới đường Trương Định, Thảo Vi như sực tỉnh, cô nói khẽ nhưng cương quyết:

- Anh Bình, làm ơn đưa em về nhà.

Giọng Bình chịu đựng:

- Em có thích quán cà phê Thanh Trúc không? Chúng mình sẽ đến đó.

- Anh đưa em về nhà, không thì em nhảy xuống.

Biết không thể lay chuyển được Thảo Vi, Bình lẳng lặng đưa cô về. Tới cổng, Vi nhảy xuống nhanh nhẹn như con sóc và đóng sầm cánh cửa trước mặt Bình.

Thảo Vi chạy vội về phòng. Cô úp mặt vào gối khóc ngon lành như đứa trẻ. Thấy Vi chạy ào ào như ma đuổi, mẹ cô vội vã bước theo sau. Mẹ ngồi xuống bên giường dịu dàng vuốt tóc con gái:

- Có chuyện gì làm con buồn?

Không kiềm chế nổi, Thảo Vi nấc lên từng cơn. Tiếng khóc của con gái như cào xé lòng người mẹ. Mẹ quỳnh quáng ôm Thảo Vi vào lòng.

- Có chuyện gì nói cho mẹ nghe. Thăng Bình làm con giận phải không?

Thảo Vi sụt sùi:

- Mẹ ơi con khổ quá!

Mẹ cô chết điếng:

- Hay là con đã lỡ...

- Con chỉ muốn chết thôi, mẹ ơi!

Mẹ bắt đầu mất bình tĩnh nói mà như mếu:

- Sao con đại đột vậy hả Vi? Con có biết là mẹ khổ lắm không?

- Nhưng con biết làm sao hả mẹ... Con không thể tha thứ cho người một lừa dối.

Mẹ tái mặt:

- Thăng Bình lừa dối con? Có thật vậy không?

Thảo Vi gật đầu im lặng.

Mẹ than thầm: “Trời ơi sao nó lặp lại con đường của tôi ngày trước. Vi ơi, mẹ đã dẫn con mà!”.

Thảo Vi ngồi dậy lau nước mắt. Cô thấy mẹ nhìn mình một cách lạ lùng.

Thảo Vi băn khoăn hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, nếu như con và anh Bình không thành, mai một con lấy chồng khác liệu người ta có quên được quá khứ của con hay là người ấy dẫn dắt con như ba dẫn dắt mẹ?

Mẹ nghe quặn thắt trong lòng. Nước mắt mẹ tuôn dài trên má. Tới phiên

Thảo Vi hốt hoảng:

- Mẹ, mẹ làm sao vậy?

- Vi mẹ không ngờ hôm nay mẹ phải khóc vì con. Con đã cho thăng Bình

hay chưa?

Thảo Vi ngơ ngác:

- Cho anh ấy hay chuyện gì hờ mẹ?
- Thì chuyện đó, lỡ rồi phải làm đám cưới gấp.
- Sao lại làm đám cưới gấp? Con và anh ấy đã chia tay.
- Thằng Bình không thể bỏ con. Nó phải có trách nhiệm với việc nó đã gây ra.
- Nhưng chính con cắt đứt chứ đâu phải anh. Con không thể tha thứ cho sự lừa dối.
- Thế còn chuyện kia con tính sao?
- Thì vài năm nữa con lấy chồng, chừng đó hy vọng con đã quên được anh...

Mắt mẹ vụt sáng lên:

- Thảo Vi, không phải là con đã lỡ đại đột... Con làm mẹ hết hồn.

Thảo Vi ngẩn người ra:

- Mẹ, chưa hề có chuyện đó. Sao mẹ lại nghĩ vậy?
- Mẹ thấy con khóc, mẹ tưởng đâu là đã xảy ra chuyện ấy. Con và thằng Bình làm sao kể cho mẹ nghe thử.
- Thôi mẹ, mẹ đừng nhắc tới anh ấy nữa.
- Vậy thì con không được buồn, không được khóc như là con nít. Mọi chuyện rồi sẽ qua đi.
- Dạ con không khóc nữa đâu. Nhưng con sẽ buồn một thời gian... ngắn.
- Hai đứa y như trẻ con. Thôi, rửa mặt rồi xuống ăn cơm.
- Dạ.

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 11

Bình không sao lý giải nổi. Cả hai lần yêu, hai người con gái đều chủ động chia tay chàng. Về mặt thời gian, cuộc tình của Bình và Bảo Thi dài lâu hơn nhưng sự đổ vỡ không làm anh đau đớn. Bình coi như đó là một sự tất nhiên. Hai cách sống, hai tâm hồn cách biệt thì chia ly là chuyện thường tình. Còn lần này, Thảo Vi là cuộc đời, là ánh sao mai soi sáng tâm hồn chàng. Mắt Thảo Vi, Bình như người lạc lối giữa rừng đêm, chơi vơi trong nỗi khổ sâu.

Những buổi chiều đi làm về, Bình lang thang qua các con đường, anh nghĩ ngợi miên man, phải chăng tình yêu là một ẩn số? Bảo Thi đã có cuộc đời

riêng. Bình không muốn dính líu tới cô đã đành. Còn Thảo Vi, lẽ nào lại không đi bên nhau suốt cả cuộc đời?

Trời mưa lâm râm, Bình đứng đợi mưa dưới mái hiên. Từ đây nhìn sang, Bình có thể nhìn thấy Thảo Vi đi học về. Giờ này có lẽ Vi đang ở nhà. Bình đi mãi và cuối cùng bước chân đưa anh tới ngõ nhà Vi. Bình đã đến đây bao nhiêu lần rồi mà Thảo Vi luôn tránh mặt anh. Bình đưa tay gõ cửa hồi lâu mới thấy Yên Trang bước ra. Cô nhìn Bình thương hại.

- Sao trông anh phờ phạc y như thất tình!

Bình cười héo hắt:

- Thì đúng rồi chứ còn gì nữa. Thảo Vi có nhà không em?

- Anh vô nhà chơi với em. Tối nay chị Vi đi chơi với bạn.

Bình lộ vẻ chán nản, nhưng rồi anh coi như chuyện đó rất bình thường.

Bình ngả người ra ghế salon. Phải chăng sự có mặt của anh không còn nghĩa lý gì trong ngôi nhà này? Bà Trần vẫn giữ thái độ đúng mực. Yên Trang cười mở hơn. Nhưng cô phải làm người lính gác cổng theo lời dặn của Thảo Vi.

Yên Trang ngồi khoanh tay nhìn Bình dăm dăm.

- Em không hiểu sao anh và chị Vi giận nhau hoài vậy?

Bình hỏi lại:

- Có thật là Trang không biết gì không? Thảo Vi đi chơi với ai vậy?

- Dạ, anh Thạch, dạo này anh Thạch hay tới đây rủ chị Vi đi chơi. Nhưng em biết là chị Vi không hề yêu anh Thạch, chị làm vậy vì muốn trêu tức anh.

Đêm về chị ấy thường khóc một mình, mẹ có gần hỏi nhưng chị ấy nhất định không kể. Em chỉ biết một điều: chị Vi đang giận anh ghê lắm!

Bình hoàn toàn ngạc nhiên trước sự tiết lộ của Yên Trang. Thảo Vi giận chàng, muốn trêu tức chàng... nhưng vì lý do gì? Bình bóp trán nghĩ ngợi. Anh sức nhớ tới lần gặp Phi Nga dọc đường. Sau đó là những ngày anh bận rộn vào bệnh viện chăm sóc Bảo Thi. Hay là Thảo Vi phát hiện ra và nghi ngờ tình cảm của anh. Thấy Bình ngồi yên thần thờ, Yên Trang ngao ngán.

- Thấy hai người khổ sở mà em phát bực. Người tìm người trốn, ôi sao lắm chuyện!

Bình nói rất khẽ:

- Anh nghĩ là Thảo Vi đang hiểu lầm anh. Khổ nỗi, Vi không hề cho anh giải thích.

Yên Trang ướm thử:

- Hay là “xù” đại đi. Em sẽ giới thiệu cho anh một cô bạn rất là xinh.

Bình cười gượng:

- Xúi bậy không hà. Lẽ ra Trang phải giúp đỡ cho anh gặp chị Vi, đằng này Trang cứ giấu anh.

Yên Trang nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười sôt sắng:

- Em có cách này... Bây giờ anh cứ ngồi đây. Khoảng chín giờ anh ra ngoài cổng, đứng khuất đầu đó chờ chị Vi về rồi nói chuyện. Còn em sẽ lên phòng học bài.

Bình gật đầu. Yên Trang mang đến cho anh một xấp báo rồi rút lên lầu. Thời gian trôi qua chậm chạp. Bình ơ hờ nhìn những dòng chữ dày đặc trên báo nhưng không đọc nổi câu nào. Anh bước ra ngoài đứng thật lâu dưới giàn bông giấy. Cánh cửa này lần đầu tiên Thảo Vi mở ra đón anh và sau đó nối tiếp tình bạn, tình yêu. Dòng suy nghĩ của Bình bị cắt đứt bởi tiếng xe máy dừng lại trước cổng. Qua khe cửa, Bình nhìn thấy Thảo Vi đưa tay cho Thạch nắm, họ nói nhỏ với nhau câu gì như là lời hẹn hò.

Thảo Vi chậm rãi đưa tay vặn khóa, cánh cửa chọt mở ra nhẹ hẫng. Thảo Vi ngạc nhiên lách vào. Ánh sáng lờ mờ bị che khuất bởi giàn hoa giấy cũng giúp cô nhận ra Bình. Anh đứng yên nhìn cô trừng trừng, không hiểu sao Thảo Vi không thể nhấc chân lên. Ánh mắt Bình như xoáy vào cô cái nhìn yêu thương lẫn đau khổ. Rồi cũng thật bất ngờ, Bình chụp lấy bờ vai Thảo Vi kéo cô ngã mạnh vào lòng. Kinh ngạc và hốt hoảng, Thảo Vi vùng vẫy, cố thoát khỏi đôi tay mạnh mẽ kia nhưng Bình càng ôm siết lấy cô.

- Thảo Vi, nghe anh nói nè!
- Không, tôi không thèm nghe đâu.
- Sao em lại giận anh, không cho anh giải thích.
- Tôi ghét anh, tôi ghê tởm anh. Buông ra.
- Anh chỉ buông khi nào em chịu nghe anh nói.

Tức quá, Thảo Vi cắn mạnh vào cánh tay Bình. Anh vẫn đứng yên chịu trận. Thảo Vi thở hổn hển. Cô ngược lên, nước mắt tràn ra khóe mi.

Bình xúc động cúi xuống hôn mạnh lên môi cô. Nụ hôn mang đầy vẻ chiếm hữu. Thảo Vi cảm thấy bàng hoàng, trong phút yếu lòng này, cô có thể tha thứ hết cho Bình. Nhưng một hình bóng khác lại thoáng qua. Bảo Thi! Trời ơi cử chỉ yêu thương này cùng một lúc Bình trao cho cả hai người. Không thể được! Con giận lại bùng lên, chờ cho Bình nói lỏng bàn tay, Thảo Vi lùi

lại dang tay tát mạnh lên má Bình rồi chạy nhanh về phòng.

Bình ngẩn ngơ trước thái độ lạ lùng của Thảo Vi. Sao cô có vẻ thù hận anh đến thế? Bình chán nản kéo mạnh cánh cửa bước ra ngoài.

Thảo Vi đâm sầm vào phòng với những giọt nước mắt còn đọng trên má.

Yên Trang kinh ngạc nhìn chị:

- Ô khóc lóc nữa rồi. Sao các người yêu thích chiến tranh quá vậy?

Yên Trang đứng lên quơ vội mền gối của mình.

- Em sang phòng mẹ ngủ, cho chị tha hồ khóc than vì tình...

Thảo Vi lau nước mắt gượng cười:

- Mẹ về chưa? Mẹ có hỏi gì chị không?

- Mẹ cũng có việc riêng để lo, hơi đầu mà để ý chuyện điên điên khùng khùng của chị. Mệt!

Thấy Yên Trang nổi quạu, Thảo Vi nín thinh. Từ ngày ba mẹ bỏ nhau, Yên Trang không còn hồn nhiên nhí nhảnh hay cười như trước đây. Những bữa cơm chiều vắng mặt ba, mấy mẹ con gượng gạo vui đùa. Hôm sinh nhật Yên Trang, ông có về mua cho cô chiếc đồng hồ đeo tay. Trước mặt con cái mẹ vẫn đón tiếp ba lịch sự, chỉ sau khi ba đi rồi, mẹ mới vô phòng riêng đóng cửa lặng lẽ khóc.

Lần về gần đây nhất, ba có vẻ gầy và già đi nhiều. Tuy không nói ra, nhưng hai cô con gái vẫn cầu mong ba mẹ hàn gắn lại, dù biết điều đó giờ đây rất khó. Lần đó ba trở về vào lúc mấy mẹ con đang ăn cơm. Thảo Vi vội lấy thêm chén đĩa và mời ba ngồi vào bàn. Không khí gia đình trông có vẻ đầm ấm như xưa, như giữa họ chưa hề có sự chia ly. Mẹ vẫn đón ba như đón người chồng đi xa trở về. Không hiểu sao mẹ điềm tĩnh đến vậy.

Chiều nay từ nơi làm việc, mẹ điện thoại báo về: mẹ bận công chuyện nên không về sớm được. Mẹ thì lúc nào cũng có nhiều việc nên hai cô gái không hề thắc mắc.

Yên Trang vừa ôm gối sang phòng mẹ thì bà mẹ về tới. Yên Trang méc liền:

- Mẹ coi chị Vi kìa mẹ. Tình cảm lộn xộn nên cứ khóc sụt sùi hoài, làm sao con ngủ được?

Mẹ vẫn ôn tồn:

- Con cứ ngủ đây với mẹ. Thảo Vi đang cần sự yên tĩnh. Chuyện gì rồi cũng qua đi.

Yên Trang cắn nhai:

- Con chán ghê vậy đó. Hồng biết mai một con có giống vậy không? Bày đặt yêu làm chi rồi khổ.

Mẹ cầm chiếc áo ngủ bước sang phòng tắm.

Thảo Vi đang buồn. Mẹ định sang an ủi con gái nhưng nghĩ sao mẹ lại thôi. Ký ức vụt đưa mẹ trở về thời con gái. Ngày ấy cũng giống như Thảo Vi, tâm hồn uơm đầy mộng mơ. Tình yêu đến như một điều kỳ diệu. Sau đó là cuộc chia ly nghiệt ngã.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, và đời người như cơn gió thoảng qua. Tiếng hát ảo não của Khánh Ly như xoáy vào tâm tư mẹ một nỗi buồn muôn thuở.

Ôm lòng đêm, nhìn vầng trăng mới về.

Nhớ chân giang hồ...

Ôi phù du, từng tuổi xuân đã già.

Một ngày kia đến bờ.

Đời người như gió qua...

Cây me trước ngõ đã bao mùa thay lá. Mỗi tình năm xưa như kỷ niệm nhạt nhòa.... Nhưng sao lòng mẹ vẫn bứt rứt không yên như làm một điều chưa phải.

Người ấy đã vén lên bức màn bí mật năm xưa, đã biết Thảo Vi là con gái của mình. Từ ngày trở qua Mỹ, người ấy vẫn giữ đúng lời hứa. Nhưng có lẽ những tháng ngày xa xứ, tình phụ tử đã lên tiếng gọi. Mới chiều nay thôi, mẹ nhận được một lá thư của người ấy. Trong thư người ấy bày tỏ sự thông

cảm với hoàn cảnh của mẹ .Người ấy cũng nói lên tâm trạng bồn khoăn ray rứt của mình. Với lời lẽ thật cảm động, người ấy đã đánh vào tình cảm yếu mềm của người phụ nữ. Ngày xưa người ấy để mất mẹ , chẳng lẽ bây giờ mất luôn đứa con gái mà từ lúc nhìn thấy nó, lòng người ấy không lúc nào nguôi ngoai thương nhớ. Người ấy van xin mẹ hãy nói cho Thảo Vi biết sự thật, để một ngày nào đó trở về người ấy được quyền gọi nó là con.

Giờ đây, điều ấy đối với mẹ không khó. Thảo Vi cần phải biết sự thật, nhưng làm thế nào để nó không bị sốc.

Suốt buổi tối, mẹ ngồi nhìn ra bờ sông. Mặt nước lung linh như nói với mẹ bao nhiêu điều kỳ diệu, về cuộc đời, về tình yêu và những trái ngang uẩn khúc. Mẹ cần phải gặp Bình để hiểu những giọt nước mắt của Thảo Vi là do đâu.

Đêm thật yên tĩnh. Vài hạt mưa rơi nhẹ trên mái hiên. Mẹ nhìn lên trần nhà. Ngọn đèn ngủ tỏa ra một thứ ánh sáng hắt hiu vàng vọt như giấc ngủ của người phụ nữ cô đơn phiền muộn ...

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 12

Còn đâu những buổi chiều hẹn hò, Thảo Vi mong đợi từng phút giây trôi qua để gặp mặt người yêu.

Còn đâu những xô xao bờ ngõ khi đón nhận nụ hôn đầu. Nhớ đêm mưa nào Bình đã đến tìm cô xúc động nói rằng anh không thể thiếu cô. Thảo Vi đã tin và đã yêu, dù biết Bình vừa đi qua một cuộc tình tan vỡ.

Thảo Vi không hề nghi ngờ tình yêu Bình trao cho cô. Ánh mắt rạng rỡ yêu thương của anh đã đốt cháy Thảo Vi còn hơn muôn ngàn nụ hôn nóng bỏng.

Thảo Vi lại khóc. Tại sao cô không thể quên Bình? Còn Bình, chắc gì anh nhớ tới cô. Bảo Thi xinh đẹp dịu dàng chứ đâu có dữ dằn kiêu ngạo như Bình thù địch... Hay là lúc cận kề Bảo Thi, Bình cũng tìm cách nói xấu cô như thế. Nhưng mà Bảo Thi chưa biết cô, thì tội gì Bình khai ra. Có lẽ Bảo Thi vẫn tin rằng trong tim Bình chỉ có hình bóng của cô.

Nào ai biết lấy chi đo lường lòng dạ đàn ông. Thảo Vi im lìm như chiếc bóng. Cô không muốn gặp Bình, không muốn nghe Bình giải thích lời nào.

Bình tiếc nuôi gì mà quay lại tìm cô?

Thảo Vi không ngờ, trong cơn tức tối, cô lại xử sự với Bình hung hăng như mục chằng lửa. Cái tát của Thảo Vi hẳn là xúc phạm Bình ghê gớm. Mà cũng đáng đời, ai bảo lừa dối người ta, lại còn lẻo đẻo tới nhà, làm ra vẻ khổ đau thực sự. Mình chớ nên yếu đuối mềm lòng... không, mình phải dũng cảm lên... không thềm khóc nữa. Thảo Vi nhủ thầm.

Chỉ một thời gian ngắn thân thiện với Thạch, Thảo Vi chợt nhận ra mình lại vấp tiếp một sai lầm khác.

Thảo Vi đồng ý cho Thạch đưa đón chẳng qua cô muốn tìm quên. Nhưng Thạch không thể nào khóa lấp được khoảng trống trong trái tim héo hắt của cô. Trái lại, những lúc ngồi bên Thạch, Thảo Vi có cảm giác như bị tra tấn đến khổ sở.

Thạch ưa nói chuyện trên trời dưới đất, chuyện sao Hỏa, sao Kim, chuyện vũ trụ năm 2010. Thảo Vi còn tâm trí đâu lắng nghe những chuyện xa vời ấy. Thảo Vi tự giận mình, giận Thạch. Cô không còn hào hứng mỗi lần thấy Thạch tới rủ đi chơi. Đôi ba lần cô miễn cưỡng gật đầu để rồi lúc trở về càng rơi vào tâm trạng chán chường tuyệt vọng.

Chiều nay ở nhà một mình, Thảo Vi cảm thấy bút rút lạ lùng. Bình không quay trở lại nữa, kể từ ngày nhận lấy cái tát căm hờn của cô. Mọi cái hết thật

rồi sao? Thảo Vi thần thờ nhìn nắng chiều dần phai. Dòng suy nghĩ tản mạn lại đưa cô hướng tới Bình. Từ sâu thẳm lòng mình, Thảo Vi biết là hình bóng Bình vẫn đeo đẳng bên cô!

Thảo Vi vụt đứng dậy. Cô cần phải làm một điều gì đó cho đầu óc thanh thoi, cho nỗi nhớ đừng gào thét trong tim. Thảo Vi lật đống sách trên bàn tìm một quyển truyện, nhưng chỉ toàn là sách chuyên môn. Thảo Vi bước sang phòng mẹ. Đạo này mẹ hay giải trí bằng cách đọc sách, hẳn là mẹ có nhiều truyện hay. Thảo Vi lục lọi một hồi, cầm quyển sách nào lên cô cũng lật qua vài trang, rồi chán chường đặt xuống. Thảo Vi mệt mỏi gieo mình xuống chiếc giường êm ái của mẹ. Cô lim dim kéo chiếc gối ôm vào lòng, bàn tay vô tình chạm phải quyển sách mẹ kê dưới gối. Thảo Vi mở mắt nhìn lên trần nhà, thầm nghĩ: những đêm vắng ba, chắc mẹ thao thức trằn trọc và dỗ giấc ngủ bằng những câu chuyện tình trong tiểu thuyết. Thảo Vi ơ hờ cầm quyển sách lên xem. Tình cờ một bức thư rơi ra giường. Ngạc nhiên lẫn tò mò, Thảo Vi nhìn dòng chữ ghi ngoài phong bì. Đúng là thư gửi cho mẹ, nhưng không đề tên người gửi. Thảo Vi cầm phong thư nhét vào quyển sách trả nó về chỗ cũ. Nhưng một sự tò mò thôi thúc Thảo Vi. Nếu thư liên quan đến công việc làm ăn thì mẹ vút đầy bàn. Còn đây hẳn là nỗi niềm riêng tư nên mẹ kẹp vào sách cho khỏi lẫn lộn. Thảo Vi lại cầm lá thư trên tay và nhẹ nhàng mở ra. Dòng chữ đầu tiên đập vào mắt cô:

Cali ngày... tháng...
Hello Bích Trân !!

.....

Khi từng dòng chữ lướt qua mắt cô, Thảo Vi lạnh toát người. Những dòng chữ như mờ đi trước đôi mắt bàng hoàng kinh ngạc... Thảo Vi run rẩy buông rơi lá thư. Không! Không phải đâu! Không thể nào như thế được. Thảo Vi muốn hét to lên, nhưng cô không còn hơi sức nữa. Mẹ ơi, sao mẹ lại giấu con? Con biết tin đâu là sự thật!

Thảo Vi lặng người đi. Cô cúi xuống xếp lá thư vào chỗ cũ và lê từng bước trở về phòng riêng. Thảo Vi nằm vật xuống giường mặc cho nước mắt tuôn dài.

Khi Yên Trang về, Thảo Vi vẫn nằm lặng yên. Yên Trang gất nhỏ:

- Sao chị không bật đèn lên? Tối thui rồi.

Không nghe tiếng trả lời, Yên Trang bật đèn rồi bước tới, lay vai Thảo Vi:

- Em rầu chị ghê. Không yêu nữa thì dứt khoát, tội gì hành hạ mình, em ấy à..

Yên Trang giật mình chừng lại khi nhận ra ánh mắt thất thần u uẩn của Thảo Vi. Cô hết hồn la lên:

- Chị làm sao vậy? Trời ơi mặt mày xanh lè, giống như ma.

Thảo Vi lặng thinh, khiến Yên Trang hốt hoảng:

- Chị Vi, chị nghe em nói không? Chị khóc hoài không sợ mẹ buồn sao?

Thảo Vi quay mặt vào tường:

- Chị muốn nằm yên một lát. Trang nói nhiều quá hà.

- Chị nằm suốt buổi chiều nay chưa đủ sao? Dậy đi, chờ mẹ về ăn cơm.

- Chị không ăn đâu.

- Đừng có nói khùng. Thất tình là một chuyện, còn ăn uống là một chuyện.

Hay em gọi anh Bình lại dỗ chị?

Thảo Vi trừng mắt nhìn em:

- Trang, em không được nói gì với anh Bình. Chị... ghét anh!

Yên Trang lầm bầm:

- Tình yêu của mấy người kỳ cục quá. Người ta tới thì xua đuổi, còn không tới thì nằm khóc hu u...

- Nhưng đâu có phải chị khóc vì anh Bình.

- Chứ chẳng lẽ chị khóc vì anh Thạch?

- Chị khóc cho chị chứ không phải vì ai khác!

- Thôi đi, nói dông dài với chị mệt quá! Chị sung sướng thấy mò tự nhiên cái khóc cho mình. Bộ hết chuyện để chị khùng rồi hả? Lát nữa mẹ về em sẽ méc, chịu không nổi chị luôn!

Yên Trang bước ra ngoài. Một lúc sau Thảo Vi nghe tiếng mẹ loảng thoảng dưới nhà. Tự nhiên Thảo Vi xót xa thương mẹ. Cô gắng gượng ngồi dậy rửa mặt và ăn qua loa vài miếng cơm. Thảo Vi cúi xuống không dám nhìn mẹ, cô sợ mình sẽ khóc òa lên.

Thái độ khác thường của Thảo Vi khiến mẹ nhìn cô lo lắng. Mẹ định gặp mặt Bình để hỏi lý do gì hai đứa giận nhau, nhưng hai tuần nay không thấy Bình tới. Mẹ ái ngại nhìn Thảo Vi.

- Vi! Con gầy và xanh quá. Có chuyện buồn sao con không nói với mẹ?

Thảo Vi trả lời không nhìn bà:

- Con không hề gì đâu mẹ.
 - Con cứ thế này sẽ bệnh mất thôi. Mẹ không yên tâm khi thấy con buồn phiền.
- Nước mắt như chực trào ra, Thảo Vi quay đi, nói khẽ:
- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ. Con hơi mệt trong người.

Nói xong, Thảo Vi bỏ về phòng.

Mẹ nhìn theo Vi buồn rười rượi. Nhất định Thảo Vi đang gặp chuyện không ổn. Linh cảm nhạy bén của người mẹ, khiến mẹ giật mình. Mẹ bước vội về phòng giở chiếc gối lên. Quyển sách vẫn nằm yên chỗ cũ và bức thư vẫn còn đó. Đêm qua mẹ lấy thư ra nghiền ngẫm và kẹp nó vào quyển sách. Sáng nay đi làm, mẹ lại quên khuấy đi, gần hết giờ làm việc mẹ mới sực nhớ ra. Vắng mặt mẹ, Thảo Vi và Yên Trang ít khi sang lục lọi, ý nghĩ ấy khiến mẹ yên tâm. Mẹ nhìn sang bàn làm việc, mấy quyển sách bị kéo ra nằm bừa bãi trên bàn. Một thoáng lo ngại vụt hiện lên trong mắt, mẹ bước ra ngoài hỏi nhỏ Yên Trang:

- Con có vô phòng mẹ không?

Đang ngồi nghe nhạc, Yên Trang ngẩng đầu lên:

- Không, chỉ vậy mẹ?

Thái độ của Yên Trang vẫn không có gì khác. Thế có nghĩa là Thảo Vi...

Mẹ nói trở đi:

- Mẹ để mảnh giấy trên bàn, không hiểu nó lạc đâu.

- Mẹ hỏi chị Vi coi, hỏng chừng chỉ bỏ vô miệng ăn rồi.

Mẹ bước lên cầu thang với tâm trạng nặng nề. Thảo Vi nằm gác tay lên trán, hai mắt khép hờ.

Trái tim người mẹ chột nhói đau. Sao trông con khổ sở thế này hờ Vi? Mẹ ngồi xuống bên cạnh, cầm tay cô thở dài. Thảo Vi giật mình, cô mở choàng mắt ra ôm chầm lấy mẹ khóc òa.

Mẹ vỗ về:

- Nín đi con. Có phải chiều nay con sang phòng mẹ?

Thảo Vi vẫn khóc rung rức, bờ vai nhỏ rung lên theo tiếng nấc nghẹn ngào mà cô cố gắng kiềm giữ để nó khỏi bật ra.

Giọng mẹ chột vang lên xa vắng:

- Mẹ có lỗi vì đã giấu con. Thảo Vi, con hãy hiểu cho mẹ.

Thảo Vi thì thảo trong cơn xúc động:

- Nhưng sự thật là thế nào hờ mẹ?

Mẹ cầm chiếc khăn tay đưa cho Vi đỡ dành:

- Con lau nước mắt đi, con đừng quá xúc động khi nghe mẹ kể.
Thảo Vi ngồi lùi ra đưa khăn chấm nước mắt. Cô ngồi im chờ đợi.
Giọng mẹ sâu lắng:

- Trước khi ba cưới mẹ... có một thời mẹ và chú Kiên yêu nhau. Vì con đã lớn, đã bắt đầu am hiểu, mẹ không ngưng ngừng khi kể với con...

Trong lúc mẹ và chú Kiên đang có những dự định tốt đẹp về tương lai thì bất ngờ chú Kiên được đi du học. Đêm chia tay mẹ đã không giữ gìn... Hơn một tháng sau, mẹ biết là mình có thai... Hồi đó không phải như bây giờ, dư luận xã hội và tất cả mọi điều xấu xa sẽ đổ trút lên đầu một cô gái chưa hoang... Mẹ không thể gọi Kiên trở về làm đám cưới vì nhiều lý do, nhất là từ phía gia đình anh ấy... Mẹ chỉ muốn chết đi cho đỡ tủi nhục. Thế rồi mẹ gặp ba, ba hiểu rõ hoàn cảnh khó khăn của mẹ. Ba đề nghị làm đám cưới gấp để hợp thức hóa bào thai trong bụng. Mẹ không còn cách nào khác hơn là chấp nhận tấm lòng quảng đại của ba. Ba yêu thương mẹ chân tình và chỉ đòi hỏi mẹ một điều: hãy quên đi quá khứ. Khi con ra đời, ba nâng niu bồng bế con, cưng chiều con như trứng mỏng. Đó là niềm an ủi lớn lao đối với mẹ. Thế là chuyện cũ qua đi, nhiều năm Kiên không trở về... Mẹ và ba sống những ngày hạnh phúc êm đềm.

Mẹ dừng lại thở hắt ra, Thảo Vi hỏi khẽ:

- Sau đó mẹ có quên được chú Kiên không?

- Nói quên theo nghĩa nào đó thì có lẽ mẹ đã quên. Nhưng con, con là hình ảnh gợi cho mẹ nhớ... thật ra Kiên không biết mẹ có thai, ông ấy rất đau khổ khi hay tin mẹ lấy chồng...

Thảo Vi kinh ngạc:

- Nhưng sao lại có bức thư kia?

- Con đừng nôn nóng. Dù xa mẹ, nhưng Kiên vẫn âm thầm tìm hiểu. Sau này có nhiều bạn bè qua bên ấy. Con có nhờ dì Loan không?

Thảo Vi gật đầu:

- Dì Loan hay dắt bé Ti đến nhà mình chơi phải không mẹ?

- Đúng rồi... dì Loan và chú Đăng là bạn thân của mẹ và Kiên. Khi thấy mẹ đột ngột lấy chồng và 7 tháng sau con ra đời... dì Loan đã ngỡ vực và hỏi mẹ rằng con có phải là con của chú Kiên không, mẹ khẳng khẳng bảo làm gì có chuyện đó, nhưng dì Loan nói là dì ấy nghi ngờ lắm vì dì Loan biết mẹ và chú Kiên rất yêu nhau, không lý nào chú ấy vừa đi mẹ đã vội lấy chồng... Y như điều mẹ lo sợ, dì Loan qua bên ấy định cư gặp chú Kiên đã kể lại không chừa một chi tiết nhỏ. Vì à mẹ đã định không nói ra sự thật nhưng

ông ấy khiến cho mẹ không cảm lòng nổi .

Con có nhớ cái buổi tối ba mẹ về trễ không? Chính ngày hôm ấy, chú Kiên trở về tìm gặp mẹ , mẹ bủn rủn tay chân khi nhìn thấy ông ấy . Con người trong quá khứ đang đứng trước mặt mẹ... mẹ không thể nào ngờ.

Ba con đến đón mẹ , nhìn thấy mẹ và chú Kiên từ trong quán cà phê bước ra . Thế là ba dùng dùng trách mắng mẹ , cho là mẹ vẫn nhớ tới mối tình cũ... Còn chuyện sau này thì như con đã biết.

Kiên tìm hiểu ngày sinh nhật của con. Trước ngày lên máy bay, Kiên đường đột tới đây gặp mẹ với mong mỏi được nhìn con một lần. Mẹ không thể tàn nhẫn với người ấy ... nên đã kể lại... lý do vì sao mẹ không chờ đợi...

Thảo Vi, con đừng buồn! Giờ đây con có quyền biết sự thật... Mẹ đã định nói cho con rõ, nhưng chưa có dịp nào vì con và thằng Bình cứ giận nhau.

- Mai một chút ấy về con phải gọi bằng gì hử mẹ?

- Điều đó tùy thuộc vào tình cảm của con... Cả hai người đàn ông đều xứng đáng là ba con.

Mắt Thảo Vi vụt sáng lên, ngọn sóng tình cảm như trào dâng trong cô. Ôi mẹ thật là vĩ đại. Vì con mà mẹ phải chịu đựng đắng cay, buồn tủi. Vì con mà giờ đây mẹ phải sống cô đơn. Mẹ ơi con phải làm gì để đáp lại tấm lòng bao la của mẹ?

Mẹ gợi ý:

- Hay là con gửi thư cho chú Kiên . Con cứ nói hết những suy nghĩ của con. Mẹ tin là ông ấy sẽ mừng lắm.

Thảo Vi nói thật lòng:

- Mẹ, nếu chú Kiên là ba ruột của con, con sẽ yêu kính bác như một người cha. Riêng đối với ba, con cũng thương ba. Không có ba thì đâu có con hả mẹ? Tội nghiệp ba quá! Dù ba không còn ở với mẹ con cũng không giận ba nữa .

Mẹ không ngờ Thảo Vi nói được những câu như thế . Bà cảm động nhìn cô với ánh mắt thương yêu dịu dàng.

- Còn chuyện con và thằng Bình, không nên căng thẳng mãi. Nếu nó không xứng đáng thì chia tay. Đáng này mẹ thấy hai đứa cứ chơi trò ú tim. Con nên xử sự người lớn một chút.

Thảo Vi nín thinh, nhắc tới Bình, cô lại thấy lòng chùng xuống.

- Con không nên bướng bỉnh như thế. Mấy lần Bình tới đây chờ con mà con thì lạnh mặt. Nếu không yêu, nó không đủ kiên nhẫn đến vậy đâu. Con suy nghĩ kỹ để sau này khỏi ân hận.

Thảo Vi đứng dậy nói nhanh:

- Con ra ngoài một chút nha mẹ.

Thấy Thảo Vi bước ra cửa, mẹ nhắc:

- Con không thay quần áo, ai lại mặc đồ bộ ra đường.

- Con sẽ quay về liền thôi mẹ.

Ra tới đường, Thảo Vi mới thấy là mình điên. Cô thả bộ một đoạn rồi trở về nhà. Câu chuyện thời xa xưa của mẹ tác động mạnh tới tinh thần Thảo Vi. Cô nghĩ tới ba, tới ông Kiên – hai người đàn ông ấy đã đi qua đời mẹ.

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 13

Thấy Bình đưa Bảo Thi ra cửa, mẹ gọi với theo :

- Bình, mẹ nhờ con chuyện này...

Bình quay lại đáp:

- Mẹ chờ con một chút.

Bảo Thi nhìn Bình bịn rịn:

- Anh vào đi, em về...

- Được rồi... Thi đừng bận khoăn chuyện cũ. Cho anh gửi lời thăm Phi Nga.

Bảo Thi ngập ngừng:

- Có lẽ... tuần sau em về Cần Thơ. Mẹ muốn em về dưới đó dạy học hay làm gì cũng được. Mẹ vất vả vì em nhiều rồi, lần này em sẽ nghe lời mẹ.

- Em suy nghĩ được như thế anh rất mừng. Mong rằng trong cuộc đời, em sẽ chín chắn hơn.

- Cảm ơn lời khuyên của anh. Chúc anh hạnh phúc.

Nhìn Bảo Thi bước đi, Bình chợt nghe lòng băng khuâng. Những tia nắng vàng như đuổi theo bước chân vững chãi tự tin của cô. Qua một lần vấp ngã, Bảo Thi đã biết gượng dậy. Bình tin rồi đây, Bảo Thi sẽ trở thành người tốt.

Mẹ nhìn Bình với ánh mắt băn khoăn:

- Bình ạ, con và Bảo Thi đã chia tay nhau. Chẳng lẽ con quay lại với nó?

Bình lắc đầu:

- Không có chuyện đó đâu mẹ.

- Thế thì nó còn tới đây làm gì? Mẹ không thích kiểu yêu đương nhăng cuội của con.

- Không phải đâu mẹ. Bảo Thi tới chào con, tuần sau cô ấy về Cần Thơ.

- Mẹ không thích loại con gái như nó. Con gái gì đâu mà quá bạo dạn, nói chuyện cứ nhìn lom lom vào mặt đàn ông.

Bình trêu mẹ:

- Mẹ để ý kỹ quá vậy. Cô ấy đâu phải là dâu của mẹ.

- Hồi con quen Bảo Thi, mẹ đã không thích. Nhưng thấy con mê nó quá mẹ đành phải chiều. Con nói không quay lại thế thì tại sao lâu nay Thảo Vi không tới đây?

- Thảo Vi giận con.

- Con nhỏ dịu dàng phúc hậu vậy mà con chộc giận người ta... Chừng nào mẹ mới có dâu đây?

Bình đáp nhát gừng:

- Chuyện ấy chắc... không lâu đâu mẹ.

Mẹ anh lắc đầu:

- Mẹ không hiểu nổi con... lại tính lời tiếp một đứa khác về đây chứ gì.

- Mẹ làm như con gái người ta dễ lời lắm vậy?

- Mẹ nói rồi, mẹ chỉ chám Thảo Vi. Con dẫn đứa khác về, tùy con, mẹ không nói tới.

- Thí dụ Thảo Vi không ưng con, mẹ bắt con ở giá sao?

Mẹ xỉ mặt Bình:

- Biết ngay mà, lại kiếm chuyện đổ thừa. Mẹ như nó, mẹ cũng bỏ quách con. Ai đòi cứ cặp kè với con Bảo Thi, hỏi sao nó không giận.

Bình than thở:

- Con đang đau đầu vì chuyện ấy đây mẹ. Nếu Bảo Thi không tới thì con còn khổ tâm dài dài.

- Là chưa... sao bắt chuyện nọ xọ chuyện kia vậy?

- Mẹ hiểu sao nổi, ngay cả con cũng mù mờ. Số là hôm đó Thảo Vi tới đây tìm Oanh, không hiểu duyên nợ gì với nhau mà Bảo Thi cũng tới đúng lúc ấy, trong khi nhà mình đi vắng hết. Bảo Thi tâm sự thế nào mà từ đó Vi không thèm nhìn mặt con.

- Thấy chưa, con còn thích đeo bông nữa thôi.

- Mẹ nói oan cho con, chứ con có đeo bông gì đâu. Mẹ không tin con, làm sao Thảo Vi tin con được.

- Trước đây, con yêu Bảo Thi, ai cũng biết chuyện đó. Tự nhiên chia tay rồi bây giờ trở lại. Đúng là đồ bắt cá hai tay rồi.

Bình khổ sở không biết nói thế nào cho mẹ hiểu. Cuối cùng anh đành phải khai hết chuyện đau lòng xảy ra với Bảo Thi, không giấu giếm một chi tiết nào.

Mẹ anh lắng nghe với vẻ kinh ngạc. Mẹ không ngờ “cuộc tình trắc trở” của

Bình diễn biến theo chiều hướng đó. Mẹ không thể trách Bình. Sống trên đời cần phải có tình người, nếu ai quên điều đó, đạo lý Á Đông không thể nào chấp nhận.

- Sao con không nói điều đó với Thảo Vi? Mẹ nghĩ rằng nó không đến nỗi hẹp hòi.

- mấy lần con mở miệng định nói... song sợ Thảo Vi suy nghĩ vẩn vơ nên con im luôn. Giờ làm sao đây hả mẹ? Khó khăn ở chỗ... Thảo Vi cứ lánh mặt con.

Mẹ suy nghĩ giây lát rồi gật gù:

- Thôi được rồi... mẹ sẽ tới nhà Thảo Vi với con. Mẹ sẽ giải thích cho nó hiểu.

Bình mừng rơn trong bụng:

- Mẹ làm chứng giùm con nghe mẹ. Mẹ nói rằng trong tim con chỉ có Thảo Vi, chứ không hề có ai khác.

- Tin hay không tùy nó, mẹ chỉ có nhiệm vụ giải tỏa nỗi oan ức cho con. Mà nè, gia đình nó thế nào?

Bình chợt nhớ ra:

- Hình như chú Kiên có quen với gia đình Thảo Vi. Năm rồi chú về nước, lúc đến nhà mình chơi chú có nhờ con mang quà tới đó. Do vậy mà con quen Thảo Vi.

- Ờ nếu quen với chú Kiên thì biết đâu cũng quen với nhà mình. Con định chừng nào tới đó để mẹ chuẩn bị?

- Chiều nay nghe mẹ, càng sớm càng tốt. Mẹ không biết chứ mấy tuần nay con ăn ngủ không yên.

- Nếu xong xuôi, con thưởng mẹ cái gì?

- Thưởng cho mẹ... một con dâu và một lũ cháu nội, cho mẹ tha hồ bông ẵm...

- Lần này trực trặc nữa là mẹ bỏ luôn.

Bình cười nịnh:

- Có mẹ, nhất định chuyện gì cũng xong.

Mẹ anh lườm con trai rồi bỏ ra nhà sau.

Sáng chủ nhật, Oanh đi tập bơi, ba sang nhà hàng xóm chơi cờ. May mà có Bình, nếu không chỉ một mình mẹ thui thủi.

Những tia nắng lọt qua khe cửa, nhảy múa trên tường. Bình với tay lấy tờ

báo, lơ đãng đọc lướt qua mấy dòng tít lớn.

Mấy tuần nay Bình sống trong tâm trạng hoang mang. Cái tát của Thảo Vi ít nhiều chạm tới lòng tự trọng của anh. Bình tức nhất là Thảo Vi không chịu nói lý do. Bình đã làm gì khiến Thảo Vi hằn thù ghê tởm? Nếu nghi ngờ Bình trở lại với Bảo Thi, ít ra Thảo Vi phải mắng chửi vài câu. Đằng này cô chỉ âm thầm lánh mặt, rồi lại tỏ ra thân thiện với anh chàng cùng lớp. Cái trò trẻ con đó làm sao qua mặt được Bình? Giận hờn dai dẳng, dần vặt nhau có ích gì? Đến bao giờ Thảo Vi mới nguôi giận?

Bình đang đặt cho mình những câu hỏi bâng quơ thì Bảo Thi đến. Anh tiếp cô một cách lạnh lùng. Lần này Bảo Thi không nhầm lẫn nữa, cô nhìn Bình, nói rõ từng tiếng:

- Anh Bình, em xin lỗi vì thời gian qua đã làm phiền anh.

Bình nói hững hờ:

- Thi có lỗi gì đâu.

- Có. Trong thời gian em nằm bệnh viện, anh đã dẹp hết tự ái, chăm sóc đỡ dành em, đã giúp em lấy lại niềm tin. Anh nên biết rằng một người trong con tuyệt vọng, đâu thiết tha gì cuộc sống.

- Thi đừng băn khoăn chuyện ấy. Thấy Thi bình phục anh rất vui mừng.

Bảo Thi nói khẽ:

- Riêng em lại nghĩ khác, em ngỡ là anh đã tha thứ cho em, quên đi lỗi lầm của em.

- Anh không nhớ những chuyện ấy đâu.

- Phi Nga cũng giấu em, để cho em tin rằng anh vẫn còn nghĩ đến em.

Bình lặng lẽ nhìn Bảo Thi. Người con gái ngồi trước mặt anh không còn vẻ kiêu hãnh ngày nào. Bình thương hại nhìn cô:

- Bảo Thi đừng xúc động. Anh không thể trở lại thăm em vì nhiều lý do.

- Lý do quan trọng nhất thì em biết rồi. Phi Nga nói với em, anh sắp lập gia đình.

Bình im lặng, Bảo Thi nói tiếp:

- Chuyện đó đương nhiên thôi, phải không anh? Hình như em đã gặp người yêu của anh.

Bình giật mình:

- Em gặp lúc nào?

- Ở đây, trước cửa nhà anh.

- Thảo nào!... – Bình buông tiếng thở dài.

- Hôm đó, buồn quá em định đến thăm anh. Em ngồi bên kia, thấy cô ấy bấm

chuông thật lâu mà không ai mở cửa. Em bước qua hỏi chuyện, cô ấy bảo là em họ hàng của anh, cô ấy tới tìm Oanh.

Bình sốt ruột:

- Thế Thi có nói gì không?

Bảo Thi cúi đầu:

- Lúc đi trên đường, cô ấy rủ em vào ăn kem. Em có nói, em là... người yêu của anh... tự nhiên cô ấy đứng dậy bỏ về... Em chỉ vô tình,...

Bình ngồi thẳng dậy:

- Hèn gì!...

Bảo Thi ngẩng lên lúng túng:

- Chắc anh gặp rắc rối phải không? Cô ấy thật là xinh xắn dễ thương. Anh hãy chuyển lời xin lỗi giùm em.

- Sao Thi không nói sớm giùm anh?

- Ban đầu em hơi ngờ ngợ. Tới chừng gặp Phi Nga, nó khuyên em đừng đến tìm anh. Em hỏi tại sao Phi mới nói rõ lý do. Nó bảo anh và cô ấy sắp sửa làm đám cưới. Em đến đây chuyển lời xin lỗi và cũng để một lần cảm ơn anh.

Giọng Bảo Thi buồn buồn khiến Bình chạnh lòng.

- Anh không trách em đâu. Nhờ em nên anh hiểu rõ tình cảm cô ấy dành cho anh.

- Em mong rằng cô ấy sẽ hiểu và yêu anh hơn. Thôi em về.

Bình hơi ân hận vì lần trước Bảo Thi đến đây, anh đối xử với cô rất hững hờ lạnh nhạt. Dù sao Bảo Thi cũng trả giá cho sự kiêu ngạo của mình.

Bình đi đi lại lại trong phòng. Anh không chịu nổi ý nghĩ Thảo Vi cho rằng anh là người bội bạc. Bây giờ mới hơn 10 giờ, đợi tới chiều chắc Bình sẽ điên lên mất. Nhưng lỡ hứa với mẹ rồi... nôn nóng quá có khi thất bại. Bình quay người định bước lên lầu. Vừa lúc ấy, chuông điện thoại reo vang. Bình nhắc ống nghe lên.

- Alô! Tôi nghe đây.

Đầu dây bên kia là giọng phụ nữ.

- Xin lỗi, cho tôi gặp Bình.

Bình nhận ra giọng nói của mẹ Thảo Vi. Anh vội đáp:

- Dạ cháu là Bình đây.

- Bình đây hả cháu? Sao lâu quá không thấy cháu tới nhà chơi.

- Cháu muốn tới nhưng sợ Thảo Vi còn giận.

- Cô thấy nó rất mong cháu đấy. Hai đứa có chuyện gì mà căng thẳng hoài vậy? Lỗi thuộc về Thảo Vi hay cháu?

- Dạ... do cháu... Thảo Vi hiểu lầm cháu.

- Thế cháu và Thảo Vi định chia tay hay sao?
 - Ồ không, cháu không hề nghĩ tới chuyện đó.
 - Cháu cứ đến đây, Thảo Vi sẽ không lánh mặt cháu đâu.
 - Mẹ cháu rất quý Thảo Vi. Cháu vừa bị la một trận.
 - Cháu đến ngay được không? Hai chị em nó đi chơi sắp về .
 - Vâng, cháu sẽ đến ngay!
- Bình đặt ống nghe xuống, bước vào trong bảo mẹ.
- Con đi một lát, đừng chờ cơm nhen mẹ.
- Mẹ anh lầm bầm:
- Lại đi nữa...

Mây trôi về phía cuối trời

Chương 14 (kết)

Bích Trân ngồi nơi phòng khách. Tiếng nhạc êm ái dịu dặt như đưa bà vào cõi mơ .

Giờ này có lẽ lá thư của Thảo Vi đã đến tay ông Kiên . Nơi chân trời xa ấy hẳn lòng ông đang ấm lại, bầu trời kia tan hết mây mù.

Bích Trân đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ. Xa xa là những đám mây lơ lửng bông bênh... Mây trôi về đâu? Về nơi cuối trời, đến bao giờ trở lại nơi xưa? Hay mãi mãi và mãi mãi...

Bích Trân bước ra bậc thềm. Một cơn gió vô tình thoảng qua khiến mây chùm bông giấy rung rinh hờn dỗi. Tình yêu nào không phải qua sóng gió. Có khi giông bão cấp 10, có khi chỉ là vài gợn sóng lăn tăn...

Bình đã đến trước cửa , Bích Trân mỉm cười với anh:

- Vào đi cháu.

- Dạ.

Bước vào phòng khách, Bình cảm thấy không khí khác hẳn. Đường như có làn gió ấm áp vừa thổi qua nơi đây. Bình hoa thạch thảo đặt trên bàn, rèm cửa thay toàn màu hồng đào.

- Cháu thấy lạ phải không?

Bình gật đầu:

- Vâng, cháu có cảm tưởng không khí ở đây rất dễ chịu.

- Thật ra thì... từ lúc cháu và Thảo Vi quen nhau, cô chưa có dịp tâm sự nhiều với cháu. Thảo Vi kín đáo không hề bộc bạch tâm tư, nên cô không hiểu nó buồn chuyện gì. Bình, cháu có thể nói cho cô nghe điều ấy không?
- Dạ, chỉ là sự hiểu lầm nhỏ. Để rồi cháu sẽ giải thích cho Vi hiểu.
- Nhìn những giọt nước mắt của nó, cô rất khổ tâm.
- Cháu thật là có lỗi.
- Thảo Vi bướng bỉnh và không chịu được sự giả dối. Cô xin lỗi cháu, nếu cô nói quá đáng. Có gì uẩn khúc, cháu hãy thành thật với nó.
- Từ trước đến nay, cháu không hề giấu giếm Thảo Vi điều gì.. Riêng chuyện này đến với cháu hơi đột ngột.
- Gần đây cô thấy Thảo Vi có vẻ nguôi ngoai. Nó hay ngồi đăm chiêu một mình, có lẽ nó mong đợi cháu.

Bình thấy nôn nao trong lòng. Sự tình cớ đã đưa Bình đến đây. Cho tới giờ phút này, Bình vẫn không rõ mối quan hệ giữa gia đình Thảo Vi và chú Kiên thế nào. Tại sao chú Kiên bảo anh giữ kín, đừng cho Thảo Vi biết gì về ông. Trong những lá thư gửi về, ông kín đáo nhắc nhở Bình chăm sóc Thảo Vi.

Ký ức tuổi thơ vụt đưa Bình trở về những năm tháng xa xưa... anh nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt đăm đăm... có lẽ nào... đây lại là người thường cầm tay Bình nắn nót từng nét chữ, dạy cho Bình những bài toán cộng trừ... Tại sao vừa nhắc tên chú Kiên là Bình có thể liên tưởng và nhận ra ngay, còn người phụ nữ này ? Năm tháng chất chồng lên tuổi đời đã xóa nhòa đi nét quen thuộc thuở nào. Mồ hôi rịn ra trên trán Bình.

- Bích Trân nhìn Bình ái ngại. Ánh mắt Bình có điều gì khiến bà bối rối.
- Cháu đừng nôn nóng, giờ này Thảo Vi cũng sắp về.
- Câu hỏi đột ngột của Bình khiến Bích Trân giật mình:
- Cô ... cô có phải là ... của chú Kiên?
 - Sao cháu biết ông Kiên ?
 - Chú Kiên và gia đình cháu là chỗ quen thân. Khi về nước, chú Kiên có nhờ cháu đến đây.
- Bích Trân nhìn Bình với vẻ lung túng ngỡ ngàng. Bình nói tiếp:
- Cháu nhớ rồi. Hồi cháu còn nhỏ, chú Kiên và cô... Trân hay đến nhà cháu chơi, cô còn chỉ cho cháu học bài.
- Bích Trân không thể nào ngờ, trước mặt bà là cậu bé Bình hay bị đòn vì bôi mực đầy tập vở năm nào.

- Bình... cháu là con của anh chị Châu phải không?
- Dạ đúng rồi, nhìn cô... cháu cứ ngỡ ngỡ. Vậy mà lâu nay cháu không nghĩ ra.

- Cháu và ba mẹ vẫn ở chỗ cũ chứ?
- Dạ nhà cháu vẫn như xưa.
- Ba mẹ có mình cháu hay là...?
- Cháu có thêm đứa em gái nữa, chắc nhỏ tuổi hơn Yên Trang.
- Ba mẹ có khỏe không?
- Mẹ cháu thì khỏe lắm. Còn ba thì già yếu rồi.

Bích Trân chép miệng:

- Cô thật vô tình... chắc chú Kiên có đến thăm ba mẹ cháu?
- Chú ấy vẫn còn nhớ đường đến nhà cháu. Vừa đặt chân tới thành phố là chú ấy tìm ra ngay.
- Chú Kiên đã nhờ cháu đến đây?

Bình gật đầu:

- Chú tìm đâu ra địa chỉ, bảo cháu mang quà đến cho Thảo Vi.

Bích Trân ngạc nhiên:

- Quà gì, sao cô không nghe nói?
- Hình như là chocolate hay kẹo bánh gì đấy.
- Thảo Vi có biết là của chú Kiên không?
- Dạ không, chú ấy dặn cháu đừng nói gì về chú.

Bích Trân trách nhẹ:

- Bình kín đáo quá. Cô không ngờ cháu là người của chú Kiên... “cài vào”.
- Cháu chỉ vô tình.
- Chú Kiên còn liên lạc với Bình không?
- Thỉnh thoảng chú có gửi thư.

Bích Trân dè dặt hỏi:

- Chú ấy có tiết lộ với Bình điều gì không?
- Dạ không. Chú chỉ hỏi thăm cô và nhắc cháu chăm sóc Thảo Vi.
- Chú biết chuyện Bình và Thảo Vi?
- Cháu chưa kể gì với chú ấy.
- Chắc ba mẹ Bình sẽ ngạc nhiên khi biết Thảo Vi là... con gái cô. Cuộc đời thật lắm điều tình cờ...

Hai chị em Thảo Vi về tới.

Yên Trang tinh nghịch liếc Thảo Vi:

- Biết ngay là nhà có khách!

Bình len lén nhìn Thảo Vi, Thảo Vi lạnh lùng không thèm nhìn mặt Bình.

Bích Trân quay sang con gái:

- Thảo Vi, Bình đang chờ con đấy.

Yên Trang cười khúc khích:

- Chị Vi vừa nhổ hai cái răng cửa. Anh Bình hồng thấy chỉ xấu hổ ngậm miệng hoài đó sao?

- Biết vậy hồi nãy anh mua mấy trái ổi ...

Yên Trang lém lỉnh pha trò:

- Thấy chưa , nhắc tới ổi là mắt ... ai kia sáng lên . Vậy mà em mang tiếng tham ăn mới oan chứ !

Thảo Vi không thể nín cười. Cô ném về phía em cái nhìn răn đe.

Yên Trang quay sang Bình:

- Anh có quen đoàn kịch nói nào không?

Bình ngạc nhiên:

- Trang muốn xem kịch hả?

- Không, em muốn anh tiến cử giùm một diễn viên mới. Tuy chưa nổi tiếng nhưng trình độ hơn cả diễn viên chuyên nghiệp. Có thể đảm nhận đủ các vai, mà tài nhất là...

Thảo Vi la lên:

- Thôi nghe Trang!

- Ồ hay, em có nói gì chị đâu?

- Không nói thẳng mà nói kiểu y như Hai Cù Nèo vậy.

- Chị tưởng bắt chước Hai Cù Nèo dễ lắm hả? Em chỉ mong cỡ học trò ổng thôi mà còn không được.

Bình chen vô:

- Trang có tới đó xin “thọ giáo” chưa?

- Tới rồi. Đọc cái mục của ổng em bắt ghiền. Năm nào họp mặt mà em không bon chen tới đó, với mong ước chiêm ngưỡng dung nhan của ổng.

Lần này, đông quá chen không nổi, em treo tuột lên mái nhà. Cuối cùng chẳng thấy cái cù nèo nào hết.

- ổng mà biết Trang tơ tưởng tới ổng, chắc ổng cảm động rớt luôn... hai cái cù nèo.

Câu pha trò của Bình khiến cả nhà cười vang. Yên Trang ôm mấy gói đồ về phòng . Thảo Vi ra sau bếp rửa tay ,mẹ cô bước theo nói nhỏ :

- Thảo Vi, sự kiên nhẫn nào cũng có giới hạn. Con đừng bướng bỉnh như thế. Bình đã đến đây chờ con... Nghe lời mẹ, người lớn một chút đi con !

- Mẹ hiểu tính con rồi đó. Sự thật dù có nghiệt ngã đến đâu con cũng chịu đựng được. Bình đã không thật lòng với con.

- Ít ra con phải cho Bình có cơ hội giải thích.

- Mẹ thấy không. Yên Trang cứ chế nhạo con hoài.

- Con chấp nhất làm gì, để mẹ rầy em.

Bình vẫn ngồi nơi phòng khách. Bình đếm từng phút giây trôi qua. Thật lâu mới nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Thảo Vi. Cô thản nhiên ngồi xuống trước mặt Bình, hai tay khoanh trước ngực. Bình nói thật khẽ:

- Thảo Vi, anh rất ân hận, anh không ngờ...

Thảo Vi lặng im. Bình không đoán nổi cô đang nghĩ gì.

- Em giận anh lắm phải không?

- Anh đừng hỏi, anh muốn nói gì cứ nói đi.

- Nhưng em sẽ tin anh chứ?

- Tùy mức độ thành thật.

Thấy Thảo Vi chịu nói chuyện, Bình mừng thầm. Anh nói một hơi:

- Từ ngày quen em, anh chưa hề nói dối em điều gì. Mọi chuyện vui buồn anh đều kể hết với em. Chỉ có một điều anh chưa kịp nói.

- Chuyện nào cần giấu thì anh giấu bớt chứ gì?

- Em... nghe anh nói nè. Sáng nay Bảo Thi đến chào anh về quê, cô ấy bảo là... đã gặp em, nhờ vậy...

Bằng giọng nhẹ nhàng, Bình từ tốn kể lại những điều mà sáng nay anh đã kể với mẹ mình. Thảo Vi ngẩn ngơ khi biết cái kết cục bi thảm đã xảy đến cho Bảo Thi. Một người con gái bị đánh ghen, nhục nhã... chẳng còn thiết tha gì cuộc sống. Một người mẹ đau khổ. Thảo Vi rơm rớm nước mắt, lòng cô chùng xuống vì một nỗi xúc động.

- Cô ấy nhờ anh chuyển lời xin lỗi đến em. Thảo Vi, hãy thông cảm cho anh. Nếu cần anh sẽ đưa em đến gặp Bảo Thi. Tuần sau cô ấy mới về quê.

Thảo Vi ngược lên, ánh mắt buồn mênh mang:

- Bảo Thi cần đến anh, sao anh không đi theo chị ấy luôn đi?

Bình rời chỗ bước tới ngồi xuống cạnh Thảo Vi:

- Em muốn thử lòng anh phải không? Em đã cần anh, tát tai anh, không nhìn tới mặt anh... vậy mà anh càng nhớ em, yêu em hơn. Em hiểu điều ấy không?

Thảo Vi ngượng ngùng:

- Không hiểu sao lúc đó em dữ dằn, em không kiềm chế nổi.

- Rồi sau đó lại khóc chứ gì?

- Ai mà thèm khóc!

- Sáng nay mẹ hỏi sao lâu quá em không tới. Anh nói là em bệnh, mẹ bảo chiều nay đưa mẹ sang thăm em.

- Em có bệnh gì đâu!

- Bệnh... tự ái và hay khóc nhè.

- Anh làm phiền mẹ quá. Lát nữa anh phải nói lại, em hết bệnh rồi.

Bình tỏ vẻ nghĩ ngợi:

- Còn điều này nữa, không biết nên tiết lộ với em không?

- Chuyện vui hay buồn?
- Chỉ lạ và tình cờ thôi.
- Anh không kể bây giờ, mai một em không thèm nghe.
- Chuyện này liên quan đến duyên nợ giữa hai chúng mình.
- Anh nói vòng vo hoài, cứ nói đại ra đi.
- Hồi xưa mẹ, mẹ của em... thường tới nhà anh chơi.
- Xạo! Chuyện cổ tích anh mới sáng tác hả?
- Thật mà. Hồi đó anh gọi mẹ bằng cô Trân . Cô Trân hay chỉ anh tập viết, dạy anh tập làm văn.

Thảo Vi ngẩn người ra. Cô không hiểu Bình nói đùa hay thật.

- Không tin em hỏi mẹ xem. Lúc đó mẹ em là bạn của chú anh.
- Chú nào?
- Chú ấy không còn ở đây nhưng biết về em rất rõ.
- Sao lại biết em?
- Biết mẹ thì tất nhiên phải biết con gái. Thế này nhé, hồi đó mẹ em và chú anh thương nhau. Về sau vì lý do nào đó hai người chia tay.

Thảo Vi cắn môi:

- Lạ quá nhỉ... Thế chú của anh tên gì?
- Chú Kiên , em có nghe mẹ kể chưa?

Mặt Thảo Vi biến sắc:

- Chú Kiên ... là chú ruột của anh?
- Chú bà con thôi.

Thảo Vi nôn nóng:

- Bà con thế nào?
- Bà con gần lắm, chú là em kết nghĩa của ba anh.
- Vậy mà làm em hết hồn.

Thảo Vi thở ra nhè nhẹ. Không chú ý đến nét mặt thay đổi của Thảo Vi, Bình cười tiếp:

- Chú Kiên vô tình làm ông Tư bắc cầu cho anh đến tìm em đó. Lúc nào anh sẽ bật mí cho em biết.

Đôi mắt Thảo Vi bỗng trở nên mênh mông xa vắng. Thoáng hiện trong cô mỗi tình thời xa xưa của mẹ. Ngày đó mẹ cũng như cô , cũng yêu bằng cả tấm lòng , cũng đến với tình yêu bằng sự thuần khiết của con tim , nhưng điều mẹ nhận được không phải là cùng người ấy bước chung trên con đường hạnh phúc .

Thấy Thảo Vi có vẻ dăm chiêu, Bình cầm tay cô hỏi khẽ:

- Em còn giận anh sao? Anh đã nói hết rồi...

Thảo Vi ngược lên mỉm cười:

- Không, anh thật là dễ thương, em có giận anh đâu. Em chỉ thương cho những cuộc tình dang dở.

- Em hãy nghĩ rằng, có khi người ta lại tìm thấy hạnh phúc ở mối tình thứ hai.

- Nhưng đâu sao cũng đọng lại một chút thương đau đại khờ ... phải không anh?

Bình mỉm cười không đáp. Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô. Ngoài khung cửa sổ, những đám mây trắng vẫn trôi lang thang về phía cuối trời .

Hết

Nguồn: Tuyetlanh / VNthuquan - Thư viện Online

Nhà xuất Bản Trẻ

Người đăng: Ct. Ly

Thời gian: 28/06/2010 10:05:27 CH